

8045

8045

UTHAYAM

உள்ளத்தின்

சா. பாலசுப்பிரமணியன்

N. Baleswari

Lending Unit

8045
5

U. 105

50.00

18.05.2012

UTHAYAM - 5

ULLATHTHIN ULLAE - April - 1990

N. Baleswari

Pages. 108

Copyright (C)

St. Sebastian Printers,

65, Lady Manning Drive,

Batticaloa,

Sri Lanka.

 065 - 2086

20/-

உதயம் - 05

உள்ளத்தின் உள்ளே - சித்திரை - 1990

நா. பாலேஸ்வரி

பக்கங்கள்:- 108

பதிப்புரிமை (C)

புனித செபஸ்தியார் அச்சகம்,

65, லேடி மனிங் டிரைவ்,

மட்டக்களப்பு.

இலங்கை.

எமது கருத்து

உதயம் வெளியீடு ஆரம்பிக்கப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகிவிட்டன. 1988ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட உதயம் வாசகர் வட்டத்தில் இன்று வரை 275 உறுப்பினர்கள் மட்டுமே சேர்ந்து பயனடைந்துள்ளார்கள் ஆகக் குறைந்தது 500 உறுப்பினர்களாவது சேர்ந்தால் தான் எமது திட்டத்தைச் சிறந்த முறையிலே செயற்படுத்தி வருடம் தோறும் மூன்று நாவல்களை வெளியிட முடியும். நாம் பல வேண்டுகோள்களைப் பல கோணங்களிலிருந்து விடுத்தும் வாசகர்களிடமிருந்து ஒத்துழைப்புக் கிட்டவில்லை. இதனாலேயே வருடந் தோறும் மூன்று நாவல்களுக்குப் பதிலாக இரண்டு நாவல்களை வெளியிட்டு வருகிறோம்.

முதலாம் ஆண்டில் செ. குணரத்தினத்தின் 'தெய்வ தரிசனம்', திமிலைத்துமிலனின் 'மஞ்சு நீ மழை முகில் அல்ல' ஆகிய நாவல்களைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் வருடத்தில் ரவிப்ரியாவின் 'சந்தன ரோஜாக்கள்', அன்பு மணியின் 'ஒரு தந்தையின் கதை' ஆகிய நாவல்கள் எம்மால் வெளியிடப்பட்டன. மூன்றாம் ஆண்டின் முதற் கதிராக திருமதி. ந. பாலேஸ்வரியின் 'உள்ளத்தின் உள்ளே' நாவலை உங்கள் கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இது உதயத்தின் நாவல் வெளியீட்டு வரிசையில் முதலாவது பெண் எழுத்தாளரின் படைப்பாகும்.

கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள மாவட்டங்களில் ஒன்றாகிய திருக்கோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் திருமதி. ந. பாலேஸ்வரி அவர்களுடைய நாவல் ஒன்றினை வெளியிட்டு வைப்பதன் மூலம் திருக்கோணமலை வாசகர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் இத்

திட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்கு பற்ற வாய்ப்பொன்றினை அளித்துள்ளோம். வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்களாகச் சேருமாறு திருக்கோணமலை வாசகர்களுக்கு அன்பான வேண்டுகோள் ஒன்றினையும் விடுக்கின்றோம்.

உதயம் வெளியிடும் நாவல்கள் தரமானவைகளாக இருக்க வேண்டுமென்ற உயர் நோக்குடன் கடந்த வருட நடுப்பகுதியில் ஒரு ஆலோசனைக் குழுவை நியமித்துள்ளோம். இக்குழுவில் பின்வருவோர் உறுப்பினர்களாக இருந்து நாவல்களைப் படித்து பிரசுரத்திற்கான தகுதியை நிர்ணயித்து வருகிறார்கள்:-

திரு. இரா. நாகலிங்கம் (அன்புமணி) உதவி அரசாங்க அதிகாரி தலைமையகம்.

திரு. சு. ஸ்ரீஸ்காந்தராசா LL. B (ஸ்ரீ) சட்டத்தரணி

திரு. க. ரவீந்திரன் (ரவிப்ரியா) பொது முகாமையாளர்

ப. நோ. கூ. ச. கல்லாறு.

திரு. அ. சிவதாசன் நில அளவை அலுவலகம்

மட்டக்களப்பு

திரு. எஸ். என். இராமநாதன் (மட்டுர் ராம்).

கடந்த ஆண்டில் யாழ். இலக்கிய வட்டமும், வீரகேசரியும் இணைந்து நடாத்திய இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் ஞாபகார்த்தக் குறு நாவல் போட்டிக்கு பல எழுத்தாளர்கள் பங்களிப்புச் செய்திருந்தார்கள். இவர்களுள் கிழக்கு மாசாணத்தைச் சேர்ந்த 3 எழுத்தாளர்களுடைய ஆக்கங்கள் பாராட்டும், பிரசுரத் தகைமையையும் பெற்றிருந்தன. பிரசுரத் தகுதி பெற்ற 3 குறு நாவல்களையும் எமது வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். ஆதலால் இதுவரை காலமும் வெளியிடுவதற்கு நாவல்கள் இல்லை என்ற குறை நீங்கிவிட்டது.

வாசகர்களே! உறுப்பினர் தொகையை நடப்பு ஆண்டிலே 500 ஆக உயர்த்த உங்கள் பங்கினை எமக்கு அளியுங்கள். 1990ம் ஆண்டிலே 225 வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து கொண்டால் 1991ம் ஆண்டு தொடக்கம் வருடம் தோறும் மூன்று நாவல்கள் வெளியிடப்படும். இந்தப் பணியைத் திருக்கோணமலை வாசகர்கள் பூர்த்தி செய்வார்களென்ப பெரிதும் நம்புகின்றோம்.

உ. சிவதாசன்

--ஆசிரியர்--

உள்ளத்தின்

உள்ளே...

ந. பாலேஸ்வரி

உள்ளத்தின் உள்ளே புகுமுன்.....

நான் எழுதிய நாவல் வரிசையில் இது பதினொராவது நாவலாகும். இந் நாவலில் ஆங்காங்கே வரும் நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து இந் நாவல் எழுதப்பட்ட கர்லகட்டத்தினை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பத்திரிகைகளில் தொடராக வெளிவந்த எனது நாவல்களில் இதுவே மிகவும் குறுகிய நாவல். இந் நாவல் பத்திரிகையில் முடிவடைந்த போது பத்திரிகையை வாரந்தோறும் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படித்து வந்த வாசகநேயர்கள் ஏன் நாவலை இவ்வளவு சீக்கிரம் முடித்து விட்டார்கள் - இன்னமும் சில வாரங்கள் தொடர்ந்திருக்கலாமே என்று எழுத்து மூலமும், நேரிலும் கேட்டிருந்தார்கள்.

இன்று விலைவாசி உயர்வு காரணமாக நூலுபக்க வரம்புக்குள் நின்று செயற்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வெளியீட்டாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இது அப்போது என்னை வினவியவர்களுக்குக் காலங்கடந்த விடையாக அமைந்துள்ளது.

கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை 'உதயம்' ஆற்றும் இச்சேவை போற்றுதற்குரியது. வளர்கள் அவர்கள் பணி!

உதயத்தின் 5வது வெளியீடாக எனது நாவலை அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள புனித செபஸ்தியார் பிரசுராலயத்தினருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

அன்புடன்.

ந. பாலேஸ்வரி

157, டைக் வீதி,
திருக்கோணமலை,
1990 - 01 - 15.

"எல்லாம் இங்கோர் சூதாட்டம்
 இரவும் பகலும் போராட்டம்
 வல்லான் விதியே ஆடுமகன்
 வலியில் மனிதர் கருவிகளாம்
 செல்லா தெங்கும் இழுத்திடுவான்
 ஜோடி சேர்ப்பான் வெட்டிடுவான்
 செல்லாதாக்கி ஒவ்வொன்றாய்
 திரும்ப அறையில் இட்டிடுவான்"

உமர்கயாம்

அன்று திருகோணமலை கணேச வித்தியாலயத்தில் ஒரே அமார்க்களம்.

மாணவர்கள் தமது வகுப்புசளில் நிலைசொள்ளாமல் அங்கும் இங்கும் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். ஆசிரியர்களும் இது பற்றி அக்கறை எதுவுமின்றி கூட்டம் கூட்டமாகவும் ஒருசிலர் தனித்தனியாகவும் இன்னும் சிலர் வெற்று வகுப்புக்களில் உட்கார்ந்தபடியும் நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்படியான ஒரு நிலை இப்பாடசாலைக்கு ஒன்றும் புதிதல்ல. கடந்த ஒருசில வருடங்களாக அப்பாடசாலையில் இது குடிபுகுந்திருந்தது. இன்று அது சற்று ஓவராகி எல்லைச் சுவர்கள் நான்கையும் தாண்டுமளவுக்கு அதிகரித்திரிந்தது.

இதைப்பற்றி ஆசிரியர்களோ கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

இளமைக் காலத்திலிருந்தே ஒழுக்கத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் முதலிடம் கொடுத்து வந்த ஆசிரியை காஞ்சனாவுக்கு மட்டும் பாடசாலை படும் பாட்டைப் பார்க்கப் பரிதாகமாக இருந்தது. இதற்குக் காரணம் பாடசாலைக்காக உழைத்து பாடசாலையை மகோன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவந்த அதிபர் திடீரென மறைந்ததும் அந்த இடத்தை நிரப்ப நிரந்தரமாக ஒரு அதிபரை நியமிக்காததுமேயாகும்.

இடைக்காலத்தில் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற உப-அதிபரும் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் ஓய்வுபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

அதன்பின் பாடசாலைப் பொறுப்பு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் இரண்டாவது உப-அதிபரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர் கல்வி அலுவலகத்திற்கு அவசர வேலை நிமித்தமாகப் போய்விட்டிருந்தார். அத்துடன் அன்று மதியம் ஓய்வுபெற்றுச் சென்ற அதிபருக்குப் பிரிவுபசாரமும் மதியபோசனமும் நடக்க இருந்தது. பின்னர் கேட்கவா வேண்டும்!

இதற்குமேலும் ஒழுங்கினத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சகிக்காத காஞ்சனா மணியை அடித்து மாணவர்களை வகுப்புகளுக்குப் போகும்படி பணித்தாள்.

பாடசாலை ஒழுங்கிற்கு அதாவது 'டிஸிப்பிளின்' என்ற ஆங்கிலப் பதத்திற்குப் பொறுப்பாயிருந்தவள் அவள். ஆகவே பயமில்லாமல் இதைச் செய்ய முன்வந்ததில் தவறில்லைத்தான்.

ஆயினும் பின்னால் அவளுக்கு மறைமுகமாகவும் நேராகவும் விழும் அர்ச்சனைகள்... சகஸ்ரநாமத்தைக்கூட மிஞ்சிவிடும். அவை அவளுக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒன்றாகி விட்டது. அதனால் அவள் அதைப் பொருட்படுத்துவது மில்லை.

'இவவுக்கென்ன... புருஷனா... பிள்ளைகளா... ஒண்டிக் கட்டை... வீட்டிலே வேலையில்லை. பாடசாலையைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கலாம்' என்று ஏளனம் செய்வார்கள் சிலர்.

'அதிபருக்குப் பந்தம் பிடிக்கிறா...' என்று பல்லிழிப்பார்கள் பலர்... இப்படியினனும் பலப்பல.

அவள் அடித்த மணியோசைக்கு மதிப்பிருக்கவே செய்தது. மணியை அடித்துவிட்டு அலுவலக வாயிலில் நின்ற அவள் அவ்வழியால் போய்வந்த மாணவர்களைப்

பார்த்துப் போட்ட சத்தம் ஏனைய மாணவர்களையும் வகுப்புகளுக்குள் சென்று ஒதுங்கச் செய்தது.

ஒருசில நிமிடங்கள் அங்கே நிலவிய மௌனம் ஆசிரியர்களையும் சிந்திக்க வைத்திருக்க வேண்டும். ஒரு சிலர் வகுப்புகளை நோக்கிச் செல்லத் தமது பாட்டுக்குக் கதைத்து நின்ற ஏனையோரும் செல்லத் தொடங்கினர்.

காஞ்சனாவின் அதரங்களில் புன்னகை மிளிர்ந்தது. ஏதோ தன் கடமையை செய்துவிட்ட ஆத்ம திருப்தியில் அலுவலகத்துக்குள் போகத் திரும்பிய அவளைப் பக்கத்து வகுப்பறை அருகே கேட்ட பேச்சு சற்று அதிர வைக்கிறது.

‘சிலபேருக்கு பேசச்சிரிக்க வாய்ப்பில்லாமல் மற்றவர்கள் மகிழ்வதைக் கண்டு பொறுப்பதில்லை’.

குரல் வந்த திசையை உற்று நோக்குகிறாள்... அவளுடன் கற்பிக்கும் சக ஆசிரியை உஷாதான் அந்த ஏவுகணைகளை அவள் மீது எய்துவிட்டுச் செல்கிறாள்.

காஞ்சனா இப்படியான ஏவுகணைகளை ஏந்தப் பழக்கப் பட்டிருந்தாலும் அது பட்டவுடன் ஒரு கணம் ஏற்படும் அந்த வலியை அவளால் தாங்கவே முடிவதில்லை. அந்த அடியின் வலி அவள் கண்களைக் குளமாக்கின.

‘அம்மா உஷா... நீங்கள் சிரியுங்கள்... மகிழுங்கள்... நான் அதற்குத் தடையாக இருக்கமாட்டேன்..... இது வகுப்பு நேரம் அம்மா, என்று கூற அவள் உதடுகள் துடித்த போதும் அவள் மௌனமாக அலுவலகத்துக்குள் சென்று விட்டாள்.

தன் கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்களில் துளிர்ந்த நீரை அப்படியே ஒற்றிக் கொள்கிறாள்.

அவளுக்கு வயது முப்பத்தியிரண்டாகிறது. இன்னும் திருமணமாகவில்லைத் தான். அதற்காக அவள் உணர்ச்சிகளும் மரத்துப் போய்விட்டனவா என்ன?

எமது சமுதாயம் ஏன் இப்படி ஒருவர் விரும்பி சம்பாதித்துக் கொள்ளும் பலவீனங்களைச் சுட்டிக்காட்டி வதைக்க வேண்டும். மனிதருடைய குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டி ஏன் சித்திரவதை செய்யவேண்டும்? இந்தக் குறைபாடுகள் யாரால் ஏற்பட்டவை என்ற வினாவுக்கு சமுதாயமே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

அவளிடம் அழகுண்டு... இளமையுண்டு... பீ. ஏ. பட்டமுண்டு... பண்புண்டு... கட்டுப்பாடு... நேர்மை... கண்ணியம்... இத்தியாதி எல்லாமே இருக்கின்றன வரதட்சணையைத் தவிர!

இத்தனை நிறைவுகளின் மத்தியில் இந்த அற்ப குறைபாடுதான் சமுதாயத்தின் ஊனக்கண்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமா?

இறைவன் எழுதிய எழுத்தினை யாரால் மாற்றி அமைக்க முடியும்? கல்வியறிவுள்ளவர்களே இப்படியான இமாலயத் தவறுகளைச் செய்யும் போது பாமர மக்களை எப்படி நாம் குறைகூற முடியும்...

இந்தச் சமுதாயக் கண்ணோட்டம் இன்று நேற்றல்ல மிகப் பழங்காலந் தொட்டே மனித குலத்தை அரித்து நாசமாக்கும் ஒரு புற்றுநோயாகப் புரையோடிவிட்டது. இல்லா விட்டால் பாரசீகக் சவிஞர் உமர்க்யாமின் பாடல்கள் அப்படி அமைந்திருக்கவே காலாயிருக்காது. அந்தப் பாடல்கள் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை.

அவளுடைய சிநேகிதி ஒருத்தி அந்தப் பாடல் தொகுதியை அவளுக்கு அன்பளிப்புச் செய்திருந்தாள்.

அதில் ஒரு சில பாடல்கள் வாசித்து வாசித்து அவளுக்கு மனப்பாடமாகியிருந்தன.

'எல்லாம் இங்கோர் சூதாட்டம்
 இரவும் பசலும் போராட்டம்
 வல்லான் விதியே ஆடுமகன்
 வலியில் மனிதர் சுருவிசளாம்
 செல்லாதெங்கும் இழுத்திடுவான்
 ஜோடி சேர்ப்பான் வெட்டிடுவான்
 செல்லாதாக்கி ஒவ்வொன்றும்
 திரும்ப அறையில் இட்டிடுவான்'

என்ற அந்த மகா கவிஞனின் பாடல் அவள் இதயத்திலே ஒருமுறை ஒலித்தோய்ந்தது.

சிந்தனை குழம்பிய நிலையில் அவள் வரவேடுகளை எடுப்பதற்காக விரைகிறாள். அவ்வேளை ஒரு காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பும் அவள் கண்களுக்குத் தூய வெள்ளை ஆடையில் தோற்றமளிக்கும் மாதவியின் உருவம் தென்படுகிறது.

மாதவியின் இந்தக் கோலம் அவளை ஏதோ செய்கிறது. ஒரு வருடத்துக்கு முன்வரை பலவர்ண அழகும் புடவைகளுடனும் அவற்றுக் கேற்ற பொட்டுப் பூவுடனும் சௌந்தர்ய தேவதையாகப் பாடசாலையைச் சுற்றிச் சிட்டுக்குருவி போல பவனிவந்த மாதவியா இன்று இப்படி எல்லாம் இழந்த நடைப்பிணமாக உலவுகிறாள் என்பதை நினைக்க வாழ்க்கையே அர்த்தமற்ற ஒன்றாகிவிடுகிறது காஞ்சனாவுக்கு.

'ஏன் மாதவி ஏதாவது தேவையா?' என்று காஞ்சனா பரிவோடும் பாசத்தோடும் வினவியபோது மாதவியின் மனதை அக்குரல் ஏதோ செய்தது.

சிறிது வினாடி தயங்கிவிட்டு 'மிஸ்' அதிபர் இல்லையா? நாளையில் இருந்து எனக்கு ஒருவாரம் லீவு தேவைப் படுகிறது. வியாழன் அவருடைய... ஆண்டுத் துவஷம்...'

மிகுதியைக் கூற முடியாமல் விம்மியமும் மாதவியை தேற்ற காஞ்சனா எடுத்த முயற்சிகள் யாவும் நோல்வியுறவே அவளை அலுவலகத்துடன் ஒட்டியிருந்த ஸ்ரோர் றாமுக்குள் அழைத்துச் சென்று சற்று ஓய்வெடுக்கும்படி பணித்துவிட்டு அறைக்கதவைச் சாத்திவிட்டு மீண்டும் அலுவலகம் திரும்பி அவள் தன் கடமைகளை மேற்கொண்டாள். அவள் மனம் மட்டும் நிம்மதியற்றுத் தவித்தது.

'கடவுளே என்னுடைய எதிரிக்கும் இப்படியான ஒருநிலை வரவேண்டாம்' என்று அவள் இதயம் ஓலமிட அவளது சிந்தனை பின்னோக்கிச் செல்கின்றது.

மாதவி சற்று வாய்த்துடுக்கு மிகுந்த பெண்ணாக இருந்தவள். திருமணமாகிய புதிதில் திருகோணமலைக்கு கணவனும் மனைவியுமாக வேலை மாற்றம் கிடைத்து வந்தவர்கள். அவளின் கணவன் அரசாங்க அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுவான்.

மற்றவர்களுக்கும் இதயம் இருக்கிறது சிந்தனா சக்தியுண்டு என்பதையெல்லாம் மறந்து தனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கை நிரந்தரமானது என்ற நினைவில் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேசிக்கொண்டு திரிந்தவள் மாதவி. அவளுடைய சொல்லம்புகளால் காயப்பட்டோர் பலர். அதில் காஞ்சனாவும் ஒருவள்.

ஆகக் கூட்டிக் கணக்குப் பார்த்தால் மாதவிக்கு இருபத்தைந்துக்குமேல் வயதிருக்காது. அவளது கணவன் குமார் அவளைவிடப் பத்து வயதுக்கு அதிகமாக மூத்தவன். பல எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் குமாரின் ஒரே உறவான

தாயின் பகைமையை விலைக்கு வாங்கித்தான் அவள் திருமணம் நடந்ததாகக் கேள்வி. திருமணம் நடந்த சில மாதங்களில் மகனின் பிரிவைத் தாங்கமுடியாத அந்தத் தாய் கண்மூடி விட்டதையும் காஞ்சனா அறிவாள்.

பாடசாலைக்கு வந்த புதிதில் ஒழுங்காக நேரத்துக்கு வந்த மாதவி காலப்போக்கில் ஏனைய ஆசிரியர்சளைவிட மிகவும் நேரம் கழித்துப் பாடசாலைக்கு வரத்தொடங்கினாள்.

இரண்டொரு முறை அதிபரின் இடத்தில் இருந்த உப - அதிபர் நயமாகவும் பயமாகவும் கூறியும் மாதவி செவி சாய்க்கவில்லை. இதனால் பாடசாலை நிர்வாகமே சீர்குலையும் நிலையில் இருந்தது.

அதிபர் ஸ்தானத்திலிருந்தவர் தனக்குப் பக்கத் துணையாக இருந்த காஞ்சனாவை அழைத்து மாதவியை எப்படியாவது பாடசாலைக்கு நேரத்துக்கு வர வைப்பது அவளுடைய வேலை என்று கூறிவிட்டார்.

இந்நிலையில்தான் ஒருநாள் பாடசாலை அலுவலகத்தை ஒட்டியிருந்த ஒன்பதாம் வகுப்பில் மாதவிக்கு விஞ்ஞான பாடம். அலுவலகமும் ஒன்பதாம் வகுப்பும் பாடசாலை வாயிலை ஒட்டியிருந்தது இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

மாதவி நேரத்திற்கு வராததால் விஞ்ஞான பாடம் நடைபெறவில்லை மாணவர்கள் சத்தமிட்டுக் கொண்டு இருந்தனர். காஞ்சனாவுக்கு அந்நேரம் ஓய்வாக இருந்த படியால் அவ்வகுப்புக்குச் சென்று வேறு பாடத்தைக் கற்பிக்க ஆரம்பித்தாள்.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது. கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரம் கழிந்துவிட்டது. இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் மட்டுமே இருந்தன பாடம் முடிவதற்கு.

வெளியே மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்கவே காஞ்சனா எட்டிப் பார்த்தாள். மாதவி மோட்டார் சைக்கிளின் பின்புறத்தில் இருந்து இறங்குவது தெரிந்தது. இனித் தான் சென்று ஏதாவது வேலைகள் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் காஞ்சனா அலுவலகம் சென்றாள்.

ஆயினும் மாதவி வாயிலில் நின்று தொடர்ந்து தன் கணவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்ததை ஒருசில மாணவர்கள் கவனித்ததையும் அவள் அவதானித்தாள்.

‘பார்த்தீர்களா மிஸ்!... பாடசாலைக்கு வந்ததே அரைமணி பிந்தி... அப்படி வந்தும் இன்னும் வகுப்புக்குப் போகவில்லை. இதைச் சுட்டிக் காட்டினால் நான் பொல்லாதவளாகி விடுவேன். என் குடும்பம் பெரிது... குடும்பக் கஷ்டம்... அதுதான் சத்தம்போடுகிறேன் என்று பேசிக் கொள்கிறார்களாம்’. அந்தப் பெண் அதிபர் தன் ஆற்றாமையைக் காஞ்சனாவிடம் கொட்டினாள்.

காஞ்சனாவுக்கு ஒரே சிரிப்பு.... அதிரும் நல்லாக வேண்டித்தான் சுட்டியிருக்கிறார்... அப்போ புருஷன் இருந்து பிள்ளைகளை அதிகமாகப் பெற்றாலும் கஷ்டம் தான் என்று தன்மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு... பொறுங்கள் மெடம்... மாதவி சின்னப் பெண். தன் பொறுப்பை உணரவில்லை. நான் திரும்பவும் அவள் வகுப்புக்குப் போகிறேன்... அதன் பின்னாவது வருகிறாளா பார்க்கலாம்’ என்று கூறிக் காஞ்சனா மீண்டும் ஒன்பதாம் வகுப்புக்குள் நுழைந்து ‘பிள்ளைகள் என்ன சத்தம் இது... ரீச்சர் வராவிட்டால் அமைதியாக இருக்க முடியாதா... என்றது தான் தாமதம் மாதவி கைப்பையை வீசிக் கொண்டு வகுப்புக்குள் நுழையக் காஞ்சனா வெளியேறினாள்.

ஐந்து நிமிடத்தின் பின் பாடம் மாறுவதற்குரிய மணி அடித்தது. மாதவிக்குப் பத்தாம் வகுப்பிற் பாடம். அவள் அப்போதுதான் ‘ஸ்ராவ்’ றாமுக்குச் சென்று

தன் காலை உணவுப் பொட்டலத்தை எடுத்துப் பீரிக்க அவ்வழியாக வந்த அதிபர் அதைப் பார்த்து விடுகிறார்.

அதிபருக்குக் சோபம் மிஞ்சி விட்டிருக்க வேண்டும். அவர் நேரே மாதவியிடம் சென்று, 'மிஸ் ஏற்கனவே நீங்கள் அரை மணி வேற்... போதாததற்குக் காலை உணவும் வகுப்பு நேரத்திலா சாப்பிட வேண்டும். கொஞ்சம் மனச்சாட்சியுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள். அல்லது நாளை யில் இருந்து நான் சிவப்படையாளம் மார்க் பண்ணைப் போறன்... நீங்கள் பிந்தி வந்தால் அது உங்களைப் பாதிக்கும்' என்று கூறிவிட்டுக் கோபத்தோடு அப்பாற் சென்று விடுகிறார்.

அந்த நேரம் பார்த்துத்தான் காஞ்சனாவும் அந்த அறைக்குள் ஏதோ எடுக்கச் செல்ல வேண்மா...?

அவளைக் கண்டதுதான் தாமதம் நீர் வடிந்த கண்களுடன் எழுந்த மாதவி தன் உணவுப் பொட்டலத்தை அப்படியே சுருட்டிப் பக்கத்தில் இருந்த குப்பைக் கூடைக்குள் எறிந்து விட்டுக் காஞ்சனாவைப் பார்த்துப் பொரிந்து தள்ளத் தொடங்கினாள்.

'அதிபரிடம் வத்தி வைத்து விட்டுதுகள் யாரோ சனியன்கள்... தாங்கள் திருமணஞ் செய்து வாழ்க்கையை அனுபவிக்கா விட்டால் மற்றவர்கள் வாழ்வதைக் கண்டு பொறுக்காததுகள் எரிச்சல் பிடிச்சதுகள்... ஒரு கணவனைத் தேடத் துப்பில்லை... அதற்கு நாங்களா பாடு... எங்களைப் பார்த்து ஏன் தான் பொருமைப்படுகிறதுகளோ... ஒரு கூன் குருட்டையாவது பார்த்துப் பிடிக்கிறது தானே.

வார்த்தைகளின் பாரத்தை சிறிதும் சிந்திக்காமல் கொட்டிவிட்டாள் மாதவி.

இந்தச் சொல்லம்புகளால் காஞ்சனாவின் இதயம் ஆயிரம் துளைகளாக இடிந்து வெடித்துச் சிதறியது. அவள் வேர்த்து விறுவிறுத்து விக்கித்துப் பேயறைந்த நிலையில் அப்படியே சிறிது நேரம் உணர்வற்று நின்றாள். அவளால் பேச முடியவில்லை. அவள் கண்களில் இருந்து நீர் பொலபொலவெனக் கன்னத்தின் வழியே வடிந்தது.

அதற்கு மேலும் காஞ்சனாவால் பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. இது தனக்கு மட்டும் விடப்படும் சவால் அல்ல... விதிவசத்தில் தன்னைப்போல் நேரகாலத்துக்குத் திருமணம் செய்துகொள்ள வசதியற்று இருக்கும் பெண்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் விழும் சவுக்கடி அது... எனது மதிப்புச்சூரிய ஆசிரியை நிர்மலா கூறியது போல் இந்தக் காலத்தில் பொறுமை ஓரளவோடுதான் இருக்க வேண்டும். இனியும் நான் பொறுத்தால் ஒன்றில் நான் ஒரு துப்புக்கெட்டவள் அல்லது மாதவி மதிப்பார்ந்த குடும்பப் பெண்ணாகி விடுவாள் என்ற நினைவில்...

“அம்மா மாதவி... உன்னை விட நான் வயதில் மூத்தவள் என்று சுட்டிக் காட்டினாயே... ஆம் மாதவி... அந்த ஒரு காரணத்தால் தான் நான் உன் நிலைக்கு இறங்காமல் உன் சொல்லம்புகளைப் பொறுத்துக் கொண்டேன். ஆனால்... நீ கூறியதுபோல நான் யாருக்கும் எதையும் வத்திவைக்க வேண்டிய நிலையில் இல்லை. வத்திவைத்து வாழ்பவளாக நான் இருந்திருந்தால் சற்று முன் நீ கூறிய சுடுவார்த்தைகள் எதற்கும் நான் ஆளாகி இருக்க முடியாது. ஒரு திருமணம் செய்து கொள்ள வக்கில்லாதவள் என்று கூறினாயே அம்மா... அதுதான் நீ விட்டபெருந்தவறு.

இதுவரை என் மனச்சுரங்கத்தில் யாருக்கும் தெரியாமல் பொத்திப் பாதுகாத்து வந்த ஒரு பெரிய உண்மையை இன்று வெளிப்படுத்தியே ஆகவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்திற்கு நீ என்னை ஆளாக்கிவிட்டாய். உண்மைகள் உறங்குவதில்லை என்பது என்னைப் பொறுத்தவரை நிஜமாகி விட்டது. அதனால் என்ன பரவாயில்லை. என்றோ ஒரு நாள் எப்படியோ வெளியாகப்போகும் உண்மை ஒன்றை இன்று உனக்கு நான் வெளிப்படுத்துவதில் எந்தத் தவறும் இல்லை என்று எண்ணுகிறேன்.

நானும் ஒருவரை விரும்பினேன் மாதவி... என்னை மனைவியாக்க அவர் ஆயத்தமாகவும் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு தாய் மட்டுந்தான் உறவு சொல்லிக் கொள்ள இருந்தாள். அவள் வாழ்க்கையில் பட்ட கஷ்டங்கள் தன் மகன் படக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் தன் மகன் நல்ல சீதன ஆதனத்தோடு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினான். இதொன்றும் எனக்கு ஆரம்பத்தில் தெரியவில்லை. அறியவும் இல்லை.

பல்கலைக்கழக இறுதியாண்டில் இருவரும் படித்துக் கொண்டிருந்த போது அவர் என்னை யாருக்கும் தெரியாமல் ரெஜிஸ்டர் பண்ண விரும்பினார். அந்த நேரத்தில் மட்டும் நான் அவர் விருப்பத்தையேற்று என் தாய் சகோதரர்களின் அனுமதியைப் பெறாமல் அவரை ரெஜிஸ்டர் பண்ணியிருந்தால் இன்று நீ என்னை ஏசுவதற்குச் சந்தர்ப்பமே ஏற்பட்டிருக்காது.

ஆனால் நான் என் தாய், சகோதரர்களை மதித்து வாழ்ந்தபடியால் அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு அதைச் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை. பரீட்சை முடிந்ததும் ஆறுதலாக எல்லோரது ஆசியுடனும் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில் நான் மறுத்து விட்டேன். இதற்கிடையில் அவர் தன் தாயாரைப் பார்க்க ஒருமுறை ஊருக்குப் போய் வந்தார். அப்போதுதான் அவர் ஒரு பெரிய உண்மையை என்னிடம் கூறினார். அதுதான் தன் தாய் தனக்கு நிறைந்த சீதனத்துடன் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்திருப்பதாகும். என் நெஞ்சில் அது ஒரு பேரிடியாக விழுந்தது. ஆயினும் என் அதிர்ச்சியையோ ஏமாற்றத்தையோ வெளிக்காட்டாமல் "நீங்கள் அம்மாவுக்கு என்ன பதில் கூறினீர்கள்" என்றேன்.

"உன்னை விரும்புவதாகக் கூறினேன். அம்மா தடை சொல்லவில்லை... ஆனால் ஒரு இலட்சமாவது சீதனம் இருந்தால் தனக்குத் தடையில்லை என்று சொல்லி விட்டாள்..." என்றார் சர்வசாதாரணமாக.

“ஒரு இலட்சமா... ஒரு ஆயிரம் தன்னும் நீங்கள் என்னிடம் எதிர்பார்க்கேலாது... என் தாயும் சகோதரனும் என்னைக் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வைத்து இருக்கிறார்கள். அதுதான் அவர்கள் எனக்களித்த மூலதனம். இனிமாதா மாதம் அதன் பலனை நீங்கள் தானே அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள்.” என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே “இன்னும் ஒருவருடம் இருக்குத்தானே காஞ்சனா... அதற்குள் ஒரு மாதிரி அம்மாவைச் சமாளிக்கப் பார்க்கிறேன்” என்றார். அதன் பின்பும் எங்கள் நட்புத் தொடர்ந்தது.

ஒரு நாள் அஞ்சலில் எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. அது புதுக் கையெழுத்தாக இருக்கவே ஏதோ ஒருவித பயத்துடன் அதைத் திறந்தேன். கடிதம் யாரையும் விளிக்காமலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. என் பார்வை கையொப்பத்தைப் பார்த்தது. அதில் ஒரு மகளைப் பறி கொடுக்க விரும்பாத தாய் என்றும் மட்டும் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

அதில் அடங்கியிருந்த விடயம் எனக்கு அந்தக் தாய் தான் அதை எழுதியுள்ளார் என்பதை உறுதி ஆகக் கூறிற்று.

சில நாட்களின் பின் நான் அவரிடம் “உங்கள் அம்மா தற்செயலாக எங்கள் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கா விட்டால் என்ன செய்வது” என்றேன்.

“உன் அண்ணாவுக்கு எழுதி எப்படியாவது கொஞ்சப் பணமாவது சீதனமாகத் தந்து அம்மாவைத் திருப்திப் படுத்தப்பார்” என்றார் அவர் சுலபமாக.

சாதாரண எழுது வினைஞராக இருக்கும் அண்ணா இடம் எப்படி நான் எனக்கு சீதனம் தா என்று கேட்பது... அவனைப் பணயம் வைப்பதைவிட இந்த விவசாரத்தை இத்துடனேயே முடித்துக் கொள்ள நான் விரும்பினேன்.

காலப்போக்கில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மறந்து விட்டோம். ஒரு தாயின் மனத்திற்குச் சாந்தியளிக்க முடிந்ததையிட்டு நான் மெருமைப்பட்டேன்.

சில வருடங்களின் பின் அவர் ஒரு புதிய வாழ்க்கைத் துணையைத்தேடிக் கொண்டாரென்றும் ஆயினும் அவர் தாயாரின் எதிர்பார்ப்புகள் வெறும் எதிர்பார்ப்புகளாகவே இருந்து விட்டன என்றும் அறிந்தேன். அதற்காக நான் வருந்தவில்லை.

“ஜோடி சேர்ப்பான் வெட்டுவான்” என்ற அனுபவ அடிகள் என்னை நெறிப்படுத்தின.

அதன் பின் அவரை நான் பலமுறை பார்த்து இருக்கிறேன். அவரும் என்னைப் பார்த்திருக்கலாம். இப்போது அவர் யாரோ... நான் யாரோ... இவை உனக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான்... இவற்றை எல்லாம் இவள் எனக்கு ஏன் கூறவேண்டும் என்று கூட நீ சிந்திக்கலாம் மாதவி.

இதை நான் உனக்கு எதற்காகச் சொல்ல வந்தேன் என்றால்... அவர் வேறுயாரும்ல்ல... நான் இட்ட பிச்சையில் இன்று உன் கழுத்தை அலங்கரிக்கும் மாங்கல்யத்தின் கதாநாயகன் குமார்தான் அவர். இது உன்னோடும் என்னோடும் மட்டும் மறைந்த நிஜங்களாக இருக்கட்டும்... இது வரை உன்கணவர் இது பற்றி உன்னிடம் கூறியிருக்கமாட்டார். நீயும் தெரியாதமாதிரி நடத்துவிடு... அதுதான் உனக்கும் நல்லது எனக்கும் நல்லது...” கூறிவிட்டு அறையைவிட்டு வேகமாகச் செல்லும் காஞ்சனாவையே வெறித்துப் பார்த்து நின்றாள் மாதவி.

'எனக்கு வரன்பார்க்கும் சிரமத்தை நான் யாருக்கும் கொடுக்கப்போவதில்லை எனக்கு நானே ஒரு வரனை நிச்சயித்து விட்டேன்.....' இவ்வாறு கூறி 'விசுவைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தி விட்டாள் காஞ்சனா.

அது காலவரை மிடுக்குடனும் பீறுநடையுடனும் தன்னைவிட அதிர்ஷ்டசாலி இல்லை என்ற கர்வத்துடனும் பவனிவந்து கொண்டிருந்த மாதவியால் அந்த வார்த்தைகளை ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. அவள் மனதில் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த கற்பனைக் கோட்டை சாதாரண கண்ணி வெடியின் அதிர்ச்சியில் உதிர்ந்து தூள் தூள்களாக நொருங்குவது போல் உருக்குலைந்து வெறுமையாகியது.

என்னுடைய கணவர் குமார் காஞ்சனாவுக்கு உரிமையாக இருந்தவரா...? தானிட்ட பிச்சைதான் குமார் என்பதை எவ்வளவு கர்வத்துடன் கூறிவிட்டுப் போகிறாள். இதுவரை காஞ்சனாவை வெறும் பளிங்குக் கண்ணாடி என்று எண்ணியிருந்த அவளுக்கு இன்று தான் காஞ்சனா ஒரு அசல் வைரம் என்பது புரிந்தது.

எவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் காஞ்சனா தன்னைத் தண்டித்து விட்டாள் என்பதை நினைக்க நினைக்க அவள் நெஞ்சம் கனத்தது. "இது உன்னோடும் என்னோடும் மட்டும் மறைந்த நிஜங்களாக இருக்கட்டும்..." என்று கடைசியில் அவள் கூறிவிட்டுப்போன வார்த்தைகளை நெட்டுருப் பண்ணினாள் மாதவி.

இந்தக் கசப்பான உண்மையை அவள் யாரிடம் கூற முடியும்...? குமாரிடம் வினாவினால் தன் வாழ்க்கையே பிரச்சனைக்குரியதாய் விடும் என்ற பயத்தில் காஞ்சனா கூறியபடி அவளும் அந்த உண்மையை மறக்க முயற்சித் தாள். கால ஓட்டத்தில் மறந்தும் விட்டாள். அதன்பின்

காஞ்சனாவிடம் அவளுக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. இருவரும் ஒன்றும் நடக்காதது போன்று அன்பாகப் பேசிப் பழகினார்கள்.

இதற்குப்பின் சில ஆண்டுகள் கடந்தன. அப்போது தான் அந்தத் துரதிர்ஷ்ட சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இனக் கலவரங்களும் கெடுபிடிகளும் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து இருந்த வேளை அது. திருகோணமலையில் மக்கள் பயத்துடனும் பீதியுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஏதோ அவசர வேலையாகப் புகையிரத நிலையம் வரை செல்வதாகக் கூறிச் சென்ற குமார் மாலை நான்கு மணியாகியும் திரும்ப இல்லை. அவனைத்தேடி அலைந்ததெல்லாம் பயனற்றுப்போக அவ்வழியே சென்று கடத்தப்பட்ட. சிலரில் இவனும் ஒருவனாகினான். ஓரிரு நாட்களில் பொலிசார் தேடுதல் நடத்தியதில் அவனுடைய மோட்டார் சைக்கிள் மட்டும் இந்து மயானத்திற்கருகே கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாகக் கேள்வி. அத்துடன் அவன் கதையும் முடிந்து விட்டது.

அவனுடைய ஆண்டுத்துவஷத்திற்காகத் தான் லீவு கேட்க வந்தாள் மாதவி.

ஒருபடியாக அந்தக் கோர நினைவுகளில் இருந்து தன்னை மீட்டுக் கொண்ட காஞ்சனா திரும்பவும் தன் கடமைகளில் ஈடுபட்டாள். அப்போது ஏதோ ஒரு நிழல் விழ வாயில் பக்கம் திரும்பினாள். அங்கே அதிபர் புன் முறுவலுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்.

காஞ்சனாவைப் பார்த்த அவர், “ஏன் மிஸ் எனி புறப்ளம்...?” என்று வினவ அவள், ஒன்றுமில்லை மெடம் வகுப்புக்கள் எல்லாம் ஒழுங்காக நடை பெறுகின்றன. மாதவிதான் ஒருவார லீவு கேட்டு வந்தவள், தன் கணவரின் ஆண்டுத்துவஷமாம்... துக்கம் தாளாமல் விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டாள். அவளை ஆற்ற முடியாமல் அந்த அறைக்குள் விட்டிருக்கிறேன்” என்றுள்

உடனே காஞ்சனா அந்த அறைக்குட் சென்று அதிபர் வந்துவிட்டதை மாதவியிடம் கூற அவளும் கண்களைத் துடைத்தபடி, அதிபரிடம் வந்து லீவை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு செல்கிறாள்.

அதிபர் அவளைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டபடி, “பாவம்... சின்ன வயதில்... இப்படியொரு நிலை” என்று கூற. “எல்லாம் விதி மெடம்” என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்துவிட்டு மெதுவாக வெளியே நழுவிக்கொள்கிறாள் காஞ்சனா.

அன்றைய மதியபோசனமும் பிரியாவிடையும் ஒருபடியாகப் பிரச்சனை எதுவுமின்றி ஒப்பேறுகிறது. அதன்பின் ஒருவாரம் எப்படியோ ஓடிவிடுகிறது. அன்றுதான் மாதவியின் வீட்டில் ஆண்டுத்துவஷம் நடைபெறுகிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் அவள் அழைப்பு விடுத்திருந்தாள். அது பாடசாலை நாளாக இருந்ததால் ஓரிருவரைத் தவிர ஏனையோர் அன்று மாலை அங்கு போவதாகத் தீர்மானித்தனர். அவர்களில் காஞ்சனாவும் ஒருவள்.

குறிப்பிட்டபடி அன்று மாலை அதிபர் உட்பட ஆசிரியர்கள் சிலர் மாதவி வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். முன் ஹாலில் அவளுடைய கணவனின் படம் அழகான பிறேம் போடப்பட்டு பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பக்கத்தில் குத்துவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்க சந்தனக்குச்சு சுகந்தமான மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் மாதவி யாருடனையோ அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

இவர்களைக் கண்டதும் அவள் துயரம் பீறிட்டு விம்மலாக வெடித்தது. அவளுடைய கண்ணீர் மற்றவர்களை எல்லாம் கலங்க வைத்து விட்டது.

காஞ்சனா மாதவியின் அருகில் அமர்ந்து அவளை அணைத்துத் தேற்ற மற்றவர்களும் அவள் பக்கத்திலமர்ந்து கொண்டனர்.

தன் சோகம் தீரும்வரை அழுது முடிந்த மாதவி ஒருபடியாக ஆசிரியர்களுடன் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசத் தொடங்கினாள்.

கடைசியாக ஆசிரியர்கள் அவளிடம் விடைபெற்ற போது அவள் கண்ணீர் மல்க அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

அவளுடைய வாயிலைத் தாண்டி அவர்கள் சென்ற போது உஷா என்ற வாய்த்துடுக்குடைய ஆசிரியை காஞ்சனாவைப் பார்த்து 'மிஸ்ஸைப்போல இருந்துவிட்டால் கரைச்சல் இல்லை. எப்போதும் பூவோடும் பொட்டோடும் இருக்கலாம்' என்று குத்தலாகச் சொல்ல, காஞ்சனாவுக்கு அந்த வார்த்தைகள் அவள் உள்ளத்தைத் துளைத்துப்போயின

என்றாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல் 'அது நிஜந்தான் உஷா... ஆனால் என்னுடைய பூவுக்கும் பொட்டுக்கும் இந்த உலகம் மதிப்புக் கொடுக்காதேயம்மா,' என்று மட்டும் கூறிவிட்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுத் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் காஞ்சனா.

அவள் வீட்டை அடையும்போது நன்றாக இருட்டி விட்டது. திருகோணமலையில் மாலை ஆறு மணிக்குப் பின் இப்போதெல்லாம் தெருக்களில் மனித நடமாட்டமே இருப்பதில்லை.

ஒரு வருட காலத்துக்கு முன் பிரச்சனைகள் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்திருந்த வேளையில் வெகுஜன தொடர்புகள் மூலமும் ஒளிபெருக்கி மூலமும் மறு அறிந்ததல் வரை அமுலில் இருக்கும் என்று பிரகடனப்படுத்தப்

பட்ட ஊரடங்குச்சட்டம் எதுவித மறு அறிவித்தலும் கொடுக்கப்படாததால் அது இன்னமும் அமுலில் இருப்பதாக எண்ணி மக்கள் இரவு எட்டு மணி தொடக்கம் காலை ஐந்து மணிவரை வீடுகளுக்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடந்தனர்.

காஞ்சனா கூட இப் பிரச்சினைகளுக்குப் பின் இன்று தான் இவ்வளவு நேரம் கழித்துத் தெருவில் நடக்கிறாள். அன்று வீட்டில் அவளுக்கு மங்களம் பாட, அர்ச்சனை செய்ய அவள் அருமை அண்ணியும் அதை கமலமும் காத்திருப்பார்கள் என்பது தெரிந்தும் அவளுக்கு அது பழக்கமாகிவிட்ட ஒன்றாயிருந்ததால் அதையிட்டு அவ்வளவு கவலைப்படாமல் உள்ளே சென்றாள்.

காஞ்சனாவின் வாழ்க்கையே ஒரு தொடர்கதை தான். அவள் பிறந்தபோது அவளுடைய பெற்றோர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்குக் குறைவேயில்லையாம்.

அவள் அப்பா அவளைத் தன் நெஞ்சிலும் மடியிலும் போட்டு வளர்த்ததாக அவள் அம்மா பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்வாள். நல்லவேளை அவர்கள் இருவரும் இப்போது அவள்படும் பாட்டைப் பார்க்க உலகில் இல்லை.

அவள் அப்பா, அவள் பத்து வயதுச் சிறுமியாக இருக்கும்போதே போய்விட்டார். அதன்பின் அவள் தன் தாயாரின் அரவணைப்பிலும் தன் இரு சகோதரர்களின் அன்பிலும்தான் வளர்ந்தாள். அவளுடைய குடும்ப நிலையை உத்தேசித்து அவள் அண்ணா ரவி, ஏ. எல். சித்தி பெற்ற உடனேயே கச்சேரியில் எழுதுவினைஞராகச் சேர்ந்து கொண்டான். அவனது உழைப்பில் தான் குடும்பம் ஓடியது.

அவளும் கெட்டித்தனமாகப் படித்ததால் பல்கலைக் கழக அனுமதியும் கிடைத்து புலமைப்பரிசிலும் வாய்த்தது.

பீ. ஏ. பட்டம் பெறுமளவுக்கு அவள் தாயார் அவளைப் படிப்பித்து விட்டாள். அல்லது இன்று அவள் புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் புல்லும் முளைத்திருக்கும். ஏதோ தன் தாயின் கண் முன்னாகவே அவள் உழைத்துத் தன் சம்பளப் பணத்தையும் அந்தத் தாயின்கையில் கொடுத்தது தன் வாழ்க்கையில் அவளடைந்த பெரும் பேறு!

ரவி தான் வேலைபார்த்த இடத்திலேயே ஒரு பெண்ணை விரும்பினான். தாயாருக்கு அது தெரியவந்த போது அவள் காஞ்சனாவுக்கு ஒரு துணையைத் தேடி திருமணம் செய்துவைத்தபின் அவன் விருப்பப் படியாரையாவது மணம் செய்யும்படி கூறினான்.

ஆனால் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் விடுவார்களா? அந்த அவசரம் அவர்களுக்குத்தானே தெரியும். அவர்கள் யாருக்கும் தெரியாமல் ரவியை இரகசியமாக அந்தப் பெண்ணுக்கு பதிவுசெய்துவிட்டார்கள்.

எல்லாம் முடிந்த பின்பு தான் காஞ்சனாவுக்கும் அவள் தாயாருக்கும் அந்தச் செய்தி எட்டியது.

அதன்பின் என்ன செய்வது? ரவியின் விருப்பப்படி திருமணமும் நடந்தேறியது. கடைசியில் ரவியின் மனைவி கோகிலாவும் அவள் தாயார் சமலமும் அவளின் ஒரே மகன் விசுவநாதன் என்ற விசுவும் ரவியின் வீட்டுக்கே குடிபுகுந்துவிட்டார்கள். ரவியின் திருமணத்துடன் அவன் உடைய தாயார் அரைவாசி நடைப் பிணமாகிவிட்டாள்.

நல்ல மருமகளைப் போல் வீட்டில் அடியெடுத்து வைத்த கோகிலா ரவி வீட்டில் இல்லாத வேளைகளில் காஞ்சனாவையும் அவள் தாயாரையும் பாடாய்ப்படுத்தி வைத்தாள். ரவிக்கு இதுபற்றி எதுவுமே தெரியாது. அந்தத் தாயும் எதுவும் கூறி அவன் குடும்ப சுகத்தை

குலைக்க விரும்பவில்லை. ரவி முன் தேனும் பாலும் ஒழுக அவர்கள் மாமியாருடனும் காஞ்சனாவுடனும் பேசிக் கொள்வார்கள்.

ரவி தன் தாயிலும் தங்கையிலும் அளவற்ற பிரியம் கொண்டிருந்தான் என்பதும் கோகிலாவுக்குத் தெரியும். கமலம் அவளுக்குத் தூபமிடுவாள்.

இப்படியான சூழ்நிலையில் தான் காஞ்சனாவின் இளைய சகோதரன் ரமணனுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. அவனைக் காஞ்சனாவே பொறுப்பேற்று, படிக்கவைத்தாள். அவனுக்குப் புலமைப் பரிசில் கிடைத்ததால் ஓரளவு சமாளிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. ரமணனாவது படித்து காஞ்சனாவுக்கு ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொடுப்பான் என்று ரவியின் தாய் மனக்கோட்டை கட்டிக் கொண்டு இருக்கும் போது தான் அந்தப் பேரிடி அவர்கள் காதுகளுக்கு எட்டியது.

ஆமாம்! யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்துக்கு போய் விட்டுத் திரும்பும் வழியில் 'ஷெல்' தாக்குதலுக்குள்ளாகி அந்த இடத்திலேயே துடிதுடிக்க ரமணன் உயிர் நீத்த செய்தி தான் அது!

ரவி, அவன் தாய், காஞ்சனா மூவரும் யாழ் நகர் சென்று மரணச்சடங்குகளை ஒப்பேற்றிவிட்டு வந்த பின் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து ரவியின் தாயால் மீளவே முடியவில்லை. அடுத்த இரண்டு மாதத்துக்குள் அவரும் ரமணனைத் தொடர்ந்து சென்றுவிட்டாள்.

அதன்பின் காஞ்சனா ரவியின் ஆதரவில் கோகிலாவின் தயவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். நல்ல காலம் அவளுக்கு ஓர் உத்தியோகம் வாய்த்ததால் அவள் ஓரளவு தன்மானத்துடன் வாழ முடிந்தது.

கோகிலாவின் சகோதரன் விசு மட்டும் தப்பித்தவறி அந்தக் குடும்பத்திற் பிறந்து விட்டானே தவிர அவன் குணம் தங் சமானது. அவன் மனதில் ஏற்பட வேண்டிய ஊனம் தவறிக் காலில் ஏற்பட்டு விட்டதால் அவன் மனம் ஊனமற்றிருந்தது. கொழும்பில் ஒரு கொம்பனியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அவன் யாருக்கும் பாரம் இல்லாமல் தன்பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இடையில் வீட்டுக்கு வரும்போது கமலத்துக்குப் பணம் கொடுப்பான். சகோதரி பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது பொருட்கள் வாங்கி வருவான். ரவிமேல் அவன் உயிரையே வைத்திருந்தான். ரவிக்கும் அவனை ரொம்பப் பிடிக்கும். காஞ்சனாவையும் அவன் மறப்பதில்லை. தன் தாய் சகோதரத்தின் குணம்தெரிந்த படியால் ஏதாவது சின்னப் பொருளாவது கொண்டுவந்து யாரும் இல்லாத வேளை காஞ்சனாவிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவான்.

அவன் காஞ்சனா மீது தனியான அன்பு செலுத்தினான். ஆயினும் அவளுக்குத் தான் எந்த விதத்திலும் தகுதி அற்றவன் என்பதை எண்ணி தன் ஆசையை தன் மனத்துடனேயே வைத்திருந்தான். காலப்போக்கில் அவளுக்கும் குமாருக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி அறிந்து தன் ஆசையை நிராசையாக்கிக் கொண்டான்.

அதன் பின் காஞ்சனாவின் காதல் முறியும் தறுவாயில் இருந்தபோது கூட காஞ்சனாவிடம் வந்து குமாரிடம் தான் தூதுசென்று அவர்கள் திருமணத்தை ஒப்பேற்றி வைக்கப் போவதாகக் கூற அதுபற்றியாரும் எதுவும் பேசக்கூடாது என்று காஞ்சனா கட்டளையிட அதை மீற முடியாதவனாய் அவனைத் தேற்றினான்.

அம்முறை அவன் திருகோணமலைக்கு அவள் திருமணவிடயமாகப் பேச வந்தபோதுதான் அந்த எதிர்

பாராத சம்பவம் நடந்தது. ஆம், அவன் வந்த அடுத்த நாள் மாலையில் நடைபெற்ற தேடுதல் வேட்டையின்போது அவ்வீட்டில் இருந்த இரு ஆண்களான ரவியும், விசுவும் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். அப்போதும் அவர்கள் இருவருக்காகவும் காஞ்சனாதான் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு சிலரிடம் ஓடியாடி வேலைபார்த்தான். இரண்டு நாட்களின் பின் ரவிமட்டும் விடுதலையாகி வந்தான். விசுவை அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அதன்பின் அவன் பூசாவிலா வெலிக்கடையிலா அல்லது வேறு எங்காவது வைக்கப் பட்டிருக்கிறானா என்பது இதுவரை தெரியவில்லை.

காஞ்சனா மனிதர்களிடம் அதிகம் அலையாமல் தன் பாரத்யையெல்லாம் இறைவனிடம் சுமத்திவிட்டு அவலையே நம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

கமலத்துக்குத்தன் மகன் விசு பிடிபட்டு இதுவரை எது வித செய்தியும் தெரியாமல் இருந்தது மனதுக்கு பெரும் வேதனையாக இருந்தது. கோகிலா அவனைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

விசுபிடிபட்ட அன்று காலை காஞ்சனாவைத் தனியாகச் சந்தித்து 'காஞ்சி' என்று அழைத்து... காஞ்சனாவை அவன் அப்படித்தான் அழைப்பான்... அவள் திருமண விடயமாசப் பேசியது இன்னும் அவள் மனக்கண் முன் நின்றது.

காஞ்சனா யாருமே தனக்காகப் பேசக் கூடாது என்று அடித்துச் சொன்ன போது 'காஞ்சி' இந்த வீட்டில் உனக்கு ஆறுதல் சொல்ல யாரும் இல்லை

என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனக்கு ஒருகால் ஊனம் என்ற படியால் என் சகோதரி என்னையே மதிப்பது இல்லை, அவளும் அவள் அம்மாவும் சேர்ந்து உன்னைப் படுத்தும்பாடு எனக்குப் புரிகிறது. நீ எதற்கும் கவலைப் படாதே காஞ்சி. உனக்கு நல்லவனாகப் பார்த்து உன் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பது இனி என் பெறுப்பு. இதுதான் இனி என் இலட்சியமாக இருக்கும் என்று விசு கூறியபோது காஞ்சனா விரக்தியுடன் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

விசுவுக்குத் தன்னிடம் கொள்ளை ஆசை உண்டு என்பதை அவளும் அறிவாள். அவளைப்பற்றி அவள் மனதில் ஓர் அடர்ந்த பதிவு ஏற்பட்டிருந்ததே தவிர அவன் கால் ஊனத்தை அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஆயினும் விசுவின் தாயார் ஏவும்சொல்லம்புகளால் கோகிலாவின் ஏளன வார்த்தைகளும் விசுவின் அன்புக் காற்று அவளின் இதயக்கதவை திறந்துவிடாமல் தாழ்ப்பாள் போட உதவின.

அவனது அன்புத் தொல்லையில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவே அவள் குமாரின் நட்பை வரவேற்றாள். குமாருடன் பழகத் தொடங்கிய பின் விசுவுக்கும் அவனுக்குமுள்ள குணவேறுபாடுகளை அளவாற்றிப் புரிய முடிந்தது. குமாரை அவள் பூரணமாக நம்பவும் இல்லை. அதனால் அவனுடன் மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் பழகிக் கொண்டாள்.

முன்னின்று தனக்கு ஒரு திருமணம் செய்து வைக்க யாருமில்லை என்பது அவள் அறிந்த உண்மை. ரவிக்கு மனம் இருந்தாலும் கோகிலா கீறிய கோட்டைத் தாண்டும் துணிவு அவனுக்கு இல்லை என்பதும் தெரியும். யாராவது காஞ்சனாவின் திருமணம் பற்றிய பேச்சை எடுத்தால், 'அவளுக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் பிடிக்கவில்லையாம் நாங்கள் என்ன செய்வது' என்று

அனுபவப்பட்டவள் போல அந்தப் பேச்சுக்கே முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவாள் கோகிலா.

இந்த நிலையிற் தான் பல்கலைக்கழகத்தில் குமாரின் நட்பைக் காஞ்சனா ஒரு வரப்பிரசாதமாக எண்ணினாள். அவனுடைய ஒரு சில குணங்களை அவள் விரும்பா விட்டாலும் அவற்றை அவள் பொருட்படுத்துவது இல்லை. குமார் தாய் சொல்லித்தட்டாத பிள்ளை என்பதை ஒரு சிலர் மூலம் அவள் அறிந்து வைத்திருந்ததால் அவள் தன் எதிர்பார்ப்புக்களையும் வளர்க்கவில்லை. அதனால் குமார் தன் நிலையைக் கூறி அவன் நட்பை அவள் உதறித்தள்ளியபோது கூட அவள் எந்த விதமான ஏமாற்றத்துக்கும் ஆளாகவில்லை. வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து அவள் பட்ட துன்பங்களும் இழப்புகளும் ஏமாற்றங்களும் அவள் உள்ளத்தை காய்க்க வைத்திருந்தன.

குமாருடன் பழகியதையிட்டு அவள் யாருக்கும் பறைசாற்றாததால் அவள் கவலையை அவள் ஒருத்தியாகவே தாங்க முடிந்தது.

காஞ்சனா ஒரு நிமிட உணர்ச்சிக்கு உட்பட்டு மீண்டும் விசுவை நிமிர்த்து பார்த்த போது விசு அவளைக் கண்கலங்கப் பார்த்து நின்றான்.

விசு... நீங்கள் என்மேல் வைத்திருக்கும் அபிமானத்துக்கு நான் தலை வணங்குகிறேன். ஆனால் நீங்கள் கூறுவீர்களே அதாவது எனக்கு ஒரு நல்லவரன் பார்க்கப் போவதாக. அதை நினைத்துத்தான் சிரிக்கிறேன் விசு... பழம் ஆக இருந்தால் வெட்டிப்பார்த்து எடுக்கலாம். புடவையாக இருந்தால் கழுவிப்பார்த்து எடுக்கலாம்... தங்கமாக இருந்தால் உரைத்துப் பார்க்கலாம்... இதில் நீங்கள் எதைச் செய்யப்போகிறீர்கள் என்று கேட்டு விட்டு 'விசு... எனக்கு வரன் பார்க்கும் சிரமத்தை நான் யாருக்கும் கொடுக்கப் போவதில்லை... ஏனெனில் எனக்கு நானே ஒரு வரனை நிச்சயித்து விட்டேன்... சந்தர்ப்பம் வரும்போது அதை நானே உங்களிடம் தெரிவிப்பேன்...' கூறி விட்டு அவ்விடத்தை விட்டு விரைவாகச் சென்றாள் காஞ்சனா.

குழந்தை: அம்மா... நீ ஏன் டீச்சராக வரவில்லை...
 தாய்: ஏன் அப்படி ஆசைப்படுகிறாய் மகளே?
 குழந்தை: அப்பதான் இடைவேளைக்கு எனது வகுப்புக்கு வந்து தேனீர் ஊற்றித் தருவாய்...
 உன்னோட நானும் எல்லா வகுப்புகளுக்கும் போகலாம். அக்காமார் என்னைத் தூக்குவினம்...

பழைய நினைவுகளை அசை போட்டபடி நடந்துசென்ற காஞ்சனா வீட்டையடைந்த போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. வீட்டுப்படியைத்தாண்டிக் காலை உள்ளே வைத்தது தான் தாமதம்...

'ஊர்படுகிறபாட்டுக்குள்ள ஊர்சுற்றிவிட்டு இவ்வளவு நேரம் கழித்துத்தான் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமா...? வரவர நானுந்தான் கவனித்துவாறன் ... எல்லாம் தன்ர மூப்புக்குத் தான் நடக்கிறது. எல்லாம் அண்ணன் கொடுக்கிற செல்லம்... ஒருக்காப் பெயர் எடுத்து முடிச்சாச்சு. அதுக்குப் பிறகாவது புத்திவர வேண்டாம்...' இது அண்ணி போட்ட அர்ச்சனை.

'என்னவோ அம்மா கோகிலா. நீ இந்த இளவயதில இந்தக் குடும்பத்தில வாழ்க்கைப்பட்டு எல்லாருக்கும் ஓடாக உழைக்கவேண்டிக்கிடக்கு. இவள் உன்னை விட இரண்டு வயது மூத்தவள். நீ மூன்று பிள்ளைக்குத் தாயாகிவிட்டாய். இவள் இன்னும் சீவிச்சிங்காரிச்சு ஆட்டம் போடுகிறாள். இன்னும் சின்னப்பாப்பா என்ற எண்ணமாக்கும்... இது கோகிலாவின் அம்மா போட்ட சகஸ்ரநாமம்...

காஞ்சனா இவற்றில் எதுவும் தன் காதில் விழாததுபோல் வாயிலைத்தாண்டி உள்ளே தன் அறைக்குள் புகுந்துவிட்டாள். 'அத்தை சொக்கா' அவளைத் தொடர்ந்து அவள் பின்னால் அறைக்குள் நுழைகிறான் ரவியின் இரண்டாவது மகன் அகிலன். நாளாந்தம் அவள் வெளியேபோய் வந்தால் அவனுக்கு ஒரு ரொபியாவது கொண்டுவருவது வழக்கம்.

அதை எதிர்பார்த்தவள் போல் அவளும் தன்னைப் பையையதிறந்து அதற்குள்ளிருந்த ரொபியை எடுத்து அவன்

இடம் நீட்டியபடி அவனைத் தூக்கி அவன் கன்னத்தில் ஆசையோடு முத்தமிட்டாள். ரொபிகையில் வந்தது தான் தாமதம் அவன் அவள் பிடியினின்றும் திணறிக்கீழே இறங்கி ஓடத்தொடங்கினான். இது அவள் நாளாந்தம் அனுபவிக்கும் உறவு.

ஆயினும் அன்று அவள் மனம் வேதனைப்பட்டதால் 'அம்மாவின் பிள்ளை தானேடா நீ... காரியம் முடிஞ்சுபோச்சு போய்வா'... என்று விரக்தியுடன் கூறுவிட்டு தன் உடைகளைக் களையத் தொடங்கினாள்.

தாயும் மகளும் மாறிமாறிக் கூறிய அந்தச் சுடுசொற்கள் அவள் நெஞ்சை இன்னும் சுட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அவளுடைய வயதில் கோகிலா மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டாளாம். கின்னர்ஸ் புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்படவேண்டிய ஒரு பிரமாத நெக்கோட்! ஏன் அவளுக்கு மட்டும் இது தெரியாதா என்ன...

ஒரு தாயுள்ளத்தை உடைத்துவிட்டு அவளும் உரிய காலத்தில் குமாரைத் திருமணம் செய்திருந்தால் மூன்றென்ன இதுவரை முப்பது குழந்தைகள்கூடப் பெற்றிருக்கலாம்.

'அம்மா கோகிலா உன்னைப் போல நானும் ஒற்றைக் காலில் நின்று நான் விரும்பிய குமாரை எனக்குத் திருமணம் செய்துதா அண்ணா என்று ரவியிடம் கேட்டிருந்தால் நிச்சமாக அவன் உன்னைத் திருமணம் செய்திருக்கமாட்டான். நீயும் என்னைப்போல் கல்யாண மார்க்கெற்றில் விற்பனை ஆகாத சரக்காகத்தான் இருந்திருப்பாய்... என்று கேட்டுவிட அவள் உதடுகள் துடித்த போதும் அவள் மிகுந்த சிரமத்துடன் தன் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டாள். அவள் கவலைப்பட்டதெல்லாம் ரவியின் குடும்ப வாழ்க்கை தன்னால் குலையக் கூடாதென்பதே.

ஆயினும் அன்றைய நிகழ்ச்சி அவளை ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டிய கட்டத்திற்குத் தள்ளிவிட்டது. நான் உழைக்கும் ஊதியத்தில் முக்கால் பங்கை இவர்களுக்காகச் செலவழித்தும் இப்படியான ஒரு சீர்கெட்ட வாழ்க்கை வாழவேண்டுமா? ஏன் நானும் கொஞ்சம் சுயநலமாக வாழப்பழகினால் என்ன என்று குதர்க்கம் பேசியது அவள் உள்ளம்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் எப்போதும் அவள் வாழ்க்கையில் அக்கறை காட்டும் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியை நிர்மலா கூறிய விடயம் அவள் நினைவுக்கு வந்தது. அதனால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய்த் தன் முடிவைக் கூற ரவி வீடு திரும்பும்வரை காத்திருந்தாள்.

ரவி வந்து தன் கடமைகளை முடித்து இரவு உணவு அருந்திய பின் வழமைபோல் அவள் அறைக்குள் வந்தாள். படுக்கு முன் அவன் தன் தங்கையைச் சென்று பார்த்து ஓரிரு வார்த்தை பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அவன் அறைக்குள் நுழைந்ததும், 'அண்ணா' என்றாள் காஞ்சனா.

இதுவரை தங்கச்சி என்று அழைத்துவிட்டு அவன் தான் முதலில் உட்செல்வது வழக்கம், இன்று அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல் அவள் அண்ணா என்றழைக்க அவன் அர்த்தபுஷ்டியுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

'என்னம்மா... ஏதாவது பிரச்சினையா... எதுவாக இருந்தாலும் தயங்காமல் கூறு... நான் தீர்த்து வைக்கிறேன்...' என்று அவன் அன்புடன் கூறியபோது அவள் இதயத்தை என்னவோ செய்தது. வீட்டில் நடப்பதை அவளும் ஓரளவு புரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்பது அவனுடைய இந்தப் பேச்சில் இருந்து புரியக் கூடியதாய் இருந்தது.

‘அப்படியொன்றுமில்லையண்ணா. வேடஸ் ஹாஸ்டலில் ஒரு றூம் காலியாக இருப்பதாக அறிந்தேன். அதுதான் அங்கு போகலாம் என்று யோசிக்கிறேன்... அங்கு றூம் எடுப்பது மிகவும் சிரமம். எத்தனையோ பேர் வெயிற்றிங் லிஸ்டில் இருக்கிறார்கள். இது எனக்கு வேண்டிய ஆசிரியை தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி எடுத்துத் தருவதாகச் சொன்னா...’

கூறிவிட்டு ரவி என்ன பதில் சொல்லப் போகிறானோ என்று அவன் முகத்தையே பார்த்தபடி நின்றான்.

ரவி அவள் விருப்பத்திற்கு எதிர் நிற்பவன் அல்ல என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் அவனிடம் இருந்து ஒரு சாதகமான பதிலையே அவள் எதிர்பார்த்தாள்.

‘உன் விருப்பத்திற்கு எதிராக நான் எப்போதும் எதையும் செய்ததில்லை என்பது உனக்குப் புரியும் காஞ்சனா. ஆனால் இங்கு உனக்கு ஏதாவது வசதியீனங்கள் குறைகள் உண்டா என்பதை நான் முதலில் அறிய வேண்டும்’ என்றான் ரவி சிறிது நேர மௌனத்தின் பின்.

‘இல்லை அண்ணா... உண்மையாக அப்படி எதுவுமில்லை. நீயும் அண்ணியும் என்னை ஒரு பிள்ளைமாதிரிப் பார்ப்பதற்கு நான் நன்றி கூற வேண்டும். உனக்கும் குடும்பம் பெருத்து விட்டது. எத்தனை நாளைக்குத்தான் உனக்கும் நான் பாரமா இருப்பது... அத்தோடு தொடர்ந்து எம். ஏ. பட்டப்படிப்புப் படிக்க உத்தேசம். அதுதான் ஹாஸ்டல் என்றால் வசதியாக இருக்கும்...’ அவள் முடிக்கவில்லை...

‘ஓ...கே...நீ மேற் கொண்டும் படிக்க வேண்டுமானால். எனக்கு அதுபற்றி ஆட்சேபனையில்லை... ஆனால் எனக்குப் பாரம் அது இது... என்று சாட்டுகள் சொல்ல வேண்டாம். நீ ஒன்றை மனதில் வைத்திருக்க வேண்டும் தங்கச்சி... அதாவது உனக்கு எப்ப திரும்பி இங்கு வரவிருப்பமோ

அந்நேரம் நீ திரும்பி வரலாம், இது உனக்கும் வீடு என்பதை மட்டும் மறந்து விடாதே' என்று ரவி பாசத்தோடு கூறிய போது காஞ்சனாவின் கண்கள் குளமாயின. இப்படியான ஒரு பாசம் நிறைந்த சகோதரனைப் பிரிய வேண்டி வந்து விட்டதே என்று அவள் நெஞ்சங்கனத்தது.

ரவியின் அனுமதியுடன் காஞ்சனா ஹாஸ்டலுக்குப் போய்விட்டாள். அந்த வாழ்க்கை புண்பட்டுப் போயிருந்த அவள் இதயத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பதுபோலிருந்தது. தேவையற்ற பேச்சுக்கள், பிரச்சினைகள் எதுவுமின்றித் தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு என்று வாழப் பழகிக் கொண்டாள்.

ரவிமட்டும் ஒருவாரத்துக்கு இரண்டு மூன்று முறை அவனைப் பார்க்க வருவான். கோகிலாவும் குழந்தைகளும் கமலமும் இருந்துவிட்டு எப்போதாவது வந்து போவார்கள். குழந்தைகளைப் பார்க்க அவள் ஆசைப்பட்டாலும் கோகிலா அங்குவராமல் இருந்தால் தேவலைபோலிருந்தது. ஹாஸ்டலில் உள்ள ஏனையோருடன் அவள் வலிந்து பேசுவதும் பழகுவதும் காஞ்சனாவுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் தன்மேல் வைத்திருக்கும் மதிப்பைக் கோகிலா குறைத்து விடுவாளோ என்ற அச்சம் அவள் மனதில் தோன்றியது.

அந்த ஹாஸ்டலில் வசித்தவர்களில் ஆசிரியைகள், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் தனிப்பட்ட காரியாலயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பலதரப்பட்டோரும் இருந்தனர். ஒரிருவரைத் தவிர ஏனையோர் அதிகமாகக் காஞ்சனாவை விட வயதிற குறைந்தவர்களாகவே இருந்தனர்.

அந்த ஹாஸ்டலுக்கு நூறு யார் தள்ளித்தான் அவள் உடைய மதிப்பார்ந்த ஆசிரியை நிர்மலா தன் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தாள். குடும்பம் என்று கூறும்போது அவளும் கணவரும் மட்டுந்தான், அவர்களுடைய ஒரே மகன்

கோகிலன் டாக்டராக வெளிநாட்டில் வேலை பார்த்து வந்தான்.

நிர்மலா ஓய்வுபெற இன்னும் மூன்றாண்டுகள் இருந்தன, குருபக்திக்கு உதாரணமாகக் காஞ்சனாவுக்கு அவளிடம் இருந்த பக்தியைக் குறிப்பிடலாம். தன் சுகதுக்கம், கஷ்ட நஷ்டம் எல்லா வற்றையும் அவள் நிர்மலாவுடன் பகிர்ந்துகொள்வாள். அவள் மேல் காஞ்சனாவுக்கு அப்படி ஒரு விசுவாசம். காஞ்சனாவுக்கு மட்டுமென்ன அவளைப் போல் நிர்மலாவிடம் படித்த எத்தனையோ ஆண்களும் பெண்களும் இப்போதும் அவளிடம் ஆலோசனை கேட்க வருவதை அவள் அறிவாள்.

அவளிடம் காஞ்சனா கல்வி கற்ற காலத்தில் ஒரு நிமிடத்தைக் கூட அவள் வீணாக்கியது கிடையாது. ஒரு மாணவியைக் கொண்டு ஒரு கோப்பை நீர்கூட எடுப்பிக்க மாட்டாள் நிர்மலா, அவ்வளவு கட்டுப்பாடும் அதே நேரம் அன்பும் அவளிடம் உண்டு.

காஞ்சனா ஹாஸ்டலுக்கு வந்த பிற்பாடு அவளைப் பார்க்க, அடிக்கடி நிர்மலா ஹாஸ்டலுக்கு வருவாள். ஏதாவது புதிதாகத் தின்பண்டங்கள் செய்தால் அதில் ஒரு பங்கு நிச்சயமாகக் காஞ்சனாவுக்கு வரும் என்று நம்பியிருக்கலாம். நிர்மலா தன் ஆசிரிய வாழ்க்கையின் கடந்த கால அனுபவங்களைக் கதை கதையாகக் கூறும்போது நிர்மலா மட்டுமென்ன அந்த ஹாஸ்டலே அங்கு கூடிவிடும். அவ்வளவு வேடிக்கையாகப் பேசுவாள்.

காஞ்சனா குமாரை விரும்பியது, அவர்கள் காதல் விவகாரம் குழம்பியது போன்ற சகலதும் நிர்மலாவுக்குத் தெரியும். அவள் தன் நிலையை எடுத்து நிர்மலாவிடம் கூறிய போது நிர்மலா அவளுக்குக் கூறிய ஆறுதல் வார்த்தைகளை அவளால் என்றும் மறக்க முடியாது.

அன்றும் வழக்கம்போல் காஞ்சனாவைப் பார்க்க நிர்மலா ஹாஸ்டலுக்கு வந்தாள். அவளைக் கண்டதுதான் தாமதம் 'வாருங்கள் மிஸ் "போர்"' அடிக்கிறது என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள் மிஸ்...' என்று நிர்மலாவைத் தட்புடலாக உபசரித்தாள் காஞ்சனா.

'என்ன பிள்ளை. உனக்குத்தான் ஒருநாளும் 'போர்' அடிக்காதே... நீ நேரத்தை அப்படிப் பிரயோசனப்படுத்துகிறனீ... இன்று இப்படிச் சொல்ல எனக்கு ஆச்சரியமா இருக்கு.

அதுபோகட்டும் உனக்கொரு நல்ல செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதைக் கேட்டதும் உன் 'போரெல்லாம்' பறந்து போய்விடும்... சொல்லட்டுமா... காஞ்சனா.

'நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயமாய் இருக்கு... யோசனையாகவும் இருக்கு... எந்தப்பாட சாலையிலாவது அதிபர் பதவிகாஸீ... அதுக்கு நீ விண்ணப்பஞ் செய் என்று தானே சொல்லப் போகிறீர்கள்' கூறிவிட்டுக் காஞ்சனா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

'ஏன் பிள்ளை... நீ அதிபர் பதவி வகிக்க லாயக் கில்லையே. இப்ப பாடசாலை நடத்திற அதிபர்களை விட நீ நல்லாய் நடத்துவாய் என்று எனக்குத் தெரியும்' என்றாள் அனுபவ ஆசிரியை நிர்மலா.

'ரொம்ப நன்றி மிஸ்... நீங்கள் என் மீது வைத்து இருக்கும் இந்த நம்பிக்கைக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. எந்தப் பாடசாலைக்கு நான் போனாலும் ஏனோ தெரியாது என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். பாடசாலை நிர்வாக சீர்குலைவு பற்றிப் பேசினால் ஏதோ அந்தக் கதிரைக்கு நான் ஆசைப்படுவதாகக் கூறி என் வாய்க்குப் பூட்டுப்போட முயற்சிக்கிறார்கள். இப்படியொரு

வீண் பழியை என் மீது சுமத்தியதால் நான் என் ஆசிரிய பதவிக்காலத்தில் அதிபர் பதவியே வகிப்பதில்லை என்று சபதம் எடுத்திருக்கிறேன்.’

‘சும்மா போ பிள்ளை. நீயும் உன் சபதமும்... இந்த உலகத்தில ஆசையில்லாதவர்கள் யார்... துறவு பூண்டவர்களாலேயே ஆசைகளை அடக்கமுடியாமல் கிடக்கு, அது போகட்டும். இந்த முறை பரீட்சை மேற்பார்வை திருத்தம் ஒன்றுக்கும் போற உத்தேசமில்லையே...’

‘வலிய வந்தால் எடுப்பன் மிஸ்: இதுக்காக யாருக்குப் பின்னாலும் திரியமாட்டன்.’

‘திருத்தம் என்று சொன்னவுடன் தான் ஞாபகம் வருகுது... உனக்கு... எழிலரசி ரீச்சரைத் தெரியுந்தானே.’

‘அது தான் மிஸ்... நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வீர்களே’ முன் தூங்கிப் பின்னெழும்பாவாய்’ கேலியாக... அதாவது பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்து முன்னுக்குப் போற ரீச்சர்தானே... அன்றைக்கேதோ பாடசாலை நேரம் முடிந்து மாணவர்களைக் கொஞ்சம் பாட்டிலயோ என்னத்திலேயோ பயிற்றி விட்டுப் போகச் சொல்ல தனக்கு ஒரு நிமிடமும் பாடசாலைக்குப் பின் நிற்க முடியாது என்று கொம்பி விட்டுப் போனவ என்றீங்களே அவதானே...?’

‘அவள் தான் காஞ்சனா... உனக்கு நல்ல ஞாபக சக்தி... அவ பரீட்சைத்தாள் திருத்துகிற வேலைக்கு எழுதிப் போட்டவ இப்ப கொழும்பில திருத்தவேலைக்கு வரச் சொல்லியிருக்கினம்...

‘அவ சுழற்றி எறிந்திருப்பாவே...! பாடசாலை விட்டதும் தன் பிள்ளைகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஓடுகிறவ... கொழும்புக்குப் போகப்போறாவே...

‘காஞ்சனா... அங்க தான் நீ, பிழை விடுகிறது. எழிலரசி ரயில் வாறண்டுக்கும் எழுதிப் போட்டிட்டுது...’

‘அப்ப பிள்ளையள் மிஸ்?’

‘அது ஏதோ ஒழுங்கு செய்து போட்டுதாம்... பேச்சோடு பேச்சா... இன்னுமொரு பகிடி சொல்லட்டே...? சொல்லுங்க மிஸ்.’ போர் அடிக்கிறது என்று வந்த உடனேயே சொல்லி விட்டேனே’

‘இரண்டு நாட்களுக்கு முன் ஒரு இளம் தாய் என்னைச் சந்திக்க வந்தது. என்னுடைய பழைய மாணவி. இடையில படிப்பைக் குழப்பிப்போட்டுது. மிச்சத்தை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை.’

‘விளங்குது மிஸ்... அப்ப அது படிக்கயுக்கயே காதலிச்ச கல்யாணம் முடிச்சிட்டது என்று சொல்லுங்க.’

‘கெட்டிக்காரப் பெட்டை. இப்ப நான்கு பிள்ளையளுக்குத் தாய். அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?... தன்ர ஆறு வயது மகள் தன்னைப் படிச்ச ஒரு ரீச்சரா வரச் சொல்லுளாம்... எப்படி இருக்குப் பகுடி...!’

காஞ்சனா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். ‘உனக்கு எல்லாம் சிரிப்புத்தான் காஞ்சனா... சத்தியமாச் சொலுறன் இது உண்மை பிள்ளை.’

‘அதுக்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீங்க மிஸ்’

‘என்ன சொன்னேனா... உனக்கு நான் அப்ப சொல்லேக்க புரியவில்லை. அதுதான் உன்ர மகள் இப்ப சொல்லிப் புரிய வைக்கிறாள் என்றேன் அவளிடம்.’

அதுக்கு அந்தத் தாய்... ‘இல்லை மிஸ்’ ஏன் என்னை படிச்ச ரீச்சராகச் சொல்லுய் என்று மகளிடம் கேட்டன். அதற்கு அவள் ‘அப்பதான் இடைவேளைக்கு எனதுவகுப்புக்கு வந்து தேநீர் ஊற்றித் தருவாய்... உன்னோட நானும் எல்லாவகுப்புகளுக்கும் போகலாம்; அக்காமார் என்னைத் தூக்குவினம்...’ என்று கனக்கச் சொன்னாள்’ என்றாளே பார்க்கலாம்.

எப்படியிருக்கு எங்கட ஆசிரிய சமுதாயம்... பற்றிய கருத்துக் கணிப்பு. ஒரு குழந்தையின் உள்ளத்திலே விழுந்து பதிந்திருக்கிற கீறல்களுக்குவேறுஎன்னவேண்டும் அத்தாட்சி.

இப்படிக் கூறிவிட்டு நிர்மலா ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். 'உன்னைப் போன்றவர்கள் நிர்வாகம் நடத்தினால் இந்தக் குறைபாடுகளை ஓரளவு குறைக்கலாம்...' என்றாள்.

காஞ்சனா சிரித்தாள்... 'மிஸ் நாங்கள் இதுகளை எடுத்துக் கூற வேண்டுமானால் எங்கள் கழுத்திலும் ஏதாவது மின்ன வேண்டும். அல்லது பொருமை, எரிச்சல் என்று சொல்வார்கள். உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே மிஸ்... நான் முந்திய பாடசாலையில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த போது இப்படியான சில குறைகளை எடுத்துச் சொல்லப்போய் அதை ஒரு சிலர் மதத் துவேஷமாகத் திரித்து விட்டதும் நூறுவருடமாயிருந்த அந்தப் பாடசாலையின் பின்புற மதில் கவரை உடைத்துவிட்டு அவர்கள் பின்னால் வழி வைத்ததும், என்னை அங்கிருந்து மாற்றத் தெண்டித்தும், எனக்குத் தந்த தொல்லைகளும்...'

'தெரியாமல் என்ன... நான் என்ன வேற ஊர் ஆனே... நான் ஒரு கிறிஸ்தவளாயிருந்தும் உனக்காகப் பேசப்போய் வேண்டிக்கட்டினதும்... அது போகட்டும் காஞ்சனா, உன்னை மூட்டை முடிச்சோட அனுப்பப் போறமெண்டு சவால் விட்டவையளில் எத்தனை பேர் இப்ப ஊரில் இருக்கினம்... பிள்ளை... சத்தியமும் உண்மையும் உறங்குவதில்லை. எப்போதாவது விழித்துக் கொள்ளும்... இந்த ஊத்தையனை ஏன் கிளறுகிறாய்... விட்டுத் தள்ளு...'

ஆமாம்! எங்கோ தொடங்கி எங்கோ வந்து விட்டன்... நீதான் பிள்ளை கதையைத் திசை திருப்பி விட்ட நீ... இஞ்ச இப்ப நான் கொண்டு வந்த நல்ல செய்தி உனக்கு ஒரு திருமணம் பேசியிருப்பது தான்.

என் கணவரின் சொந்தக்காரப் பிள்ளை. அரசாங்க உத்தியோகம்... உன்ர வயது தான்... சுத்த சைவம்... இல்லாட்டி நீ கொம்பி விடுவாய்...' கூறிவிட்டு நிர்மலா சிரிக்க, காஞ்சனாவும் சேர்ந்து சிரித்து விட்டு... 'மிஸ்... உண்மையில்' உத்தமர் யேசு கிறிஸ்து போதித்ததை வெளி வேடம் எதுவுமின்றிக் கைக்கொள்ளும் உங்களை நான் போற்று கிறேன்' என்றாள்.

'போதும் பாராட்டு. திரும்பவும் என்னைத் திசை திருப்பாதே... ஆமாம். இப்ப உன்ர விருப்பம் என்ன? உன் சம்மதம் தெரிந்தால் பொடியனை ஒரு மாதிரித் தட்டிப் பார்க்கலாம்.'

அங்கே ஒரு சில நிமிட நேர மௌனம் நிலவியது.

'மிஸ் உங்கள் அன்புக்கு நான் எப்படி நன்றி கூறுவது என்றே தெரியவில்லை. நாங்கள் மதத்தால் வேறுபட்டவர்களாக இருந்தாலும் என் கல்வியிலும் முன்னேற்றத்திலும் நீங்கள் என் சிறுபராயத்திலிருந்து எவ்வளவு அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தான் தெரியும்.

ஆனால் நீங்கள் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் மிஸ்... என் வாழ்க்கையில் ஒரு திருமணம் நிச்சயம் நடக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அது இப்போதைக்கு நடக்க முடியாது மிஸ். உங்களை என் குருவாகவும், தாயாகவும் மதிக்கும் நான் உங்களிடம் ஒரு சில உண்மைகளை மனம் விட்டுப் பேசப்போகிறேன். அதன் பின்பும் நான் உடனடியாகத் திருமணம் செய்யத்தான் வேண்டும் என்றால் உங்கள் கோரிக்கையை நான் இரண்டாம் முறை பரிசீலிப்பேன்...' என்று அடக்கமாகக் கூறிவிட்டுச் சிரித்த காஞ்சனாவின் இதயச்சுரங்கத்தை அளக்க முடியாமல் மௌனமாக நின்றாள் நிர்மலா.

4

வசந்த ரூதுவும் வந்திடுமோ
வாச மலர்கள் பூத்திடுமோ
கசிந்து பரடும் குயில் - இன்னும்
காது குளிரச் செய்திடுமோ.

இசைந்த இளமைப் - பருவத்தின்
இனிமை இனியும் எய்துவனோ
அசைந்து உள்ளம் தேறு மொழி
ஆரே கூற வல்லாரே...!

உமர்கயாம்

காஞ்சனா என்ன சொல்லப் போகிறாளோ அவள் மனதில் என்னதான் இன்னும் ஒளிந்திருக்கிறதோ என்பதை அறியும் ஆவலில் நிர்மலா சற்று எழுந்து ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் கொஞ்சம் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘என்ன மிஸ்ஸுக்கு முதுகு உழைகிறப்போல இருக்கு ஒரு தலையணை தரட்டா மிஸ்...’ காஞ்சனா நிர்மலாவின் இருக்கையைப் புரிந்து கொண்டாள்.

‘வேண்டாம்பிள்ளை... இதெல்லாம் எனக்கு வயசாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை காட்டும் கம்பியூட்டர் அறிகுறிகள்... என்றாலும் மனதால நான் இன்னும் இளமையாகத்தான் இருக்கின்றன். ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் ‘யங் இன் ஹார்ட்’ என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் நிர்மலா.

‘மிஸ்... உண்மை, நேர்மை, நாணயம், சத்தியம் என்றெல்லாம் மேடைக்கு மேடை வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேசிக் கொள்கிறார்களே; இவற்றைப் பற்றிய உங்கள் அனுபவக் கருத்துக்கள் என்ன...?’

‘நான் சொல்வதானால் உண்மைக்கு ஒரு அரிச் சந்திரன், நேர்மைக்கு ஒரு கர்ணன், நாணயத்துக்கு ஒரு தசரதன், சத்தியத்துக்கு ஒரு காந்தி... இது என் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம்... ஆனால் நீ சொன்னபடி இவற்றைப் பற்றி எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்களே தவிர எவரும் செயலாற்றியதாகத் தெரியவில்லை... அப்படியிருந்திருந்தால் அரிச்சந்திரன் ஜூனியர், தர்மர் ஜூனியர் என்று ஒரு பரம்பரை தோன்றியிருக்கும்லவா...’

‘சரி பரம்பரை வேண்டாம். மிஸ் இப்ப நீங்க கூறியவர்களில் எவராவது இவற்றைக் கடைப்பிடித்து நிம்மதியாக வாழ்ந்தார்களா...? அதற்கு சரித்திரம் இருக்கா...?’

‘என்ன காஞ்சனா நீ என் நிம்மதியைக் கெடுக்கிறாய் சரித்திரம் தான் இப்ப புதுசு புதுசாக உண்டாகிறதே... அப்படி ஒன்றை உண்டாக்கி விட்டாற் போச்சு.

அவர்கள் நிம்மதியாக வாழ்ந்தார்களோ இல்லையோ நாங்கள் நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு அவர்கள் பெயர்களை அடிக்கடி கூறிக் கொள்கிறோமே... இவற்றை அவர்கள் கடைப்பிடித் திருக்காவிட்டால் மண்ணிற் தோன்றி மறைந்த கோடான கோடியில் அவர்களும் மறைந்து போயிருப்பார்கள்’ என்றாள் நிர்மலா.

‘அப்படியென்றால் இவற்றைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதால் நன்மையுண்டு என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா மிஸ்’

‘நிச்சயமாக, இவற்றை உதட்டளவில் வைத்துக் கொள்ளாமல் செயலிலும் காட்டினால் அதற்கேற்ற பயன் இருக்கவே செய்யும்.

பண்டைய அரசர்களும் குடிமக்களும் இவற்றைப் பேணி செயற்படுத்தி வந்ததாற்தான் நாடு செழித்தது. அந்த நாளையில் நாங்கள் சிறுமியாக இருந்த வேளைகளில் ராஜா ராணி நாடகம் நடந்தால் முதலில் திரை விலகிய ஷடன் அரசன் அவையில் மந்திரியைப் பார்த்து முதற்கேட்கும் கேள்விகள் என்ன தெரியுமா...?’

மும்மாரி பொழிந்ததா மந்திரியாரே!

சனங்கள் பசி பட்டினியின்றி வாழ்கிறார்களா? யாருக்காவது ஏதாவது குறைகள் உண்டு என்று முறைப்பாடு வந்ததா...?’

என்று கனம் மகாஜனம் பற்றித்தான் விசாரிப்பார்...’

நிர்மலா இதைக் கூறிய விதம் காஞ்சனாவைச் சிரிக்க வைத்தது. அவள் வயிறு குலுங்கச் சிரித்து விட்டு 'சரி மிஸ் இந்த காலத்தில் அரசதர்பார் எப்படி ஆரம்பமா கிறது...?'

'இப்ப திரைவிலகின உடனேயே அரைநிர்வாண ஆடையுடன் அழகி என்று சொல்லப் படுவோரின் ஆட்டத்துடன் அரசனின் தலை அசையும்... சரி சரி இது ஏன் எங்களுக்கு? நீ விடயத்துக்கு வா... வீட்டில் என்றமனுசன் எனக்காகக் காத்திருக்கப் போகுது...'

காஞ்சனா சொன்னாள்-

'இதை ஏன் ஆரம்பித்தேன் என்றால் மிஸ், இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் என்னிடம் ஒருவர் வந்து தன்ர மகளுக்கு ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரம் என்னை எழுதித்தரும்படி கேட்டார்.'

'சரி எழுதிக் கொடுத்துத் தொலைச்சு விடுறதுதானே.. பிறகென்ன பிள்ளை புதுசு தொடங்குகிறாய்...'' என்றாள் நிர்மலா...

'ஐயோ மிஸ் நீங்கள் அவதிப்படுறியள். அவருடைய மகள் நான் அறிய எட்டாம் வகுப்புப் படித்து விட்டு வீட்டோட நின்று விட்டாள். ஆனால் அவர் தன்ர பிள்ளை பத்திரம் வகுப்புவரை படிச்சதாக ஒரு நற்சாட்சிப்பத்திரம் தரும்படி என்னைக் கேட்டார்.'

'உன்னட்டை ஏன் கேட்டவர்... நீ அதிரிட்ட அனுப்பி விட்டிருக்கலாமே...'

'அங்கு போய்த் தோற்ற நிலையில தான் என்னிட்ட வந்திருக்கிறார் என்பதைப் பின்புதான் நான் அறிந்தன்... தயவு செய்து நேர்மையற்ற ஒரு காரியத்தை என்னைச் செய்யத் தூண்டாதையுங்கோ என்றேன்... மனுஷனுக்கு

அப்போது வந்த கோபத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். கண்டறியாத நேர்மையும் நீதியுந்தான் “ஒரு பிள்ளையை வாழவைக்க உதவ முடியாத பெரிய நேர்மையைக் கடைப் பிடிக்கிறியள் என்று வாய்க்கு வந்தபடி திட்டினார்.” பொறுமையாகக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்தப் பிள்ளையள் தான் போய் எங்கட சமூகத்துக்குச் சேவை செய்யப் போகினம். அதனால் நஷ்டம், ஆருக்கு... நம்முடைய சமுதாயம்தானே நட்டப்படப் போகுது’ என்றேன். சாந்தமாக. ஆள் ஒன்றும் பேசாமற் போய்விட்டார்... நான் செய்தது தவறா மிஸ்...”

“நாற்றுக்கு நாறு சரி பிள்ளை... அப்ப உன்பக்கம் இன்னுமொரு எதிரியைக் கூட்டிக் கொண்டாய் என்று சொல்லு...”

காஞ்சனா சிரித்தாள்... “ஒரு சில நண்பர்களே எங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல் நடக்கும் போது அதுகளை ஏன் மிஸ் குற்றஞ் சொல்லுவான்... சரி இப்ப உங்களை மினக்கெடுத்தாமல் விடயத்துக்கு வாறன்.

குமாரின் விடயம் பற்றி உங்களுக்கு நான் ஆதியோடந்தமாகக் கூறியிருக்கிறேன். அவரைக் கூட நான் நினைத்திருந்தால் நேர்மையற்ற முறையில் அவர் தாயாரின் சம்மதமின்றி இரகசியமாக சட்டப்படி என் கணவராக்கி இருக்கலாம். ஆனால், அப்படியான ஒரு நேர்மையற்ற செயலை செய்யாமல் விட்டதால் இன்று பலரின் சிரிப்புக்கும் நகைப்புக்கும் நான் ஆளாகியுள்ளேன். ஆயினும் அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் பாவம்! யாருக்கும் உரிமையில்லாமல் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் மறைந்து விட்ட அவருக்காக நான் பரிதாபப்படுகிறேன்” கூறி விட்டு சற்று நிறுத்தி சோகத்தோடு ஒரு பெருமூச்செறிந்தாள் காஞ்சனா.

“பிள்ளை நீ விட்ட இடத்திலிருந்து சிறிது பின்னோக்கிச் சிந்தித்துப் பார். நீ நியாயத்தின் பேரில் நடந்தபடியால் பெரிய சோதனையில் இருந்து தப்பிவிட்டாய். உஷா கூறியது போல உன் பூவும் பொட்டும் நிலைத்துவிட்டது.”

“மிஸ்... என்ன கேலியா?”

“பைத்தியக்காரி. உன்னை நான் அப்படிக் கேலி செய்வேனா...” நீதி, நியாயம், உண்மை இவைகள் எப்போதும் உறங்குவதில்லை. அது விழித்துக் கொள்ளும் போது அதற்குத் தனியான ஒரு இடமுண்டு. அதலால் நீ அந்தப் பாதையை விட்டு விலகாமல் நடந்து கொள்...”

“அப்ப! இப்பதான் எனக்கு நிம்மதி மிஸ். ஆமாம்! நீங்கள் எனக்குத் திருமணம் பேசிநீர்கள்ல்லவா... நாதி அற்ற இந்த அபலை மீது இவ்வளவு அக்கறை காட்டும் உங்களுக்கும் உங்கள் துணைவருக்கும் நான் என்றென்றும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

குமாரின் விடயம் பிழையான பின்னர் நான் இந்த திருமணம் செய்வதில்லை என்றுதான் தீர்மானித்திருந்தேன். ஆனால் சில மாதங்களுக்கு முன்பு இன்னொருவரின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நான் என் முடிவை மாற்றிக் கொண்டேன்.”

காஞ்சனா சிறிது தரித்து உமிழ் நீரை விழுங்கித் தன்னை உஷார்படுத்திக் கொண்டு, மிகுதியையும் கூற முற்பட்ட போது, “இதை ஏன் பிள்ளை என்னட்ட முன்னமே சொல்லவில்லை. நானே... முன்னின்று எல்லா வற்றையும் முடித்து வைத்திருப்பேன்.” என்று இடைமறித் தாள் நிர்மலா.

காஞ்சனா சிரிந்தாள்...

“அதை முடித்து வைக்க யாரும் தேவைப்படாது மிஸ். இது முடியவேண்டுமானால் என்னை நானே தயார்

படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது தான். குமாரசை நான் விரும்புவதற்கு முன்பே என்னை வேறொருவர் விரும்புவதை நான் அறிவேன். ஆயினும் அதைப் புரியாதவள் போல் நடந்து விட்டேன். அதற்காக அவரை முற்றாக விரும்பவில்லை என்ற உண்மையையும் நான் மூடி மறைக்கப் போவதில்லை.

உண்மை கசப்பானது... அது கூடும்... குத்தும் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள். ஆனால் அதற்காக எந்த உண்மையையும் நான் உங்களிடம் இருந்து மறைக்கப் போவதில்லை. மிஸ்... அவர் என் மீது காட்டிய அன்புக்குப் பதிலாக நானும் அவரிடம் அன்பு காட்டியிருந்தால் எங்கள் குடும்பத்தில் பல பிரச்சனைகள் தோன்ற ஏதுவாகியிருக்கும். முதல் பிரச்சனையாக என் அன்புச் சகோதரன் ரவியின் வாழ்க்கை குழம்பியிருக்கும். ஏனெனில் என்னை விரும்பியது வேறு யாரும்ல்ல... ரவியின் மனைவி கோகிலாவின் ஒரே சகோதரன் விசுவநாதன் என்னும் விசுதான்." கூறி முடித்து விட்டுத் தந்தலையைக் கையிற் தாங்கியபடி பூமியைப் பார்த்தாள் காஞ்சனா...

"அது சரி காஞ்சனா உன்ர அண்ணனை கோகிலாவுக்கு வாழ்வு அளிக்கத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்த நீ அந்நேரம் உன் எதிர்காலம் பற்றி சிறிதும் சிந்திக்காமல் விட்டது ஏன்...? மாற்றுக் கல்யாணமாக இருவரும் செய்திருந்தால் இவ்வளவு பிரச்சினையும் தோன்றியிருக்காதே."

"செய்திருக்கலாந்தான் மிஸ்... ஆனால் ஆரம்பத்தில் அவர் என்னை விரும்பியது எனக்குத் தெரியாது. அண்ணனை அவர்கள் மயக்கி அம்மாவின் அனுமதியின்றி யாருக்கும் தெரியாமல் நெஜிஸ்டர் பண்ணிவிட்டதை அறிந்த போது அந்தக் குடும்பத்தையே நான் வெறுத்தேன். அம்மாவால் என்ன செய்ய முடியும்.

எங்களுக்குச் சோறு போடுபவரே அண்ணன் ரவிதான் அவர் தயவில் நாங்கள் வாழ்ந்ததால் அவரைத் தட்டிக் கேட்கும் உரிமை அம்மாவுக்கு இருக்கவில்லை. அம்மா பாவம்! தன்பிள்ளைமேல் உள்ள பாசத்தால் “அவர்கள் பெண்ணைச் பெற்றவர்கள்... எப்படியும் குறுக்கு வழியில் அவதிப்பட்டுப் செய்யத்தான் பார்ப்பார்கள். ஆனால் உன் அண்ணனுக்கு என்ன மதி... தனக்கும் கோகிலாவை விட வயது முதிர்ந்த ஒரு இளைய சகோதரி இருக்கிறாள். நீ கொஞ்சநாள் பொறுத்திரு. அவளைக் கரைசேர்த்த பின் உன் கழுத்தில் தாலி கட்டுகிறேன் என்று கூறியிருக்கலாம். கோகிலா வீட்டாரின் புத்திசாலித்தனத்தைப் பாராட்டும் அதே வேளை உன் அண்ணாவின் அதாவது என் மகனின் கோழைத்தனத்தை நினைத்து நான் வெட்கப்படுகிறேன்” என்று அம்மா என் இடம் கூறித் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள். அதன் பின் கோகிலா, அவள் தாய் கமலம், சகோதரன் விசு ஆகிய மூவரைக் கொண்ட அந்தக் குடும்பம் எங்கள் வீட்டோடயே சங்கமமாயிற்று.

அதற்குப் பின்னர்தான் அண்ணியினதும் அவள் அம்மாவினதும் சுய குணம் எங்களுக்குப் புரியத் தொடங்கியது. இந்நிலையில் கால் ஊனமுற்ற விசுவைப் பார்க்கும் போதும் அவரை அவர்கள் அலட்சியமாக நடத்திய விதத்தைக் கண்டபோதும் எனக்கு அவர் மீது ஒரு பச்சாதாபம் உண்டாகியது. அவர் மெல்ல மெல்ல என்னுடன் பேச ஆரம்பித்தார். ஆதரவற்றிருந்த எனக்கு அவர் துணை கூறிது ஆறுதலைக் கொடுத்தது. ஆனால் இந்த வெறும் பேச்சுக் கூட அண்ணிக்கும் அவள் தாயாருக்கும் பிடிக்க வில்லை.

“டேய் விசு... உவரில் உன்ர மாமன்மகள் உனக்காகக் காத்திருக்கிறாள் என்பதை மறந்து விடாதே. அவளிடம் நிறைய பணம் இருக்குது. ஒன்றுக்கும் வழியில்லாததுகளை

எடுத்தியெண்டால் வாழ்நாள் முழுதும் நீ கஷ்டம்தான் படுவாய்...? என்று ஒரு நாள் விகவும் நானும் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கொஞ்சமும் இங்கிதமின்றிச் சொல்லி விட்டாள் கமலம்.

ஆயிரம் பாடல்களை ஒரு பிக்கத் தூக்கி என் தலை மீது கொட்டியது போன்றதோர் உணர்வு ஏற்பட்டது எனக்கு. ஆயினும் என் பொறுமையை இழக்காமல் “விசு உங்கள் அம்மா சொல்வது கேட்டுதா... அவர் கூறுவதிலும் எவ்வளவோ உண்மையிருக்கு. அனுபவப்பட்டவர். எனக்கு எல்லாமாக இருந்த என் ஒரே அண்ணாவை அவருடைய பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்கத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்து விட்டு இன்று நான் ஒன்றுமில்லாத பெண்ணாக நிற்பது வாஸ்தவந்தான்! ஆகையால் அவருடைய சொல்லுக்கு மதிப்புக்கொடுத்து நடக்கப்பாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தேன்.

“அம்மா உனக்கு கொஞ்சமாவது ஈவிரக்கம் இல்லையா, நீயும் ஒரு பெண்தானே... உன் மகளும் ஒரு பெண். அவளுக்கு ஒரு சதம் செலவுமின்றித் தந்திரமாக ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிவிட்ட உனக்கு இதனாந்தான் இன்னுமொரு பெண் ஒன்று மில்லாமல் நிற்கிறாள் என்பது மறந்து போய் விட்டது. உன்னைப் போன்ற பெண்கள் இருக்கும் வரை நம்நாட்டுப் பெண்களுக்கு வாழ்வு கிடைப்பது கஷ்டம். ஆனால் உனக்கு ஒன்று கூறிவைக்கிறேன். எனக்குக் கால்தான் ஊனமே தவிர மனம் ஊனமில்லை. என் கரங்கள் இருக்கும் வரை என்னால் உழைத்துச் சாப்பிட முடியும். நான் திருமணம் செய்வதாக இருந்தால் என் சகோதரி போன்ற ஒரு ஓட்டாண்டிப் பெண்தான் என் மனைவியாக வருவாள். அவள்தான் உனக்கும் மருமகளாக வரவேண்டும் என்பதை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள்” என்று கூறிவிட்டு இரண்டொரு நாளில் கொழும்பு சென்றவர்

○ உதயம்

அதன்பின் எதாவது விசேடம் என்றால் வந்து போவார்.

குமாருக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட உறவை அறிந்தபின் அவர் நெருக்கமாக என்னுடன் பேசுவதையும் குறைத்துக் கொண்டார்.

கடைசியாகக் குமார் திருமணம் செய்து கொண்ட செய்தி கேட்டு எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல வந்தவர் எனக்குத் தான் ஒரு வரன் பார்ப்பதாகக் கூறினார்.

ஆனால்... மிஸ்... அவர் கூறியவற்றை அமைதியாகக் கேட்டு விட்டு இரண்டொரு நாளில் என் முடிவை அவரிடம் கூறுவதாக இருந்தேன். "ஆனால் பட்டகாலிலே படும். செட்ட குடியே கெடும்" என்பார்கள். அதன்படி என் துரதிர்ஷ்டம் இங்கு நடந்த தேடுதல் வேட்டையின் போது ஆயிரத்தில் ஒருவராகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டவர் இன்னும் விடுதலை ஆகவுமில்லை என்கு இருக்கிறார் என்ற விபரமும் கிடைக்க வில்லை.

வசந்த ருதுவும் வந்திடுமோ
வாச மலர்கள் பூத்திடுமோ
கசிந்து பாடும் குயில் இன்னும்
காது குளிரச் செய்திடுமோ
இசைந்த இளமைப் பருவத்தின்
இனிமை இனியும் எய்து, வளே
அசைந்த உள்ளம் தேறு, மொழி
ஆரே கூற வல்லாரே...!

என்ற உமர்கயாத்தின் பாடல் தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது 'மிஸ்' என்று கூறிய போது அவள் கண்கள் குளமாயின. அவள் குனிந்து தன் கண்களைச் சேலைத்தலைப்பால் ஒற்றிக்கொண்டாள்.

காஞ்சனா... என்ன பிள்ளை... நீ இப்படி அழலாமா... படித்த பிள்ளை... அறிவுள்ள பிள்ளை... எல்லாருக்கும் உபதேசம் செய்கிற பிள்ளை... மனதைத் தளர விடக் கூடாது. ஆண்டவன் எல்லாம் நன்மைக்குத் தான் விடுவான் என்று தத்துவம் பேசுவியே அடிக்கடி... உன்ர நல்ல மனதுக்கு எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். கவலைப் படாதே..." என்று தேற்றினாள் நிர்மலா.

"உங்கள் ஆசிக்கு நன்றி மிஸ். மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வது சலபம். எங்களுக்கு அவை ஏற்படும் போது அவற்றைத் தாங்கிக் கொள்வது எவ்வளவு கஷ்டம் என்பதை இப்போது தான் புரிந்து கொள்கிறேன். ஆனால் விசுவாசம் என்ன நடந்ததோ என்கிற ஒரு பயம்... ஒரு கிலேசம் என் உள்ளத்தை எந்நேரமும் அரித்துக் கொண்டே இருக்கு. அண்ணாவும் அவரைப் பற்றி அறிவதற்குத் தன்னால் ஆன முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார். ஆனால் இதுவரை எத்தத் தடயமும் கிடைக்கவில்லை..."

மிஸ் இத்தனை வேதனைகளையும் சுமந்து கொண்டு "வண்டை அகத்தினுள்ளே அடக்கித் தன்னை அரிக்கவிட்டு வெளியே அழகாகத் தோற்றமளிக்கும் மாங்கனியைப் போல' நானும் புற உலகிற்கு ஒரு வேடம் போட்டு நடத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னகத்தில் இருக்கும் அந்த வண்டு என்னும் துயரம் என் இதயத்தைச் சிறுகச் சிறுக அரித்துக் கொண்டிருப்பதை இந்தச் சமுதாயம் அறியாது.

இதற்கிடையில் எத்தனை பேர் என்னைப்பற்றி எத்தனை விதமாகக் கதைக்கிறார்கள். இப்படியான மனிதர்கள் மற்றவர்களும் மனிதர்கள் தாம் என்பதை ஏன் தான் உணர மறந்து விடுகிறார்களோ தெரியவில்லை." - கூறி விட்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் காஞ்சனா.

"இப்ப உணரத் தொடங்குகிறார்கள் என்று சொல்லு பிள்ளை... தொடங்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட

டுள்ளது. இந்த உலகைப்பார். இல்லை... அதை ஏன் சுற்ற வேண்டும்... எங்கட ஊரைப் பாரன். எத்தனை பேர் எப்படியெப்படி. எல்லாம் வாழ வேண்டும் என்று எத்தனை திட்டம் போட்டார்கள். எல்லாமே இடிபாடுகளுக்குள் மறைந்த கதையாகி விட்டது... இந்தப் பரிதாப நிலை ஏன் எமக்கு ஏற்பட வேண்டும். சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொல்றன் உனக்குச் சில நேரம் அது கோபமாயிருக்கும்... அப்படியென்றால் என்னை, மன்னித்து விடு... நீயும் உன் அம்மாவும் கண் கலங்க ரவியை அவர்கள் வஞ்சகமாகப் பிடித்தார்கள். இப்ப அவர்கள் மனங்கலங்க... நீங்கள் விசுவை... ஒரு உதாரணத்துக்குச் சொல்றன் பிள்ளை.

“உண்மை தான் மிஸ்... அது கசந்தாலும் ஒத்துக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

ஓ... ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன் மிஸ்... இப்ப சில நாளைக்கு முன் உண்மையில் கண் கலங்க வேண்டிய சில அசம்பாவிதங்கள் நடை பெற்ற போது ஒருவர் அதுவும் ஒரு படித்தவர் மனிதர் தான் என்னிடம் என்ன கேட்டார் தெரியுமே... கோணேசர் இன்னும் இந்த ஊரில இருக்கிறாரோ ரீச்சர்? என்று... ஒரு படித்த மனிதன் கேட்கும் கேள்வியா இது.”

“நீ விட்டிருக்க மாட்டியே. அந்தப் பொயின்டை வைத்து விளாசியிருப்பியே பிள்ளை...”

“பின்ன விட்டேனா மிஸ்... எந்தச் சமயத்தவராக இருந்தாலும் கடவுள் மீது சந்தேகம் வந்தால் அவனுக்கு சமயத்திலும் நம்பிக்கையில்லை என்று தான் அர்த்தம் என்றேன். நான் சொன்ன பதிலைக் கேட்டு மனிதன் அந்த இடத்தில் நிற்காமல் போயிறார்.

இந்த ஊரில மனிதன் எப்ப மனிதனை ஏமாற்றிச் சீவிக்க ஆரம்பித்தானோ அன்றே கோணேசர் மறுபுறம்

திரும்பிவிட்டார். முற்றாகப் போயிருப்பார். ஆனால் இன்னும் ஒரு சிலர் மனிதப் பண்புகளை மறக்காமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் இடையிடையே திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் மறுபுறம் திரும்பியிருக்கிறார் என்று சொன்னேனோ இல்லையோ, ஆள் திரும்பி விட்டார்.

ஆனால் இப்ப உண்மையில மிஸ் சின்னஞ் சிறுசுகள் கூட இப்படித்தானே கேட்குதுகள். நான் பத்தாம் வகுப்பு ஆண்களுக்குச் சமயம் எடுக்கும் போது. “கடவுள் இருக்கிறாரா... மிஸ். அப்ப ஏன் நாங்கள் இப்படிக் கஷ்டப்பட வேண்டும்” என்று கேட்டுத் துலைப்பார்கள்.”

“நீ ஒரு வழியாக அவர்களைச் சமாளித்திருப்பாய்... உனக்கு இதெல்லாம் சொல்லியே தரவேண்டும்...”

“ஓம் மிஸ்... நான் அவர்களுக்கு என்ன சொன்னன் தெரியுமா... உங்கட அப்பாவுக்கு வேலையில்லை குடும்பத்தைக் கவனிப்பதில்லை... கஷ்டப்படுகிறீர்கள். ஏன் தம்பி உனக்கு அப்பா இல்லையா ஏன் இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறாய் எண்டால் இல்லை என்று சொல்வீர்களா...? அம்மா உங்களை நல்லதுக்கு அடிச்சா அம்மா இல்லை என்று சொல்வீர்களா...? அப்பா வைத் திருத்த வேண்டும். அவரின் அன்பைப் பெற வேண்டும் என்று நடந்து அவரைத் திருத்த வேண்டும். கடவுளும் இருக்கிறார் என்று எண்ணினால் அவர் எங்களை ஒரு போதும் கைவிடமாட்டார்.

ஒரு சின்னக் கதை. ஒரு முருக பக்தன். அவனை ஒரு எதிரி அடிக்கத் தொடங்கினான். அவன் முருகா! முருகா! என்று இரண்டு முறை கத்தினான். முருகனின் செவிகளில் அந்த அபயக் குரல் கேட்டு அவர் பகத்தனை நூனக்கண்ணால் பார்த்தார். தீடீர் எனச் சத்தம் நின்று விட்டது. அங்கே பக்தன் எதிரியைத் திருப்பித் தாக்க

கிக் கொண்டிருந்தான். முருகன் சிரித்து விட்டு அந்த இடத்தில் தனக்கு வேலையில்லை என்று திரும்பி விட்டார்.” என்று குட்டிப் பிரசங்கம் வைத்தன் மிஸ்... வகுப்பு அப்படியே ‘கப்சிப்’ என்றிருந்தது...”

“சரி சரி... உன்ர வாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் நானும் ‘கப்சிப்’ என்று இருக்க வேண்டியது தான். நான் போயிற்று வாறன் காஞ்சலு” என்று நிர்மலா விடை பெற்றாள்.

காஞ்சனா அந்த அதிகாலை வேளையில் வீட்டுக்கு
வருவதைக் கண்டது ம் ஏதோ நடக்கக்
கூடாது நடந்து விட்டது என்பதைப் புரிந்து
கொண்டாள் நிர்மலா.

காலமும், நேரமும் யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதுமில்லை. யாரிடமும் சொல்லிக் கொண்டு போவதுமில்லை இந்த நிலையில் விசுவைப் பற்றிய செய்தி எதுவுமின்றி வருடமும் ஒன்றாகிவிட்டது. காஞ்சனாவுக்கு உள்ளமும் சோர்ந்து உடலும் சோர்ந்துவிட்டது.

தான் நல்லவளாக வாழ விரும்பியும் தனக்கேன் இப்படியான சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் இறைவன் தரவேண்டும் என்று சிரிப்பாள்! இது நமது பழைய கர்ம வினையாக இருக்கும் என்று மனதை சமாதானமும் செய்து கொள்வாள்.

சில வேளைகளில் பித்துப் பிடித்தவள்போல் கடவுளுடன் மானசீகமாகப் பேசியும் கொள்வாள். நாளாந்தம் 'நற்றவா உனை நான் மறக்கினும் சொல்லு நா நமச்சி வாயவே' என்று அப்பர் சுவாமிகள் கூறியதுபோல் உன் நாமத்தை இடைவிடாமற் கூறும் எனக்கே இவ்வளவு சோதனையென்றால் அதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் உன்னை ஏளனம் செய்வார்களே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன் இறைவா. கடவுளை வணங்குங்கள். கவலைகள் தீரும் என்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் கூடிய வாய்ப்பை எனக்குத் தா"...என்று கண்களில் நீர் மல்க வேண்டுவாள்.

எது எப்படியிருந்த போதும் அவள் மனதில் மட்டுமே ஒரு திடமான நம்பிக்கை இருந்தது. இறைவன் தன்னை எப்போதும் கை விடவில்லை என்ற உறுதியில் விசு என்றே ஒருநாள் தன்னிடம் திரும்பி வருவான் என்ற எண்ணமே அது. இந்த நம்பிக்கையில் அவள் காலமும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படியிருக்கும் போது தான் ஒருநாள் அவள் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவள் அண்ணன் மகன் எட்டு வயது நிரம்பிய செந்தூரன் அவளிடம் ஓடி வந்து கோகிலாவின் தாயாருக்குத் திடீர் என ஏதோ சுகயீனம் ஏற்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருப்பதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அவளை வரும்படி ஏதும் கூறாத போதும் காஞ்சனாவின் மனம் கமலத்துக்காக வேதனைப்பட்டது. அவள் தனக்கு எத்தனை கொடுமைகள் இழைத்திருந்த போதும் விசுவக்காசுவம் மனிதத் தன்மையின் பேரிலும் கமலத்தை அவள் மன்னிக்கத் தயாராயிருந்தாள். அதனால் அவள் சையில் எடுத்த புத்தகக் கட்டை மீண்டும் அறைக்குள் ளேயே போட்டுவிட்டு அறைக் கதவைப் பூட்டித் திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

தான் போவதை நிர்மலாவுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தாலும் லீவு லெட்டரைக் கையளிக்க வேண்டியிருந்ததாலும் அவள் நிர்மலாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். வீட்டுத் திண்ணையில் நிர்மலாவின் கணவன் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு வேளை மிஸ் பாடசாலைக்குப் போய் விட்டாவோ என்று சிந்தித்தவள் 'சேர் மிஸ் இல்லையா...?' என்று சற்றுப் பலமாகக் கேட்டாள்.

“யார் காஞ்சனாவா... வா பிள்ளை. மிஸ் உள்ளே தான் இருக்கிறா... போய்ப் பார்” என்று அவர் கூற அவளும் உள்ளே நுளைந்தாள்.

நிர்மலா அப்போது தான் புத்தகப் பையுடன் வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். காஞ்சனாவை அந்த அதிகாலை வேளையிற் கண்டதும் ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது என்று அவள் கூறாமலே புரிந்து கொண்டாள் நிர்மலா.

அவள் என்ன ஏது என்று வாய் திறக்கு முன்பே காஞ்சனா அவள் அருகிற் சென்று ‘‘மிஸ் அண்ணியின் அம்மாவுக்கு ஏதோ சுகயீனமாம்... வைத்தியசாலையில் அனுமதித்திருப்பதாகச் செந்தூரன் வந்து சொன்னான். அதுதான் லீவுபோட்டுவிட்டு நானும் வைத்தியசாலைக்குப் போறன். லீவ் நோட்டை எழுதித் தந்தால் யாரிடமாவது கொடுத்து விடுவீர்களா மிஸ்’’ என்று அவசரமாகப் பேசி முடித்தான். .

‘சரி சரி... எழுதித் தா... நானே போற வழியில் கொடுத்திட்டுப் போறன்’ என்று கூறுய நிர்மலா தன் டயறிக்குள் இருந்த ஒரு கடிதத்தை இழுத்து அதன்மேல் எழுதப்பட்டிருந்த முகவரியைக் காஞ்சனாவிடம் காட்டினாள்.

அது பொலிஸ் அதிகாரியான நிர்மலாவின் தம்பிக்கு முகவரியிடப்பட்டிருந்தது.

‘என்ன மிஸ்... உங்கள் தம்பிக்கு முகவரியிடப் பட்டிருக்கு... அதை ஏன் எனக்குக் காட்டுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டாள் காஞ்சனா.

‘இதில் நான் எழுதி இருக்கும் சகல விடயமும் உன்னைப்பற்றியது காஞ்சனா. உன் விசுவை எப்படியாவது எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொடுக்கும் பொறுப்பை அவனிடமே ஒப்புவித்து விட்டிருக்கிறேன். இனி உன் அதிர்ஷ்டம்’ என்று நிர்மலா தொடர்ந்து கூற ‘மிஸ் உங்கள் உதவிகளுக்கெல்லாம் எப்படி நான் கைமாறு செய்வ தென்றே எனக்குப் புரியவில்லை’ என்றாள் காஞ்சனா.

‘நீ எனக்கு ஒரு கைமாறும் செய்ய வேண்டாம் காஞ்சனா. மற்றவர்கள் செய்தமாதிரி விளக்குமாறு தராமல் இருந்தால் போதும். எங்கே லீவ் லெட்டரைத் தா...’ என்று அதையும் வேண்டி எடுத்துக் கொண்டு நான் அப்ப வாறன் காஞ்சனா என்று கூறிக்கொண்டு விடை பெற்றாள் நிர்மலா.

காஞ்சனாவும் ஏதோ சிந்தித்தபடி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி நடந்தாள். நிர்மலா கூறிய கடைசி வார்த்தைகளை அவள் மீட்டுப் பார்த்தபோது அந்த ஆசிரியையின் உள்ளம் எவ்வளவு தூரம் நொந்துபோயிருக்கிறது என்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

ஆசிரியை நிர்மலா ஒரு முன்னோடி ஆசிரியை என்பது அவள் அபிப்பிராயம். எத்தனையோ பேர் முன்னேற அவள் காரணமாக இருந்திருக்கிறாள்.

அவளிடம் கல்வி கற்ற எத்தனையோ மாணவர்கள் இன்று பெரிய பெரிய பதவிகளில் இருக்கிறார்கள். அவளைக் காணுமிடத்தில் அவர்கள் நின்று அவளுடன் பேசிப்போகும் போது அவள் பெருமை பிடிபடாமல் 'பிள்ளை இதுதான் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கிற பெரும்பேறு' என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறுவாள்.

வேலைகளுக்கு விண்ணப்பிக்கும் போதும் பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் போவதானாலும் அவளிடம் வருபவர்களுக்கு வைத்திய பரீட்சை முதற் கொண்டு கடனுதவி பெறும் வரையிலான சகலவற்றுக்கும் அவள் முன்னின்று உதவி செய்வாள். அவர்களில் ஒரு சிலர் அவற்றை இன்னும் மறவாமல் அவளிடம் வந்து போவதுண்டு. ஒரு சிலர் தெரியாத மாதிரிப் போவதுமுண்டு. அது பற்றி எல்லாம் அவள் கவலைப்படுவதில்லை. போற்றுவார் போற்றினும் தூற்றுவார் தூற்றினும் தன் கடமையைச் செய்பவள் அவள்.

சில நாட்களுக்கு முன்தான் அவளுடைய பிறந்த தினம் வந்தது. அது அவளுக்கே ரூபகம் இல்லை. அன்று காஞ்சனாவும் ஏதோ விடயமாக அவள் வீட்டுக்குப் போய் அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த வேளை அவளுக்கு ஒரு வெளிநாட்டுத் தபால் வந்தது. சுவர் பெரிதாக இருக்கவே யாருக்கோ கல்யாணமாக்கும் என்று எண்ணியபடி

அவள் அந்தக் கவரைப் பிரித்தபோது அதனுள்ளே அழகான பிறந்தநாள் மடல் ஒன்று இருந்தது. அதில் 'உங்கள் கீழ்ப்படிவுள்ள மாணவி தேவி என்று கையொப்பம் இடப்பட்டிருந்தது.

மடலை அவள் பிரித்தபோது அதற்குள் இருந்து இரண்டு கடதாசிகள் அவள் மடியில் வீழ்ந்தன. ஒன்று கடிதம். மற்றது பத்துப் பவுணுக்கான ஒரு போஸ்டல் ஓடர். 'உங்கள் பிறந்த நாளுக்கு என் அன்பளிப்பு' என்று எழுதப்பட்ட அந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்கும் போது நிர்மலா அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேயில்லை. அவள் எதிர் பார்க்காத, அவளிடம் எதுவித உதவியும் பெறாத மாணவியின் அந்த வாழ்த்து அவள் இதயத்தைத் தொடர்ந்தது.

'இந்தப் பிள்ளைக்கு நான் எப்படிக்க கைமாறு செய்வது...' என்று அவள் அங்கலாய்த்தபோது... 'என்ன மிஸ் உங்கட மகன் ஆயிரமாயிரமாக அனுப்புகிறார். இதை ஏதோ பெரிதாக...' என்று காஞ்சனா கூற முற்படுமுன் 'பிள்ளை அவன் கோடி கோடியாக அனுப்பலாம். ஏன்... அவனுக்கு ஒரு கடமையிருக்கு... ஆனால் இந்தப் பிள்ளை அந்த நினைவு... அது இருக்கே... அது சொல்லிப் புரியாது நீயும் அனுபவிக்கும்போது தெரியும்' என்று கூறி முடித்தவள்... 'பிள்ளை என்னுடைய கை எப்போதும் மூடிய கையாகவே இருக்க வேண்டும். அதாவது கொடுக்கும் கை எப்பவும் விரியக் கூடாது. அதாவது வேண்டும் கையாக மாறக்கூடாது. அதைத் தான் நான் கர்த்தரிடம் பிரார்த்திக்கிறேன்.' என்றாள் தொடர்ந்து.

'மிஸ் நீங்கள் நீண்டகாலம் வாழ வேண்டும்' என்று தனக்குள்ளே நிர்மலாவை வாழ்த்தியபடி காஞ்சனா ஒரு படியாக வைத்தியசாலையை அடைந்தாள்.

ஆஸ்பத்திரி முன் வாயிலில் ரவி யாருடனேயோ பேசிக்கொண்டிருப்பதை அவள் தூரத்திலிருந்தே கவனித்து விட்டாள்.

அவனிடம் விரைந்து சென்ற காஞ்சனா 'அத்தைக்கு என்னாச்சு அண்ணா' என்று பதற்றத்துடன் கேட்க, 'சாடையான 'ஸ்ரோக்' போல இருக்குத் தங்கச்சி. இரவு நல்லாத்தான் படுத்தவ. விடியப் போய் எழுப்பும்போது பேச்சு மூச்சற்ற நிலையில் கிடந்தா. நாங்கள் உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். டாக்டர் பயமில்லை என்று கூறியிருக்கிறார். எட்டாம் வார்ட்டில் 'அட்மிட்' பண்ணியிருக்கிறோம்' என்று சுருக்கமாக விளக்கமளித்ததான் ரவி.

அதற்கு மேலும் அங்கே தாமதிக்க விரும்பாத காஞ்சனா அவசரமாகப் படியேறி எட்டாம் வார்டை அடைந்தாள். அங்கே அவள் சென்ற போது சமலம் உயிரற்ற பிணம் போல் படுக்கையிற் கிடக்க அவள் பக்கத்தில் கோகிலா விம்மிக் கொண்டிருந்தாள். ஓக்ஸிஜன் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் நர்ஸ். காஞ்சனாவைக் கண்டதும் கோகிலா அவள் அருகே ஓடிவந்து அவளைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள்.

எவ்வளவுதான் கோபதாபங்கள், விரோதங்கள் இருந்தாலும் இப்படியான வேளைகளில் அவற்றைப் பொருட் படுத்துவது மனிதத்தன்மையில்லை என்பதை உணர்ந்த காஞ்சனா அவளை ஆசுவாசப்படுத்தித் தேற்றியபோது கோகிலாவுக்குக் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது. அவள் ஒரு படியாகத் தன் அழுகையை நிறுத்தினாள்.

'அண்ணி ஏன் அழுகிறீங்க... அத்தைக்கு உணர்வு திரும்பிவிடும்... டாக்டர் தான் பயப்பட வேண்டாம் என்று கூறியிருக்கிறாராமே... இன்னும் பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் அறிவு வரவேண்டும் என்று டாக்டர் சொன்னதாக அண்ணா

கூறினார்' நான் லீவு எழுதிவிட்டுத்தான் வந்தனன். நீங்கள் வேண்டுமானால் வீட்டுக்குப் போய் ஓய்வெடுங்கள். நான் அத்தையைக் கவனித்துக் கொள்கிறன்' என்று காஞ்சனா கூற கோகிலாவுக்கு அது பெரும் நிம்மதியாக இருந்தது. வாய்ச் சம்பிரதாயமே தவிர மனஉறுதி அவளிடம் இல்லை என்பதும் கமலத்தைக் கவனிக்க அவளால் முடியாது என்பதும் காஞ்சனா அறிந்த உண்மைகள். ஆகவே அந்நேரம் அங்கே வந்த ரவியிடமும் காஞ்சனா அதைக்கூறி கோகிலாவை அவனுடன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

காஞ்சனா ஆசிரியையாக இருந்ததால் அங்கே கடமையாற்றிய ஒரு சில தாதிமார்களையும் ஒன்றிரண்டு டாக்டர் களையும் அவள் அறிந்திருந்தாள். அத்துடன் சில வருடங்களுக்கு முன் நோய்வாய்ப்பட்ட தன் தாயாரை வைத்தியசாலையில் வைத்து ஒரு மாதமளவில் பராமரித்து வந்ததால் இந்த வகையில் அனுபவமாகவும் இருந்தது.

அப்போது கூட கோகிலாவும் அவள் தாயாரும் சந்திப்பு நேரங்களில் வந்து காஞ்சனாவின் தாயைப் பார்த்து விட்டுச் செல்வார்கள்.

ரவி மட்டும் ஒரு பெண்ணைப் போல் தாயைத் தூக்கிப் பறிக்கக் காஞ்சனாவுக்கு உதவிசெய்வான். கோகிலாவோ அவள் தாய் கமலமோ தன் அருகில் நிற்பதைக் கூடக் காஞ்சனாவின் தாயார் விரும்பாததால் காஞ்சனா விசிறிறிங் நேரத்தில் மட்டும் ரவியைத் தன் தாயாரின் பக்கத்தில் விட்டுக் குளிக்கப்போய் வருவாள். ஆகவே அவளுக்கு இது ஒன்றும் பிரமாதமாகத் தெரியவில்லை.

ஏதோ சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்ட காஞ்சனா மெதுவாகக் கமலத்தின் அருகிற் சென்று அவள் நெற்றியிற் கை வைத்து வருடியபடி அத்தை என்று அழைத்துப்

பார்த்தாள். ஆனால் எந்தவித பதிலும் கிடைக்கவில்லை. கமலம் படுக்கையில் உணர்வு நினைவற்றுக் கிடந்த காட்சியைப் பார்த்தபோது காஞ்சனாவின் உள்ளத்தை ஏதோ செய்தது.

'அத்தை உங்களுக்கு இப்படி ஒரு நிலை வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. நீங்கள் என்னுடன் பேச வேண்டாம். ஆனால் வழக்கம்போல வாயைத் திறந்து என்னைத் திட்டித் தீருங்கள். அது போதும் எனக்கு...' என்று கத்தி அழவேண்டும்போல் இருந்தது அவளுக்கு.

காலை நேரமானதால் கூட்டித் துப்புரவு செய்யும் தொழிலாளிகளும், அவசர அவசரமாக டியூட்டியை மாற்றப் பொறுப்புக் கொடுக்கும் தாதிமார்களும், நோயாளர்களைப் பார்க்க வரும் உள்ளூர் உறவினர்களுமடக்க சீலை கட்டி இருந்தது ஆஸ்பத்திரி.

இருந்தும் காஞ்சனா இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தன் தாயாரை வைத்திருந்தபோது இருந்த நோயாளிகளின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் கூட அங்கு காணப்படவில்லை. எல்லாமாக அந்த வார்டில் ஒன்பது நோயாளிகள் மட்டும் இருக்க ஏனைய கட்டில்கள் எல்லாம் வெறுமையாகக் காட்சியளித்தன.

கடுமையான சுகயீனம் வந்தாலன்றி நோயாளிகள் தற்போது வார்ட்டில் தங்கிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. இதனால் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்த நோயாளிகளுக்கு ஒரு தனிமையும் பயமும் ஏற்பட்டிருந்தது.

கமலத்தைப் பரிசோதித்த டாக்டர் தாதியிடம் ஒக்னிஜன் பற்றி ஏதோ கூறிவிட்டு நோயாளியைக் கவனமாகப் பார்க்கும்படி காஞ்சனாவிடமும் கூறிச் சென்றார். காஞ்சனா கமலத்தின் அருகிலேயே கால்கடுக்க நின்றாள். கால் நோ எடுத்தபின் தான் ரவியிடம் ஒரு நாற்காலிக்குச் சொல்ல மறந்தது அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

மணி ஒரு மாதிரிப் பத்தாகியது. டாக்டர் தன் வார்ட் வேலையை மூடித்து விட்டு வெளியே சென்றார். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் கமலத்தின் ஒக்ஸிஜன் அகற்றப்பட்டு சேலைன் ஏற்றப்பட்டது. அதுவே ஒரு நல்ல அறிகுறிபோற் தோன்றியது காஞ்சனாவுக்கு.

அங்கு நின்ற தாதி காஞ்சனா காலையில் இருந்து நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு தன் மேசையின் அருகே கிடந்த நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து காஞ்சனாவின் அருகில் போட்டாள். “இப்போதைக்கு இதில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். எவ்வளவு நேரத்துக்குத்தான் இப்படிக்கால் கடுக்க நிற்கப் போகிறீர்கள். வருபவர்களிடம் ஒரு நாற்காலிக்குச் சொல்லி விடுங்கள். நேசயாளிக்கு உணர்வு வரும் போது கையைக் காலைப் போட்டு உதறுவார்கள். ஆனபடியால் காஞ்சம் விழிப்பாக இருந்து கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டுத் தன் மேசைக்குச் சென்ற தாதியைப் பார்த்த காஞ்சனாவுக்கு ஒரு சில பழைய நினைவுகள் உதயமாகின.

ஆரம்பத்தில் அவள் ஏ. எல் சித்தியடைந்தவுடன் தன்குடும்ப நிலையை உத்தேசித்துத் தன் தோழிகள் சிலருடன் சேர்ந்து தாதிப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பிக்க விரும்பினாள். அதைத் தன் வீட்டாரிடம் கூறிய போது தாய் அத்தொழிலை ஒட்டு மொத்தமாக விரும்பவில்லை... ரவி வழமைபோல் “அது உன் விருப்பம்” என்று கூறிவிட்டான். ரமணன் மட்டும் “என்னக்கா இப்பவே எட்டு மணியென்றால் அம்மா உனக்குத் தாலாட்டுப்பாடுகிறாள். காலையிலும் சூரிய வெளிச்சம் முதுகிற்படும் வரைக்கும் படுக்கையில் இருக்கிறாய்... பாவம்... இன்னுமொரு பிள்ளைக்குக் கிடைக்கப் போற சந்தர்ப்பத்தைப் பழுதாக்காமல் பேசாமல் யூனிவேர்சிட்டிக்குப் போ... நான் கூலிவேலை செய்தாவது உன் மேற்படிப்பிற்கு உதவுவேன். உனக்கு ரீச்சர் வேலை

தான் சரி" என்று கூறிக் கேனி செய்தது இன்னும் பசுமையாக அவள் மனதில் இருந்தது.

அதற்கிடையில் ரவிக்கு வேலை கிடைத்தது. அவள் பல்கலைக் கழகம் சென்றதும் வேறு கதை.

அவளுடைய தம்பி ரமணன் எல்லாவிதத்திலும் ரவியை விட வேறுபட்டவன். எதையும் யதார்த்தமாகச் சிந்திப்பதைச் சிறு வயதிலிருந்தே பழக்கமாக்கிக் கொண்டவன். தாய் சகோதரம் என்றால் அவனுக்குயிர். அவர்களுக்காக அவன் எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருந்தான் "பார் அக்கா நான் படித்து உனக்குச் சீதனம் தேடி ஜாம் ஜாம் என்று ஒரு டாக்டரையோ, என்ஜினியரையோ திருமணம் செய்து வைக்காட்டி நான் ரமணன் இல்லை" என்று பெருமையோடு கூறுவான்.

அப்படியானவன் இந்த உலகத்தை விட்டே மறைந்து விட்டான். அவன் ஆசைப்பட்டது போல் ஒரு டாக்டர், என்ஜினியர் வேண்டாம். சும்மா சாதாரணமான மாப்பிள்ளையை எடுக்கவே அவள் படும்பாடு...!

ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்னுடைய திருமணத்திற்காகத் தன் பெற்றோர் படும் பாட்டைப் பார்த்துவிட்டு தன் மகன் வளர்ந்தவுடன் அவனுக்குச் சீதனம் எதிர்பார்ப்பது விந்தையிலும் விந்தைதான்.

இவ்வாறு பலதையும் எண்ணி அவள் பெருமூச் செறிந்த வேளையில் "யாரோ படியேறி வரும் ஓசை கேட்டுத் திரும்பினாள்.

அங்கே ரவி ஒரு கூடை நிறைந்த பொருட்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அதற்குள் இருந்த உணவுப் பொட்டலம் அவளை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. "நீ சாப்பிடு காஞ்சொ...

அது வரை அத்தையின் பக்கத்தில் நான் நிற்கிறேன். பின்னால் கோகிலாவும் வந்து கொண்டிருக்கிறாள்” என்று கூறி “சாப்பாட்டுக்கென்னண்ண அவசரம் இப்போது... அத்தையை இந்த நிலையிற் பார்த்துக் கொண்டு நான் எப்படிச் சாப்பிட முடியும்? ரீயை மட்டும் குடிக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு பிளாஸ்கில் இருந்த ரீயை வார்த்து அருந்தினாள் காஞ்சனா.

“ஓக்ஸிஜன் எடுக்கப்பட்டபடியால் கொஞ்சம் தேவலை போல் இருக்கு. ஆமாம் டாக்டர் வந்தவரா... என்ன சொன்னார்...?” என்று ரவி ஆவலோடு வினவினான்.

“அத்தைக்கு எந்த நேரத்திலும் உணர்வு வரலாம். அதனால் பக்கத்தில் ஒரு ஆள் இரவு-பகல் நின்று அவதானமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்றார் அண்ணா” என்று காஞ்சனா சொல்லி முடிக்கக் கோகிலாவும் வேர்த்து விறு விறுக்க அங்கே வந்து சேர்ந்தாள்.

வந்ததும் வராததுமாக “ஓ... ஓக்ஸிஜனை எடுத்து விட்டார்களா... அம்மா ஏதாவது பேசினார்களா? கண் திறக்கவேயில்லையா...” என்று உணர்ச்சி வசப்படக் கேட்ட போது காஞ்சனாவுக்கே அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லையாம் அண்ணி. அத்தைக்கு எந்நேரமும் அறிவு திரும்பலாம் என்றபடியால் பக்கத்தில் யாராவது நின்று கவனித்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். நீங்கள் வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். அத்தை சீக்கிரமே குணமாகிவிடுவாள்” என்று நிர்மலாவுக்கு ஆறுதல் சொன்னாள் காஞ்சனா.

அதுவரை தாயர் பக்கம் நிலை குற்றி நின்ற தன் பார்வையைக் காஞ்சனா பக்கம் திருப்பிய கோகிலாவுக்கு அப்போது தான் அவள் தேநீர் அருந்துவது தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

“உள்ளம் ஒரு கோயில்

அதைக்

குப்பைத் தொட்டி ஆக்கிவிடக்
கூடாது.”

“ஏன் காஞ்சனா நீ சாப்பிடவில்லையா...? அண்ணாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய் சாப்பிட்டு விட்டுச் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்து விட்டு வா. அதுவரை நான் அம்மாவைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.” என்று கோகிலா அன்பொழுகச் சொன்ன போது இது உண்மையாகத் தன் அண்ணிதானா என்றொரு சந்தேகம் காஞ்சனாவின் மனதில் எழுந்தது.

கோகிலா தன்னைவிட வயதிற்கு குறைந்தவள் என்பதை காஞ்சனா அறிந்திருந்தும் அவளைத் தன் அண்ணனின் மனைவி என்ற ஸ்தானத்தில் வைத்து ஒரு மரியாதை கொடுத்து ஆரம்பத்திலிருந்தே அண்ணி என்று தான் அழைத்து வந்தாள். ஆனால் அந்த மரியாதையை எப்படித் திருப்பிக் கொடுப்பது என்பதை அறியாத கோகிலா தன்னை விட இரண்டு மூன்று வயது முத்தவளான காஞ்சனாவை ஆரம்பத்திலிருந்தே பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட ஆரம்பித்து விட்டாள். அதனால் அது இருவருக்கும் பழகின ஒன்றாகி விட்டது.

கோகிலாவின் வார்த்தைகளால் சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து நின்ற காஞ்சனா இரவுக்கும் நித்திரை விழித்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவே “சரி அண்ணி நான் அண்ணாவுடன் வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிட்டு, சிறிது நேரம் தூங்கி விட்டுத் திரும்பவும் மாலையில் வந்து உங்களை நிலீஸ் பண்ணுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே நடந்தாள்.

அந்த ஓய்வு தனக்குக் கட்டாயம் தேவையான ஒன்று என்ற நிலையில் கோகிலாவின் வேண்டுகோளை ஏற்று வீட்டுக்குச் சென்றாள் அவள்.

வீட்டுக்குப் போய் குளித்து, சாப்பிட்டு, சற்று நேரம் ஓய்வெடுத்தபின் காஞ்சனாவுக்கு எவ்வளவோ சுகமாக

இருந்தது. மாலையாகினதும் ரவியின் குழந்தைகளை அடுத்த வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு அவள் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் ஆஸ்பத்திரியை அடைந்த போது ரவியும் நேராக அலுவலகத்திலிருந்து அங்கே வந்திருந்தான். பிரச்சினை காரணமாக ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் வருபவர்கள் குறைவாக இருந்ததால் கெடுபிடிகள் எதுவுமில்லாமல் எந் நேரமும் நோயாளிகளைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு இருந்தது.

கமலத்தின் அருகில் சென்ற காஞ்சனா அவள் பாதங்களை மெதுவாக வருடி விட்டாள். பாதங்களில் எந்த வித உணர்ச்சியும் இருக்காது போகவே கோகிலாவைப் பார்த்து, "அண்ணி இனி நீங்கள் வீட்டுக்குப் போங்கள் நான் இரவு முழுவதும் அத்தையைக் கவனித்துக் கொள்வேன். எனக்கு இரவுக்கு எதுவும் அனுப்ப வேண்டாம். ஏதாவது அவசர மென்றால் டெலிபோன் ... தான் இப்போது இல்லையே. அப்படி யொன்றும் நடக்காது... நடக்கவும் கடவுள் விட மாட்டார். சொல்ல மறந்து விட்டேன். நான் வரும்போது ரேலும் பழமும் வாங்கி வந்துவிட்டேன். அண்ணாவை எக் காரணம் கொண்டும் அனுப்ப வேண்டாம்" என்றாள்.

கோகிலாவுக்குத் தன் தாயை விட்டுப் போவது அவ்வளவு விருப்பமாக இல்லையானாலும் தன்னால் தனிய நின்று சமாளிக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து காஞ்சனா இடம் விடை பெற்றுச் சென்றாள் அவள்.

ரவியும் அவளைப் பின்தொடர்ந்த போது "அண்ணா நீ மட்டும் எதற்காகவும் இரவில் வந்து விடாதே. காலம் சரியில்லை. நான் சகலவற்றையும் சமாளித்துக் கொள்வேன்" என்று அன்புடன் கூறினாள் காஞ்சனா.

ரவி அவளைப் பாசத்துடன் பார்த்துவிட்டு, நீயும் இருட்டில் அங்குமிங்கும் திரியாதே" என்ற பதிலுக்குக் கூறி விட்டுச் சென்றான். ரவி போவதையே பார்த்து நின்று காஞ்சனாவின் உள்ளம் அழுதது. ஏற்றுக் கொண்டேன் என்பது உனக்குப் புரிகிறதோ தெரியாது. எல்லாம் உன் நிம்மதிக்காகத்தான் அண்ணா. எனக்கு இரூக்கும் ஒரே துணை நீ தான். அத்துடன் அம்மா உன்னை எப்படிச் செல்லமாக வளர்த்தாள் என்பதும் எனக்குத்தான் தெரியும் இந்தப் பளுவையெல்லாம் உன்னாற் சுமக்க முடியாது என்பதற்காவே இந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். விகவின் பெயராலும் எனக்கொரு கடமை உண்டு என்றாலும் என் முழு நோக்கமும் நீ கஷ்டப்படக் கூடாதென்பதே. ஆகவே இரவில் வந்து விடாதே அண்ணா" என்று ரவியின் காதுகளில் கேட்கும்படி ஒலமிட்டு அழ வேண்டும் போல் இருந்தது காஞ்சனாவுக்கு.

நேரம் யாருக்கும் காத்திராமல் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டேயிருந்தது. அப்போது எங்கோ இரவு ஒன்பது மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டு ஓய்ந்தது. இரவு மருந்துகளைக் கொடுத்துத் தன் கடமையை முடித்த தாதி தன் நாற்காலியிற் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

சில நிமிடங்களுக்கு முன் வரை கமலத்தின் கையில் ஏற்றப்பட்டிருந்த சேலைன் ஊசியும் கழற்றப்பட்டு விட்டது. ஆயினும் கை அப்படியே போட்டது போட்டபடியே கிடந்தது. காஞ்சனா ரவி கொண்டு வந்து கொடுத்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கமலத்தின் கரங்களை வருடிக் கொண்டிருந்தாள். மரத்துப் போயிருந்த அக்கரங்கள் எந்தவித உணர்ச்சியுமற்றுக்கிடந்தன.

எவ்வளவு நேரம் அந்த நிலையில் அவள் இருந்தாளோ தெரியாது. அவளை அறியாமலே அவள் கண்ணயர்ந்து விட்டாள். அப்போது திடீர் என ஏதோ ஒரு முனகற் சத்தங் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தாள்.

கமலத்தின் கால்கள் சாடையாக அசைவதை அவ தானித்தாள் காஞ்சனா. அதைக்கண்ட அவள் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் கொந்தளித்தது. அவள் தன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து கமலத்தின் முத்தின் அருகே குனிந்து, “அத்தை அத்தை” என்றழைத்தபடி அவள் தலையை வருடினாள்.

அதற்கு உம்...ம்... என்று இரண்டொரு சத்தம் மட்டும் கேட்டது கமலம் தன் கண்களைத் திறந்து அவளைப் பார்த்தாள். தன் கரத்தைத் தூக்கிக் காஞ்சனாவைத் தன் அருகில் வரும்படி சைகை செய்தாள்.

‘ஏதும் குடிக்கிறீர்களா அத்தை என்று’ காஞ்சனா கேட்க தலையை மட்டும் அசைத்து சம்மதம் தெரிவித்தாள். காஞ்சனாவுக்கு மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவள் ஓடிப் போய் அரை குறைத் தூக்கத்திலிருந்த நர்ஸை அழைத்துக் கொண்டு வந்து கமலத்தைக் காட்டினாள்.

நர்ஸும் சமலத்தைப் பரிசோதித்து விட்டு ஏதாவது சுடச்சுடக் குடிக்கக் கொடுக்கும்படி கூறி சில மாத்திரைகளையும் உட்கொள்ளக் கொடுத்தாள். காஞ்சனா பக்கத்துக் கட்டிலில் இருந்த நோயாளியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெண்ணை அழைத்து அவருடைய உசவியுடன் கமலத்துக்குச் சூடாகச் சிறிது பாலைப் பருக்கி மாத்திரைகளையும் உட்கொள்ளச் செய்தாள். உணர்வற்றுக் கிடந்த கமலத்தின் கைகள் காஞ்சனாவின் கரங்களை இறுகப் பற்றிக் கொண்டன. இதைத்தான் அழுங்குப் பிடி என்று சொல்வார்களோ என்று சந்தேகிக்கும் வண்ணம் அப்படி இறுக்கமாக இருந்தது.

“அத்தை இப்ப எப்படியிருக்கு... இன்னும் கொஞ்சம் பால் சாப்பிடுகிறீர்களா...?” என்று காஞ்சனா

கமலத்தின் அருகே தலையைக் குனிந்து வாஞ்சையுடன் கேட்ட போது தலையை மட்டும் அசைத்து வேண்டாம் என்று சைகை காட்டி விட்டு தன் பேச முடியாத நிலையை வாயிற்கையை வைத்துக் காட்டினாள். அப்போது அவள் கண்கள் இரண்டாலும் பொல பொல என்று வடிந்த நீர் கன்னத்தின் வழியே வடிந்து தலையணையை நனைத்த போது காஞ்சனாவின் கண்களும் குள மாயின.

அவள் கட்டிற் சட்டத்திற் கிடந்த துவாயை எடுத்துக் கமலத்தின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு, "அத்தை நீங்கள் இப்படிக் கவலைப்படக் கூடாது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தான் சுகத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும். எல்லாம் இரண்டொரு நாளிற் சரியாகி விடும். இப்போது படுத்துத் தூங்குங்கள்" என்று காஞ்சனா அவளைத் தேற்றினாள். ஆயினும் காஞ்சனாவின் கரத்தைப் பிடித்த பிடி இன்னும் இறுக்கமாகவேயிருந்தது.

அந்த இரவு முழுதும் காஞ்சனா தூங்காமல் கமலத்தின் அருகில் அமர்ந்து அவளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தாள். கமலம் தன்னை மறந்து நித்திரையில் ஆழ்ந்த போது அவளுடைய பிடியும் நழுவினது. காஞ்சனா மெதுவாகத் தன் கரங்களை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

அவள் கரங்கள் சாடையாக வலித்தனவாயினும் அதில் அவள் ஓர் இன்பத்தை அனுபவித்தாள். காஞ்சனாவின் கை பட்டாற் குற்றம் கால் பட்டாற் குற்றம் என்று வார்த்தைக் கொடு முறை கூறி அவளின் நிழலே தன் மீது படக்கூடாது என்று கர்வத்துடன் வாழ்ந்த அத்தையா இன்று அவள் கரங்களை வலிக்க வலிக்கத் தன் பிடிக்குள் சிக்கவைத்தாள் என்று எண்ணிய போது இந்த உலகத்தின் விசித்திரத் தன்மையை அவளால் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இந்த உலகில் நாங்கள் எவருமே கெட்டவர்களாக இருக்க விரும்புவதில்லை. ஆயினும் கெட்ட காரியங்களையே அதிகமாகச் செய்கிறோம். நாம் எல்லோரும் புண்ணியவான்களாக இருக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் புண்ணியம் தரும் செயல்களைச் செய்ய ஏனோ மனம் நாடுவதில்லை.

அத்தை கமலமும் கோகிலாவும் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். கோயில் என்று அவர்கள் போவது கிடையாது. அன்பை அள்ளிச் சொரியாவிட்டாலும் அன்பாக நாலு வார்த்தையாவது பேசத் தெரியாதே. அவற்றை அவ்வப்போது காஞ்சனா எடுத்துக் கூறினாள். “உனக்கு வேலையில்லை... எங்களுக்கு வேலையோடேயே பொழுதெல்லாம் போய்விடுகிறது... இதற்கெல்லாம் அவகாசம் இல்லை” என்பார்கள்.

“வேலை செய்யத்தான் வேண்டும்... ஆனால் நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால் எமது பொழுதெல்லாம் அதற்கே செலவாகிவிடவில்லை. வீண் வெட்டிப் பேச்சு, விமர்சனம், சந்திப்பு... என்று இப்படிப் பல வழிகளிலும் வீணாகக் கழியும் பொழுதில் ஒரு துளியை ஒரு தர்மகாரியத்துக்கு செலவிடலாந்தானே” என்று காஞ்சனா சொல்லி வேண்டிக் கட்டுவாள்.

“உள்ளம் ஒரு கோயில் அதைக் குப்பைத் தொட்டியாக்கிவிடக் கூடாது. ஒரு நாளைக்கு ஐந்து நிமிடமாவது இறைவனை வழிபட வேண்டும் அதை” என்று ஒரு குழந்தைக்குக் கூறுவது போல் பலமுறை கூறியிருக்கிறாள். ஆனால் அவள் கூறியதும் குப்பைத் தொட்டிக்குத்தான் சென்றது.

பகவான் நாமத்தைச் சொல்லாத அந்தக் குறையாற்றான் அதை இன்று இப்படி பேசும் சக்தியற்றுக் கிடக்கிறாளோ என்றும் சிந்தித்தாள். யாரை வேண்டாம் என்று

ஒதுக்கினவோ இன்று அவளின் தயவீர்தான் கமலம் அடைக்கலமாக விடப்பட்டிருப்பதை நினைத்துப் பார்க்க இறைவனின் திருவிளையாடலை அவளால் மெச்சாமல் இருக்க முடியவில்லை. இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுப்போது தான் கடவுள் நேரிற் தோன்றுகிறார் என்று கூறுகிறார்கள் போலும் என்று எண்ணியவள் கமலத்தின் அங்க அசைவுகளை அவதானித்தபடியே அன்றைய பொழுதைக் கழித்தாள்.

ஒரு படியாக அந்த வைத்திய சாலையில் இருந்த பலரும் எதிர்பார்த்த விடியற்காலைப் பொழுது கிழக்கே வெளுக்கத் தொடங்கியது. காஞ்சனாவின் உள்ளம் மகிழ்ச்சி நிறைவால் அலைமோதியது அண்ணாவும் அண்ணியும் வந்து ரொம்பவும் அதிசயப்படப் போகிறார்கள் என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தாள் நோயாளிகளுக்கு தேநீர் கொண்டு வருபவர்களும் போகிறவர்களும் ஆஸ்பத்திரி களைகட்டத் தொடங்கியது. காஞ்சனாவும் ஆவலுடன் தன் அண்ணாவையும் அண்ணியையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ரவியும் கோகிலாவும் வார்டுக்குள் நுழைந்து கமலத்தின் கட்டில் அருகே செல்லு முன்பே “அண்ணா அதைக்கு இரவு நடுச்சாமம் போல் நினைவு திரும்பிவிட்டது. இரவு பால் கூடக்குடித்தார்கள். கை, கால்களை அசைக்கக் கூடிய தாய் இருக்கு” என்று தன் மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கை ஒரு மூச்சிற் கொட்டித் தீர்த்து விட்டு ஆயாசமாக மூக்கவிட்டாள்.

கோகிலா தன் தாயின் அருகிற் சென்று “அம்மா” என்று அன்போடு அழைத்து அவள் சரத்தைப் பாசத்துடன் பற்றினாள். ரவி தன் தங்கையின் அருகில் வந்து, “அதைக்கு நினைவு திரும்பியது பெரிய ஆறுதல். கோகிலா இரவு முழுக்க கண் தூங்கவேயில்லை.” என்றான்.

“அப்போ நீயும் தூங்கியிருக்க மாட்டாய்...” என்றாள் காஞ்சனா.

“எப்படி எனக்குத் தூக்கம் வரும் தங்கச்சி... அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. விடிந்ததும் விடியாததுமாக ஓடி வந்து விட்டோம். இப்பதான் எனக்கு நிம்மதி... பாவம் கோகிலா... அதைக்கு ஏதும் என்றால் அவளால் பொறுக்க முடியாது... அவளுக்கேதும் என்றால் என்னாற் தாங்க முடியாது...” என்று ரவி சொல்லி முடித்தானே இல்லையோ காஞ்சனாவுக்கு நெஞ்செல்லாம் வலித்தது.

அவனுக்காகத்தான் அவள் இப்படி இரவு பகல் விழித்து கமலத்தைப் பார்க்கச் சம்மதித்தாள். ஆனால் அவனே அதுபற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் கோகிலாவின் நிம்மதிக்காக அதை பிழைத்தெழ வேண்டும் என்று கூறுகிறான். அப்படிப் பார்த்தால் அதை பிழைத்தெழுந்ததில் கோகிலாவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் உண்மையான மகிழ்ச்சியில்லை... எல்லாம் சுயநலந்தான் என்று அவள் மனங்கூறிக் கொள்ள... “அதைக்கு வாய் மட்டும் பேச முடியவில்லை.” என்று இடையில் அதைக் கூறி அவனைக் குழப்பினாள் காஞ்சனா.

“அது போகப் போகச் சரி வந்து விடும்... இப்போது உணர்வு வந்ததே போதும். கோகிலாவின் கவலையில் அரைப்பங்கு குறைந்த மாதிரித்தானே. இனியாவது நேரத்துக்குச் சாப்பிட்டு நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ளட்டும்” என்று ரவி கூற அவனுடைய முகத்தைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தாள் காஞ்சனா.

இதற்கிடையில் கோகிலா தான் சுடுநீர்ப் போத்தலிற் கொண்டுவந்த தேநீரிற் கொஞ்சத்தை ஊற்றி அதைக் கமலத்துக்குப் பருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கமலம் தன் வாயால் ஆகாத தன்மையை சைகையால் விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன கோகிலா இப்ப சந்தோஷம் தானே... அம்மாவுக்கு நினைவு திரும்பிவிட்டது. இன்னும் இரண்டொரு நாளில் பேச்சு வந்துவிடும். ஆனபடியால் இனி யாவது நல்லபடியாகச் சாப்பிடு... உன் உடம்பை நீ தானே பேண வேண்டும்” என்று ரவி கோகிலாவின் பக்கம் திரும்பி அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்ன போது காஞ்சனா தன் பற்களை இறுகக் கடித்துத் தன் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

யாருக்காகத் தான் இரவு முழுதும் நித்திரை விழித்து கமலத்தை பார்ப்பதற்கு ஒப்புக் கொண்டாளோ அந்த அவனுக்கு தன்னிடம் “நீ இரவு முழுவதும் விழித்துக் கஷ்டப்பட்டிருப்பாய் ஒரு வாய் கோப்பி குடி...” என்று ஒரு வார்த்தை கேட்க வாய் வரவில்லையே என்று சிந்தித்த போது இந்தப் பாசம் பிணைப்பு என்பதெல்லாம் வெறும் வெளிவேடம் போற் தோன்றியது.

“இந்த நிமிடம் சுகமாக இருப்பது அடுத்த நிமிடமே மறைகிறது. அடர்ந்த மரத்தின் கிளைகள் அசையும் போது இடுக்கு வழியாகக் கொஞ்சம் ஒளி வந்து பாய்ந்து விட்டு அடுத்த நிமிடமே நிழல் வந்து மூடிக் கொள்வது போலத் தான் உலகத்தின் துன்பத்துக்கு மத்தியில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சுகம் தலையை எட்டிப் பார்த்து விட்டு ஓடி விடுகின்றது... நிரந்தர சுகம் என்பது உலகத்துக்குக் காரணமான ஒன்றை அறிவது தான்” என்று எங்கோ வாசித்தது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அடுத்த நிமிடமே இதெல்லாம் சுடலை ஞானம்... என்று மனம் கூறிக்கொண்டது.

“காஞ்சனா இரவு முழுதும் நீ நித்திரை விழித்துக் களைத்து விட்டாய் நீ வீட்டுக்குப் போய் ஓய் வெடு... நான் அம்மாவுடன் நிற்கிறேன்” என்று கோகிலா கூற அந்த நேரம் அப்படியொரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவள்

போல் காஞ்சனாவும் தான் ஹாஸ்டலுக்குச் சென்று ஓய்
வெடுப்பதாகக் கூறி விட்டு அவர்கள் பதிலை எதிர்பாராமல்
நடந்தாள்.

அவள் மனம் பார்ச்சுமையாகக் கனத்தது. அந்தப்
பாரத்தை எங்கேயாவது இறக்கிறாற் தான் நிம்மதி ஏற்
படும் போல் இருந்தது அவளுக்கு.

தன் ஒரே சகோதரன் ரவி நல்லபடியாக எதுவித
இடையூறுகளுமின்றி வாழ வேண்டும் என்பதற்காக அவள்
தன் சுகங்களில் பலவற்றைத் தியாகஞ் செய்திருக்கிறாள்.
ஒருவித பிச்சல் பிடுங்கலுமின்றி ரவி வாழ வேண்டுமென்
பதற்காகத்தானே அவள் ஹாஸ்டலுக்கே சென்றாள். அது
மட்டுமா... இதுவரை கோகிலாவும் அவள் அம்மா கமலமும்
தங்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளில் ஒன்றைக்கூட ரவியிடம்
முறையிடாமல் ஒளித்து வைத்தாள். நேற்றுக் கூட கமலம்
ஆஸ்பத்திரியில் என்று அறிந்தவுடன் பாடசாலைக்குப் புறப்
பட்ட உடையுடன் லீவு போட்டு விட்டு கமலத்துடன்
கால்கடுக்க நிற்பது யாருக்காக... எல்லாம் உணக்காகத்
தானே அண்ணா... என்று வாய் விட்டுக் கத்தவேண்டும்
போலிருந்தது அவளுக்கு.

இப்படித் தன்னையே தியாகஞ் செய்து மெழுகாய்
உருகி உழைக்கும் தன்னைப்பற்றி ரவி ஏன் எண்ணிப்
பார்க்கவில்லை. ஒப்புக்காவது கோகிலா கூறிய மாதிரி “நீ
களைத்து விட்டாய் போய் ஓய்வெடுத்துக் கொள் தங்கச்சி”
என்று இரண்டு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமே...

கோகிலாவை இரவிரவாகத்தேற்றி இவளுக்காகக் கண்
விழித்து அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்து வந்த பிற்பாடும்
அவளுக்கு ஆறுதல் கூறும் அவன் ஏன் தனக்கும் ஒரு வயது
வந்த தங்கையிருக்கிறாள்... அவளுக்கும் உணர்ச்சியிருக்
கிறது... அவளுக்குச் சிறந்த வாழ்க்கை ஒன்றைத் தான்

என்னால் அமைத்துக் கொடுக்க முடியவில்லை... போகட்டும் அன்பாக இரண்டு வார்த்தையாவது சொல்வோம் என்று ஏன் அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

பாசமுள்ள சகோதரன்... அன்புக்கு இலக்கணமான சகோதரன் என்றெல்லாம் இவள் இதுவரை பெருமைப் பட்டதெல்லாம் வெறும் பகட்டுத்தானா... என்று சிந்தித்த படியே நடந்து ஹாஸ்டலை அணுகும் போது பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்த நிர்மலா இவளைக் கண்டு இவள் அருகில் வந்தாள்.

காஞ்சனாவின் முகம் தூங்கிப் போயிருந்தது. அவள் முக ஊட்டத்தைக் கவனித்த நிர்மலா. "என்ன காஞ்சனா... உன் முகம் வாடிப்போயிருக்கு... அதைக்கு வருத்தம் கடுமையா? அப்படியேதாவதென்றால் சொல்லு. நானும் வேண்டுமானால் லீவு போட்டு வாறன். மாறி மாறி நிற்கலாம்" என்றாள்.

தான் ஒரு தனிப்பிறவி .. தனக்கு யாருமே துணையில்லை என்று மனதால் அழுது கொண்டு வந்த காஞ்சனாவுக்கு இந்த வார்த்தைகள் ஒரு புது உற்சாகத்தைக் கொடுத்தன. தனக்காகத் துடிக்க இரத்தத் தொடர்பு எதுவுமற்ற ஜீவன் ஒன்றிருப்பதை எண்ணி அவள் உள்ளம் அமைதியடைந்தது. துன்பத்தின் மேலீட்டால் இதயம் உடைபட்டு வந்தவள் இப்போது உணர்ச்சிப் பெருக்கால் எதுவும் பேச முடியாத வாயடைத்து நின்றாள்.

என்னைக் கேளாது எங்கிருந்தோ
 இங்கே தூக்கி எறிந்திட்டான்
 என்னைக் கேளாது இன்னுமவன்
 எங்கே தூக்கி எறிவானோ
 என்ன செய்வேன் இக் கொடுமை
 ஏழை உள்ளம் மறந் தொழிய
 வண்ணக் கிளியே ஒரு கிண்ணம்
 மதுவை ஊற்றித் தருவாயே,

-உமர்கயாம்

“என்ன காஞ்சனா வாயடைத்துப் போய் நிற்கிராய். நான் பாடசாலைக்குப் போக வேணும்... நேரம் போகுது... கெதியாகச் சொல்லன் பிள்ளை” என்று நிர்மலா திரும்பவும் கூறிய பின்தான் காஞ்சனா தன் நினைவு பெற்றிருக்க வேண்டும்.

“எவ்றி திங் இஸ் ஒ...கே மிஸ்... அத்தை ஒரு மாதிரி மறு பிறவி எடுத்து விட்டார். ஒரேயொரு குறைபாடு தான். பேசமுடியவில்லை. அதுவும் கூடிய விரைவில் சரியாகி விடும் என்று டாக்டர் கூறி இருக்கிறார்” என்றாள் காஞ்சனா ஒரு பெருமூச்சோடு.

“அப்ப அபாயக் கட்டம் தாண்டி விட்டது என்று சொல்லு...பேச்சு ஆறுதலாக வரட்டும். பேசும் சக்தியை ஆண்டவன் கொடுத்திருக்கேக்க கண்மண் தெரியாமல் பேசுறதுகள் கொஞ்சம் பேசாமல் இருப்பதும் நல்லது தான். இப்ப பேசத் தொடங்கினாலும் உன்பாடுதான் கஷ்டம். அதுசரி அப்ப ஏன் உன்ர முகம் இன்னும் விடிஞ்ச மாதிரியில்லை. ஏன்... கோகிலா ஏதாவது...எக்கச் சக்கமாக ஏசி விட்டாளா” என்றுநிர்மலா மீண்டும் துருவிக் கேட்ட போது காஞ்சனாவால் தன் உள்ளக் கிடக்கையை அதற்கு மேலும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அது தெருவென்பதையும் மறந்து தன்னை மீறிவந்த விம்மலை அடக்க முடியாதவளாய், “கோகிலா ஏசியிருந்தாலும் பரவாயில்லை மிஸ்...இது... இது என் சகோதரன் ரவி...” என்று மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் விம்மினாள் காஞ்சனா.

நிர்மலா அவளைப் பார்த்து, “ரவி ஏதோ மனம் நோக ஏசி விட்டானாக்கும்... சும்மா நீதான் ஓயாமல் அண்ணே, அண்ணே என்று வரிந்து கட்டி உதவப் போறனீ...நித்தம் போனால் முத்தம் சலிக்கும் என்பார்கள்... அதுதான் பிள்ளை நமக்கு ஒரு வயது வந்துவிட்டா பாச பந்தங்களையெல்லாம் குறைத்து விலகி விடவேணும்... மேலைத் தேசத்தவர்களைப்பார். பிள்ளைக்குப் பதினாறு வயது வந்தவுடன் அதுகள் தங்கடபாட்டைத் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கி விடுங்கள். நாங்கள் உடை நடையில் தான் இன்னும் அவங்களை கொப்பி அடிச்சுக் கொண்டு நிற்கிறமே தவிர ஐம்பது வயது வந்தாலும் அப்பா அம்மா சகோதரம் எண்டு பாசக் கயிற்றால் பின்னப்பட்டு விடுகிறோம். இந்தக் காரணத்துக் காகத்தான் உன்னை நான் ஹாஸ்டலுக்கும் வரச் சொன்னான். அது சரி ரவி உன்னை ஏசமாட்டானே... அவனுக்கும் பல தொல்லைகளாக்கும்... எப்படி ஏசினவன் பிள்ளை?” என்று கேட்டாள்.

“ஏசியிருந்தாலும் பரவாயில்லை மிஸ்... பொறுத்திருப்பேன். இரவு முழுவதும் கண்ணோட கண் மூடாமல் விழித்துக் களைத்துப் போயிருந்த என் மேல் ஒரு அனுதாபம் காட்டி, கோப்பி குடித்தாயா...சாப்பிட்டாயா... என்று இரண்டு வார்த்தை அன்புடன் கேட்காமல் இரவு முழுவதும் ஹாயாக வீட்டில் தூங்கி விட்டு தன்னுடன் வந்திருந்த கோகிலாவைப் பார்த்து கோப்பி குடி...சாப்பிடு... வீட்டுக்குப் போய் ரெஸ்ட் எடு... என்றெல்லாம் ஆறுதல் சொன்னார் மிஸ்...என்மனம் என்ன பாடுபடும்...?” கூறிவிட்டு விம்மும் காஞ்சனாவைப் பார்த்து தன் மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள் நிர்மலா.

“ஓ... இவ்வளவு தானா, இதற்குப் போய்த்தானா இவ்வளவு வேதனையும் வெப்பு சாரமும்,நானும் என்னவோ

ஏதோ என்று பயந்து விட்டேன். நீதான் ஓயாமல் என் அண்ணா மாதிரியாருக்கும் கிடையாது மிஸ் என்று நாளுக குப் பத்து முறை சொல்லுவாய். அதிருக்கட்டும் பிள்ளை... நீ படிச்சபிள்ளைதானே...சகோதர பாசம் குடும்ப பாசம் வேற எண்டு. உனக்கு நான் சொல்லியே தரவேண்டும், மனைவி சொல் மந்திரமென்று அந்த நாளையில சும்மாவே சொல்லி வச்சவங்கள். எல்லாம் அனுபவகாலிகளின் வாக்கு. நாளைக்கு நீ திருமணம் செய்து கொண்டாலும் உன்ர விசுவம் உன்னைச் சுற்றி இப்படித்தான் நிற்கப் போகி றுன்... என்று நிர்மலா விளையாட்டாகக் கூறிய தும் காஞ்சனா தன்னையும் மறந்து சிரித்து விட்டாள்.

“சரி சரி. இதையெல்லாம் விட்டுத்தள்ளு... இப்ப பின்னேரம் தற்செயலாக ரவி வந்து உன்னை வா தங்கச்சி என்று அழைத்தால் நான் மறித்தாலும் கூட நிற்கவா போகிறாய்...இதுதான் இரத்தத் தொடர்பு பிள்ளை. “பிளட் இஸ் திக்கர் தான் வாட்டர்” என்று சும்மாவா வெள்ளைக் காரன் சொல்லிவைச்சவன்... நீ போய் ஹாஸ்டலில் ஓய் வெடு... நான் பாடசாலை விட்டதும் வாறன்...’ என்று கூறிவிட்டு நிர்மலா தன் பயணத்தைத் தொடர காஞ்சனாவும் ஹாஸ்டலை நோக்கி நடந்தாள்.

அவளுடைய நல்ல காலம் அன்று வேலை நாள். எல்லோரும் தங்கள் அலுவல்களில் கவனமாக இருந்ததால் இவள் வந்ததை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

காஞ்சனா நேராகத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவை உட்பக்கமாகப் பூட்டிவிட்டு கட்டிலிற் தொப்பென்று விழுந்தாள். அதுவரை உள்ளத்தில் அடக்கி வைத்திருந்த வேதனையெல்லாம் விம்மலாக வெடித்துக் கண்ணீராகப் பெருகியது.

இன்னும் அவள் என்னென்ன வேதனைகளைச் சமக்க வேண்டியுள்ளதோ...? அவற்றை மனம் விட்டுப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூட அவளுக்கு ஆமான ஒரு துணையில்லையே என நினைக்க அவள் அழுகை இன்னும் அதிகரித்தது.

“என்னைக் கௌது எங்கிருந்தோ

இங்கே தூக்கி எறிந்திட்டான்
என்னைக் கௌது இன்னுமவன்
எங்கே தூக்கி எறிவானோ
என்ன செய்வேன் இக் கொடுமை
ஏழை உள்ளம் மறந்தொழிய
வண்ணக் கிளியே ஒரு கிண்ணம்
மதுவை ஊற்றித் தருவாயே!

என்ற பாரசீகக் கவிஞர் உமர்கய்யாமின் இன்னுமொரு பாடல் அவள் உள்ளத்தில் அலைமோதுகிறது. இந்தக் கவிஞரும் என்னை விட மோசமான துன்பங்களை அனுபவித்திருக்கிறார் போலும். அவற்றை மறப்பதற்கு மதுவை நாதும்படி பாடியும் இருக்கிறார். அது சரியோ தவறோ அவருடைய கவிநயம் போற்றப்பட வேண்டிய ஒன்று. அவர் மதுவை நாடினாரோ இல்லையோ, நிச்சயமாக மது அவரது கவலையைத் தீர்க்கவில்லை என்பது உறுதி. அப்படிக்கவலை தீர்க்கப்பட்டிருந்தால் அவர் ஒன்றோ இரண்டோ பாட்டுக்களுடன் நிறுத்தியிருப்பார். இப்படியான உணர்ச்சி மிகு கவிதைகள் எமக்குக் கிடைத்தும் இருக்கமாட்டா என்று ஏதேதோ சிந்தித்தவள் தன் மனதை ஒருபடி சுதாகரித்துக் கொண்டு படுக்கையை விட்டு எழுந்து துவாலையால் தன் கண்களை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

ஹாஸ்டலில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் தத்தமது அலுவல்களுக்குச் சென்று விட்டதால் அவளுக்குத் தன் இஷ்டப்படி கதந்திரமாக உலாவ முடிந்தது. அவள் பாத்திரங்களுக்குச் சென்று நன்றாக நீராடிவிட்டு வெளி முற்றத் திற்குப் போய் அங்கே பூத்துக் குலுங்கிய மலர்களில் ஒரு சிலவற்றைப் பறித்து தன் அறைக்குள் இருந்த சுவாமிப் படத்தின் முன்னால் அர்ப்பணித்து தன் துன்பம் தீரும் வரை பிரார்த்தித்தாள். “கடவுளே இந்த இன்னல்களில் இருந்து என்னை உன்னால் காப்பாற்ற முடியா விட்டால் தயவு செய்து என்னை உன்னடி சேர்த்து விடு... என்னால் இனியும் இந்த வேதனைகளைத் தாங்க முடியாது” என்று வாய் விட்டு அழுதாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை பிரார்த்தனை அவளை எப் போதும் கைவிட்டது கிடையாது. உடனடியாக நிலைத்த படி பலன் கிடைக்கா விட்டாலும் கூட நடப்பவை நல்ல பலனையே தந்திருக்கிறது என்பது அனுபவபூர்வ உண்மை ஆகவே மனமுருகிப் பிரார்த்தித்த பின் சற்று நிம்மதி ஏற் படவே இரவு முழுதும் விழித்திருந்த கண்கள் தூக்கத்திற் காகக் கெஞ்ச அவள் திரும்பவும் படுக்கையிற் சரிந்தாள்.

மனச் சோர்வு, உடற்சோர்வு, நித்திரை, விழித்த களைப்பு எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவளை நித்திரையில் ஆழ்த்தி விட்டன. எவ்வளவு நேரம் தன்னை மறந்து தூங்கினாளோ அவளுக்கே தெரியாது. யாரோ கதவிற் தட்டும் சத்தம் கேட்டுக் கண்விழித்தவள் அந்தப் பட்டப் பகல் வேளையிலும் கூடத்திக்குத் திசை தெரியாமல் படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருக்கத் தடுமாறினாள்.

ஒரு சில நிமிட நேர மயக்கத்தின் பின் தன் கண்களை நன்றாகக் கசக்கிவிட்டுப் படுக்கையை விட்டு இறங்க முயற் சித்தாள். ஆனால் திரும்பவும் “படார் படார்” என அறைக் கதவு தட்டப்படவே “யெஸ்... வாறேன் வாறேன்...”

என்று சத்தமிட்டபடி விரைந்து சென்று கதவைத்திறந்தாள். அங்கே சமையற்சார்ப் பெண் தங்கா நின்றாள்.

“அப்மா உங்க அண்ணு வந்திருக்காரு...” என்று தனக்கே உரித்தான மொழியிற் கூறி விட்டு தன் கடமை முடிந்த திருப்தியோடு சென்றாள் அவள்.

அந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு காஞ்சனா ஒரு நிமிடம் சிந்தித்தாள். “அண்ணு என்றால் ரவியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்... அவராக இருந்தால் இந்த நேரத்தில் எதற்காக வந்திருப்பாரோ... நிச்சயமாக ஏதும் உதவியாகத்தான் இருக்கும். இம்முறை என்னவாக இருந்தாலும் மனதைக் கல்வாக்கி என்னால் முடியாதென்று சொல்லி விட வேண்டும். எதற்காக நான் என் தேகாரோக்கியத்தையும் நேரத்தையும் செலவழித்து இவர்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். தியாகத்துக்கும் தொண்டுக்கும் கூட ஒரு வரையறை இருந்தாந்தான் அவற்றின் மதிப்பும் தெரியும். இல்லாவிட்டால் அவையே எம்மை முட்டாள்களாக்கிவிடும்” என்று மனதிற்பெரிய போராட்டத்தோடு சென்று கதவைத்திறந்தாள்.

ரவியாக இருந்தால் நெற்றிக்கு நேராகக் கேட்க வேண்டியதை எல்லாம் கேட்டு விட வேண்டும் என்ற திடசித்தத்துடன் சென்ற காஞ்சனா அங்கே தன் சபோதரன்களைத்து வீழ்ந்து வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அவள் மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த வைராக்கியமெல்லாம் சிறுகச்சிறுகக் குலையத் தொடங்கியது.

“என்ன காஞ்சனா... நல்ல நித்திரையைக் குழப்பி விட்டேனாக்கும்... சொறி... இந்தா சாப்பாட்டுப் பார்சல், அண்ணி கொடுக்கச் சொன்னாங்க நீ போய் றெஸ்ட் எடு... இன்றைக்கு அதை யை அண்ணி பார்த்துக் கொள்ளட்டும்” என்று கூறிப் பார்சலை அவன் நீட்டிய போது காஞ்சனாவின் கோபமும் ஆத்திரமும் எங்கோ பறந்தன.

இப்போது ரவியைப் பார்க்க அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் மேல் அவன் வைத்திருந்த இணையற்ற பாசம் ஏனைய குறைபாடுகளை எல்லாம் மறைத்து விட்டது. பாவம்! அவருக்கும் வேறுயார் இருக்கிறார்கள் சொந்தம் என்று பந்தம் கொண்டாட. நல்லதோ, கெட்டதோ என்னிடம் காட்ட அவருக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று தன் மனதைத் தானே சாந்தப் படுத்திக் கொண்டவள், ரவியை இதுவரை இரு என்று கூறாமல் நிற்கவைத்துக் கதைத்தது அப்போது தான் ஞாபகத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும்... இருங்கள் அண்ணா... ஏதாவது குடித்துவிட்டுப் போகலாம்..." என்று அன்புடன் கூறினாள்.

"வேண்டாம் தங்கச்சி... நான் உன்னைப் பார்த்து விட்டுப் போகத்தான் முக்கியமாக வந்தேன். இனித்தான் நான் போய்ச் சாப்பிட்டு அண்ணியையும் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய் அலுவலகமும் சொல்ல வேண்டும்", என்று அவன் சொல்ல "அப்ப அதுவரை யாரண்ணா அதையோடு...?" என்று வாஞ்சையோடு கேட்டாள் அவள்.

பக்கத்து நோயாளியோடு நிற்கும் பெண்ணிடம் கூறி விட்டு வந்தோம்... இப்ப அண்ணியைக் கொண்டு போய் விடப் போகிறேன்..." என்று கூறு வாயில்வரை சென்ற ரவியை "அண்ணா" என்ற குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

என்ன என்று கேட்பது போல் திரும்பிய ரவியைப் பார்த்த அவள்... "இரவுக்குத் தங்க நான் வருவேன் அண்ணா. மாடையில் நீ வந்து அண்ணியை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போ..." என்று தன்னையும் மறந்து கூறினாள்.

ரவி ஒரு புன்சிரிப்புடன் மறைய ஆசிரியை நிர்மலா, உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கையில் இருந்த புத்தகக்கட்டு அவள் பாடசாலையில் இருந்து நேராக இங்குதான் வருகிறாள் என்பதைக் காட்டியது.

அவள் காஞ்சனாவைப் பார்த்த பார்வை என்ன காலையில் நீ உதிர்த்துக் கொட்டியதெல்லாம் வெறும் வார்த்தைகள் தானா என்று கேட்பது போலிருந்தது.

“வாங்க மிஸ்...!” என்று அவளை தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று அமரவைத்த காஞ்சனா “மிஸ் அண்ணா வந்திட்டுப் போறார்” என்று கூச்சத்தோடு கூறினாள்.

“ஓ...! நானும் கண்டனான் பிள்ளை... ஏதும் காரியமாகத்தான் வந்திருப்பான்... இரவுக்குத் தங்கக் கேட்பதற்காக்கும்.”

“இல்லை மிஸ்... சாப்பாடு கொண்டு வந்தவர். இன்று இரவுக்கு அண்ணி அத்தையோடு தங்குவார் என்றும் என்னை “றெஸ்ட்” எடுக்கும் படியும் கூறினார்.

“இது தான் சாட்டென்று நீ சம்மதித்தாயா”

“இல்லை மிஸ்... ஆண்டவன் என் இதயத்தை அவ்வளவு கடினமாகப் படைக்க வில்லையே... நான் என்ன செய்யட்டும்.. எனது இந்தப் பலவீனத்தைப் பலர் தங்கங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அண்ணாவைக் கண்டதும் என் கோபதாபம் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமற் பறந்து விட்டது அந்நேரம் அவர் என்னிடம் என்ன உதவியைக் கேட்டிருந்தாலும் என்னால் மறுதலித்திருக்க முடியாது. இது பலவீனமாகவும் இருக்கலாம். அல்லது நான் படிக்கிற போது நீங்கள் என்னைப் பின்பற்றி அடிக்கடி கூறும் “சணப்பித்தம் சணவாதமாகவும் இருக்கலாம். மாலையில் அண்ணியை “றிலீஸ்” பண்ணுவதாகக் கூறிவிட்டேன்”

சிறுபிள்ளை போல் கூறி நிற்கும் காஞ்சனாவைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு.

“உன்னை எனக்கு இன்று நேற்றல்ல... நீ ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கிற நாளில் இருந்தே தெரியும். உன்ர மனம் இப்படி உறுதியற்றிருப்பதாற் தான் கொல்லன் இரும்பை அடித்து வளைப்பது போல் உன்னையும் வளைக்கிறார்கள். சரி நீ கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்று. நான் நாளைக்குச் சந்திக்கிறேன்” என்று கூறி விட்டு நிர்மலா விடைபெற்றாள்.

சொன்னபடியே மாலை ஐந்து மணிக்கு காஞ்சனா ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று கோகிலாவை வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டுப் பொறுப்பைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

கமலத்தின் பக்கத்தில் ஒரு பென்சிலும் பேப்பரும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. காஞ்சனாவின் கண்களில் அது பட்டதும் அந்தக் காகிதத் துண்டை அவள் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அதில் எழுத்துகள் கிறுக்கப் பட்டிருந்தன. அந்தக் கிறுக்கலைப் புரிவது கஷ்டமாக இருந்தது. அவள் கமலத்தையும் பேப்பரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். இப்போது அவளுக்கு விளங்கி விட்டது. அது கமலத்தின் உள்ளுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்காக அங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளதென்று.

கமலத்தின் அருகிற் சென்ற காஞ்சனா என்ன அத்தை... எப்படியிருக்கு...! என்று அன்புடன் விசாரித்த போது கமலத்தின் கண்கள் பனித்தன. காஞ்சனாவின் கையில் இருந்த பேப்பரையும் பென்சிலையும் அவள் வாங்கி அதில் ஏதோ கிறுக்க முயன்றாள். ஆனால், பென்சில் கமலத்தின் பிடிக்குள் அகப்படாமல் அடிக்கடி விழுந்ததை காஞ்சனா கண்ட போது அவள் கண்களும் கலங்கின. ஒரு படியாக ஏதோ கிறுக்கி அந்த காகிதத்தை காஞ்சனாவிடம் நீட்டினாள் கமலம்.

அதில் இருந்த கிறுக்கலைப் புரிவது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆயினும் அதை ஒரு மாதிரி விளங்கிக் கொண்டு கொஞ்சம் நீரை அவள் வாய்க்குள் பருக்கி விட்டாள். ஒரு சிறு குழந்தையைப் போல் அதைக் குடித்துவிட்டு கண்ணை மூடிக் கொண்டாள் கமலம்.

இப்படியே நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. கமலமும் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு மாதம் மூன்று உருண்டோடியது. காஞ்சனாதான் இந்த மூன்று மாதமும் அவளுடன் இரவிற் கண்விழித்தாள். கமலத்தின் உடல் நலத்தில் எந்தவித முன்னேற்றமும் காணப்படவில்லை. அவள் இப்போது நீராகாரம் கூட உட்கொள்ள கஷ்டப்பட்டாள். பேச்சு அடியோடு வரவில்லை. கிறுக்கவும் முடியாத நிலை. கை, கால், சோர்ந்து இனி அவள் பிழைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அருகிக் கொண்டிருந்தது.

கோகிலா மிகவும் விசனமுற்றுக் காணப்பட்டாள். ரவிக்கும் மனம் சோர்ந்து விட்டது. டாக்டர்களும் கைவிட்ட நிலை. திருகோணமலையில் வைத்திய நிபுணர் எவரும் நியமிக்கப்படாததால் இளம் டாக்டர்கள் தம்மால் இயன்ற சேவையை அளித்து வந்தனர்.

சடுகையான நோயாளிகளை வசதிடிகள் வர்கள் கொழும்பு கண்டி என்று வைத்திய நிபுணர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்குத் தமது சொந்தச் செலவிற் கொண்டு சென்றனர். வசதியற்றவர்கள் இறைவன் விட்டவழி என்று வாழ்வுக்கும் மரணத்திற்கும் இடையிற் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். நிபுணர்கள் இல்லாக் குறையை மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“காஞ்சனா திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை” என்று கோகிலா அதுபற்றித் தன்னிடம் விசாரிப்போருக்குக் கூறியதுபோல பிரச்சினை காரணமாக

வைத்திய நிபுணர்களும் இங்கு வரவில்லை என்று ஒரு சாட்டுக் கூறப்பட்டது.

இந்நிலையில் எவ்வளவு செலவானாலும் கமலத்தை இலங்கையின் எப்பகுதிக்கும் கொண்டு செல்ல ரவி தயாராகவே இருந்தான். ஆனால், இவ்விடத்தில் அவன் பல பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது. கமலம் இருந்த நிலையில் பிரயாணம் செய்வது சிரமம்... கோகிலா அவளுடன் சென்றால் பிள்ளைகளின் பொறுப்பு... காஞ்சனாவுக்கும் நத்தார் விடுதலைக்கு இன்னும் சில நாட்களேயிருந்ததால் அவளுக்கும் பரீட்சை... திருத்தம்... என்ற கடமைகள்... போகும் பாதை பாதுகாப்பற்ற நிலை... ஆகவே காஞ்சனாவின் விடுதலையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஆனால், எதிர்ப்புகள் எதிர்பார்ப்புக்களாகவே இருக்க கமலம் திடீர் என ஒரு நாள் மாலை ஐந்து மணிக்கு எல்லோரும் கூடியிருந்த வேளையில் யாருக்கும் கூறிக் கொள்ளாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். இந்து மயானத்துக்குப் போக முடியாத நிலையில் அண்மைக்கால வழக்கம் போல் முற்றவெளியின் முன் இருக்கும் கிறிஸ்தவ மயானத்திலே அவளது பிரேதம் புதைக்கப்பட்டது.

தன்னுடைய சடலத்தை எரிக்க வேண்டும் என்று அவள் எப்போதோ கூறியிருந்ததாகக் கோகிலா ஞாபகப்படுத்தினாள். ஆனால், என்ன செய்வது... எல்லாவற்றிற்கும் கொடுத்தும் வைக்க வேண்டுமே...எரிப்பதற்கு அங்கு அனுமதியில்லை... அத்துடன் கொள்ளி வைக்க மகனும் இல்லையே...

ஏதோ அவளது ஈமக்கடன்கள் ஒரு படியாக முடிவுற்றன. தாயாரின் திடீர் மறைவு கோகிலாவை மிகவும் வாட்டியது. அவளுடைய துன்பத்திற் பங்கு

சொள்வதற்காகக் காஞ்சனா அனேகமான நாட்களை வீட்டிலேயே திரும்பவும் கழிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஆசிரியை நிர்மலா இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து காஞ்சனாவுக்கு ஆறுதல் கூறிப்போவாள். ஆசிரியர்களிற் சிலரும் வந்து போவார்கள். அவர்களில் முக்கியமாக மாதவியைக் கூறலாம்.

மாதவி இப்போதெல்லாம் காஞ்சனாவுடன் மனம் விட்டுப் பேசுவாள். சமலத்தின் மரணத்தின் பின் அவள் அடிக்கடி அங்கு வந்து போவாள். அதற்க்காரு காரணம் விசுவும் அவளுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமாயிருந்தது தான். இந்த அறிமுகம் பற்றி மரண வீட்டிற்குத் தான் காஞ்சனா அறிந்து கொண்டாள்.

“பாவம்...விசு...தாயின் மரணத்திற்குக் கூட வர முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலை... எங்கள் சீவியம் எவ்வளவு அவலமாகி விட்டது. இதைக் கேள்விப்பட்டால் விசு மிகவும் வேதனைப்படுவார். அவரை நான் முதன் முதலாக என் ஒன்று விட்ட சகோதரி வீட்டிற்குத் தான் கண்டேன். என் சகோதரி அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். ஆரம்பத்தில் என்னை யார் என்று புரிந்து கொள்ளாத அவர் போகப் போக நான் குமாரின் மனைவி என்றதும். அந்தப் பெயரைக் கொண்டு முழு விபரங்களையும் மோப்பம் பிடித்து விட்டார். உங்கள் மேல் அவர் கொண்டுள்ள அபிமானத்தை அவர் பேச்சில் இருந்து என்னால் உணர முடிந்தது. அவர் உரையாடும் போது ஒரு முறையாவது உங்கள் பெயரைக் குறிப்பிடா விட்டால் அவருக்குத் திருப்தியிருக்காது போலும்... என்று சொல்லிவிட்டு மாதவி காஞ்சனாவைப் பார்த்த போது அவள் நாணத்தோடு தலை கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

காஞ்சனாவின் உள்ளத்தில் திடீர் என விசு தோன்றி மறைந்தான். அவன் ஏன் தன்மேல் இவ்வளவு அக்கறை காட்ட வேண்டும். தன் உடலில் உள்ள ஊனம் காரணமாக ஒரு அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்காக இருக்குமோ...

அவன் எவ்வித ஊனமுமின்றி நிறைவுள்ள ஒரு ஆண்மகனாக இருந்திருந்தால் இந்த அக்கறை, அன்பு எல்லாம் அந்நிலையிற் தோன்றியிருக்குமோ...?

ஏன் அவள் கூட அவன் மேல் அன்பு காட்டுவது உண்மையான பாசத்தின் பேரிலா அல்லது அவனுடைய குறைபாடு உண்டாக்கிய அனுதாபத்தின் பேரிலா... அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆனால் அத்நேரத்தின் மரணத்திற்கு விசு வரவில்லை என்பது மட்டும் பெருங்குயாகவே இருந்தது. பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று எவ்வளவோ சுஷ்டப்பட்டு வளர்த்த அன்னைக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்யக் கொடுத்து வைக்கவில்லை என்றால் அதைப் போன்ற வேதனை வேறு என்ன இருக்க முடியும்.

இறைவன் அருளால் விசு பிழைத்து வந்தாலும் இந்த இழப்பை அவனால் பொறுக்க முடியாதது என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டு அவனுக்காகத் துன்பப்பட்டாள்.

“உங்கள் மேல் ஒரு தனிப் பாசமும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிறார், உங்களுக்கு எப்படியாவது ஒரு நல்லவரன் தேடித் திருமணம் செய்து வைத்தபின்னர்தான் தன்னுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்திக்கப் போகிறாராம். “ஏ வெரி நைஸ்மான்” என்று விசுவைப்பற்றி நிறையக் கூறியிருக்கிறார் மாதவி.

கமலம் இறந்து மாதம் மூன்றுக்கு மேலாகிவிட்டது. கோகிலாவும் காலவெள்ளத்தில் ஓரளவுக்குத் தன் துன்பத்தை மறந்து ஊசலாடத் தொடங்கி விட்டாள்.

அதனால் காஞ்சனாவும் அங்கு வருவதைக் குறைத்து ஹாஸ்டலிலேயே அதிகமான பொழுதைக் கழிக்கத் தொடங்கினாள்.

நிர்மலா அடிக்கடி ஹாஸ்டலுக்குப் போய் அவள் தனிமையை அகற்றி அவளுடன் கலகலப்பாகப் பேசுவாள். மாதவியும் தன் பகைமையெல்லாம் மறந்து காஞ்சனாவைப் பார்க்கக் ஹாஸ்டலுக்கு ஒரு வாரத்தில் ஒரு முறையாவது போய்வருவாள்.

விசுவைப் பற்றிய உறுதியான செய்தி ஒன்றும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. அவன் உயிருடன் இருப்பானோ என்ற சந்தேகமே தற்போது காஞ்சனாவின் மனதில் மேலோங்கி நின்றது. இம்மன நிலையில் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரம் இளம் உள்ளங்களில் ஒருவளாக அவளும் தன் துன்பத்தைச் சுமந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு சில வாரங்களின் பின் நிர்மலா அவளுக்கு ஒரு தகவல் கொண்டு வந்தாள். விசு போன்ற ஒரு நபர் பூசா முகாமில் இருப்பதாகவும், காஞ்சனாவையும் அழைத்துக் கொண்டு அவர் கொழும்பு வந்தால் காலிக்குப் போய் பூசா முகாமில் விசாரித்துப் பார்க்கலாம் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்ட செய்திதான் அது.

விசுவைப் பற்றி நினைவு சற்றுத் தூர்ந்து போயிருந்த காஞ்சனாவின் உள்ளத்திற்கு இந்தச் செய்தி சற்று இதமாக இருந்த போதும் அவள் எவ்வித பரபரப்பும் காட்டாமல் அதைப்பற்றி ஆலோசிப்பதற்குத் தனக்குச் சிறிது அவகாசம் தரும்படி வேண்டினாள்.

அவள் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை எந்தக் காரியமும் எதிர்பார்த்தபடி முடிவதில்லை சில வேளைகளில் கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போன சந்தர்ப்பங்களும்

உண்டு. ஆனால் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது அவற்றால் ஈற்றில் நன்மையே பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனால் இந்தச் செய்தியைப் பற்றி மனதில் அதிகம் கற்பனை பண்ணாவிட்டாலும் ஏதோ ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டிருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

காலம் தன்பாட்டில் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. 1986 ஆம் ஆண்டு முடிந்து தை பிறக்க இன்னும் ஒருவாரமேயிருந்தது. இம்முறை காலத்தின் கோலப்படி எல்லாமே முந்தி விட்டன.

கார்த்திகை பிறக்குமுன் கார்த்திகைத் தீபமும் மார்கழி பிறக்குமுன் மார்கழித் திருவெம்பாவையும் வந்து விட்டன. அவற்றில் காஞ்சனா எதற்கும் போக முடியவில்லை. போகும் மனநிலையில் அவள் இல்லாத தொன்று. கமலத்தின் மறைவு ஏற்படுத்திய தாக்கம் மற்றொன்று.

நல்லகாலம். தைப் பொங்கல் மட்டும் தை பிறக்க வருகிறது. இம்முறை ரவி வீட்டில் பொங்கல் இல்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும் என்பார்கள். அவள் வாழ்க்கையில் வழிபிறக்குமோ என்னவோ நிர்மலா கூறிய செய்தி வழி பிறக்கும் போலத் தோன்றியது.

8

எழுதிச் செல்லும் விதியின் கை
 எழுதி எழுதி மேற் செல்லும்
 தொழுது போற்றி நின்றாலும்
 சூழ்ச்சி பலவும் செய்தாலும்
 அழுது கண்ணீர் விட்டாலும்
 அபயம் அபயம் என்றாலும்
 வழுவிப் பின்னால் ஏகியொரு
 வார்த்தை மாற்றம் செய்திருமோ...?

அன்று தைப் பொங்கல், தமிழர் திருநாள் அல்லவா... ரவி வீட்டிலும் பொங்கல் இல்லாததால் சாயந்திரமாக அவன் வீட்டுக்குப் போனால் போச்சு என்ற எண்ணத்தில் அவள் அன்று மூன்று மாதம் செல்ல முடியா திருந்த ஆலயதரிசனத்தை முடிக்க எண்ணினாள். அன்று அதிர்ஸ்டவசமாக ஹாஸ்டலில் இருந்த அவளை ஒத்த பெண்கள் கோணேசர் ஆலயத்துக்குப் போக ஆயத்த மாணார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து அவளும் போக ஒழுங்கு செய்தாள்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருட காலத்துக்குப் பின் அவள் கோணேசர் ஆலயத்துக்குப் போகப் போகிறாள். பிரச்சினை காரணமாக கோட்டை வாயில் காவலர்களைத் தாண்டிப் போக மக்கள் பயப்பட்டனர். தேவாரம் பாடப் பட்ட திருத்தலத்தை இரண்டு வருட இடைவெளியின் பின்னாவது தரிசிப்பதற்கு அருள்பாலித்த திருப்தியில் அவளும் புறப்பட்டாள்.

கோட்டை வாயில் காவலரிடம் தேசிய அட்டையைக் காட்டி, பூக்கூடை, கற்பூரப் பார்சல் ஆகியனவெல்லாம் பரிசோதிக்கப்பட்ட பின் ஒரு சில வினாக்களோடு அவர்களுக்கு செல்ல அனுமதி தரப்பட்டது. உயிரைக் கையிற் பிடித்துச் சென்றவர்கள் கொஞ்சம் பயந்தெளிந்தவர்களாகத் தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். சன நடமாட்டம் அதிகம் இல்லாததால் பாதையின் இருமருங்கிலும் செடி, கொடிகள் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்தன. குண்டுசி விழுந்தாற் கூடக் கேட்கக் கூடிய நிசப்தம் நிலவியது. எவர் எதைச் சொன்ன

போதும் உள்ளூர மனப்பயத்துடன் நடந்து ஒருபடியாக ஆலயத்தை அண்மித்தனர்.

ஆலயஸ்தூபி கண்ணிற்பட்டவுடனேயே கரம் கூப்பி சிரந்தாழ்த்தி எம்பெருமானை வணங்கி விட்டு ஆலயத்தின் உள்ளே நுழைந்தனர்.

எதில் இருந்து மனிதன் தோன்றினான் என்று விஞ்ஞானி டார்வின் கூறினானே 'அவர்கள் தாம் எம்பெருமானுக்குத் துணையாக இருந்து கோயிலை ஆட்சி செய்து வருகிறார்கள் என்பது சொல்லாமலே புரிந்தது. கோயில் மதில்கள், தூண்கள், சிலைகள் ஆகியவற்றில் வாசம் செய்து கொண்டிருந்த "அவர்கள்" பூசை வேளையிற் கூட ஐயரின் கையில் இருக்கும் பிரசாதத் தட்டை பறிக்க முற்பட்டனர். இதனால் உதவியாளர் ஒரு தடியுடன் நிற்க வேண்டிய நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்.

ஏற்கெனவே மனதில் இருந்த பீதியுடன் இந்தப் பீதியும் கலந்துகொள்ள பயந்து பயந்து கோயிலை வலம் வந்தார்கள். விநாயகர், முருகன் ஆகிய ஆலயங்களில் இருந்த மூர்த்திகள் இருந்த நிழல் கூடத் தெரியாமல் அவை வெற்றிடமாக இருந்தன. அவற்றை வழிபட்டுக் கொண்டு மலையப்பனை வழிபட்டு மகாமண்டபத்துள் நுழைந்தனர். அங்கும் சூரிய, சந்திர, ராகு, கேது முதலானோர் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. கோயில்கள் வெறுமையாக இருந்தன

"இறைவா உனக்கே இக்கதியா..." என்று மனதுள் எண்ணியவளாய் காஞ்சனா சற்று முன்னே சென்று மூலஸ்தானப் பெருமானையும், நடேசரையும் வசந்த மண்டபத்திலுள்ள சோமஸ்கந்த முகூர்த்தங்களையும் வழிபட்டாள்.

அவள் கண்கள் பனித்தன... ஒல்லாந்த, போர்த்துக்கேய, பிரிந்தானிய கெடுபிடிகளில் தப்பி இப்போது

திரும்பவும் கெடுபிடியா என்று எண்ண அவள் கண்களில் பணிந்த நீர் கன்னம் வழியே உருண்டோடியது.

தமது வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு ஒரு திருத்தலத்தில் கால்வைத்த நிம்மதியுடன் அவர்கள் திரும்பினர்

இம்முறை ஆங்கிலப் புதுவருடம் எப்படி எல்லோராலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டதோ, பொங்கலும் சோடை போகாமல் தமிழர் வீடுகளிலெல்லாம் மணம் வீசியது. கடந்த மூன்று வருடங்களாகப் பயத்துடன் பொங்கற் பாணையை அடுப்பில் வைத்துப் பொங்கியவர்கள் இம்முறை வெளிப்படையாகவே பொங்கினர். துப்பாக்கி வேட்டுக்களையும், கண்ணி வெடிகளையும் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போயிருந்த செவிகளுக்கு பட்டாசு வெடிசற்று இதமாகவும் இனிமையாகவும் இருந்தது.

மற்றவர்கள் ஹாஸ்டலுக்குப் போக காஞ்சனாமட்டும் வில்லூன்றிக் கந்தனிடம் சென்றார். மழைசாடையாகத் தூற ஆரம்பித்திருந்தது. தெரு எங்கும் சிறு தூறலுக்கே நீர் தேங்கி நிற்கக் கூடிய சிறு கிடங்குகள். ஆளை தார்ப் பாதைக்கு அடியில் கொண்டு விழுத்தும் படி மதகு கள்சில உடைந்து காணப்பட்டன. இவற்றை திருத்துவது எந்தத் திணைக்களம் என்று தெரியாததினாலோ என்னவோ தெருவெல்லாம் சீர்கெட்டுக் கிடந்தது. காஞ்சனா இந்தக் கிடங்குகள் எதிலும் விழுந்து விழாதபடி சேலையை சற்று உயர்த்தி குடையுடன் பூமியைப் பார்த்தபடி நடந்தாள்

அவள் பக்தியுடன் சென்று வணங்கும் வில்லூன்றி கந்தர் ஆலயத்தை அடைந்து விட்டாள் அன்று வழமைக்கு மாறாக நல்லசனக் கூட்டமாக இருந்தது அவள் சென்று சுற்றி வழிபட்டாள். இந்த ஆலயம் ஒரு குழுவினால் பரிபாலிக்கப்பட்டதால் தானே ஐயகுக்கு உதவிக்குக் கூட ஆள்இல்லாமல் அவதிப்பட வேண்டியிருக்கிறது. என

○ உதயம்

சிந்தித்த படி முருகப்பெருமானின் திருமுகத்தைப் பார்த்து சிரந்தாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு அவள் ஹாஸ்டலை நோக்கி நடந்தாள்.

நான்கு கோயில்களைத் தரிசித்த பூசிப்பில் தன் ஐந்தாவது குரவரையும் தரிசிக்க எண்ணி நிர்மலாவின் வீட்டுக்குள் நுழைகிறாள் காஞ்சனா.

‘வா...வா... ஹப்பி பொங்கல் காஞ்சனா...! என்று நிர்மலா வாயிலில் நின்றபடியே அவளை வரவேற்றாள்.

‘நன்றி மிஸ்... கண்காணாத தெய்வங்களை வணங்கி விட்டு கண்கண்ட தெய்வமாகிய உங்களையும் வணங்கிப் போக வந்தேன்...’ என்று காஞ்சனா கூற... ‘என்ன பீடிகை பெரிதாயிருக்கு... நீ சும்மா ஐஸ்வைக்காத... சரி முதன் முதல் என்னட்ட வந்திருக்கிறாய். என்ன சாப்பிடப் போகிறாய். கேக்...’

‘இல்லை மிஸ்... முட்டை சேர்த்திருப்பீர்கள்...’

‘இன்றைக்கு புதன் தானே பிள்ளை...’

‘பொங்கல் எல்லா மிஸ்... பொங்கிப் போட்டு வீட்டில் அம்மா மச்சம் எடுப்பதில்லை. அது எனக்கும் பழகி விட்டது ... வேறேதாவது...’

‘வெள்ளைப் பொங்கலும் நல்ல உறைப்புச் சம்பலும் இருக்கு. கொண்டு வரட்டா’

‘கொண்டாங்கோ மிஸ்...’

நிர்மலா கொண்டு வந்து வெள்ளித்தட்டில் நீட்டிய பொங்கலை காஞ்சனா சுவைத்துச் சாப்பிட்டாள். நிர்மலாவின் சமையலைப்பற்றி அறியாதவள் அல்லவே அவள்.

‘பொங்கலும் சம்பலும் ஏ... வண் மிஸ்’ என்று புகழாரஞ் சூட்டிய காஞ்சனாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் நிர்மலா.

‘காஞ்சனா பொங்கலுக்கு உனக்கொரு நல்ல செய்தி. பூசாவுக்குப் போய் விசுவைப் பார்க்க வேண்டும் என்றால் சொல்லு... தம்பிக்கு எழுதி விட்டு நான் உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்.’

காஞ்சனாவுக்கு இந்த வார்த்தைகள் சற்று இதமாக இருந்த போதும் உடனடியாக ஒப்புதல் கொடுக்க ஏனோ அவள் உள்ளம் உடன்படவில்லை. அண்மைக்காலமாக அவள் மனதில் ஒரு மாற்றம் நிலவிவருவதை அவளால் உணர முடிந்தது. மாதவி என்று விசுவைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தாளோ அன்றிலிருந்து அவள் விசுவீக மீது கொண்டிருந்த அன்பில் ஒரு ஆட்டம் காணத் தொடங்கியது. ஆனால், அதன் காரணம் அவளுக்கு புரியாத புதிராக இருந்தது.

அவள் இப்போதெல்லாம் இந்துசமய நூல்களை வாசிப்பதில் அதிகமான நேரத்தைச் செலவழித்தாள். இச்சமயத்தில் அவளுக்கு வேண்டிய ஒருவர் அவளது ஆர்வத்தைப் பார்த்து விட்டு “தெய்வத்தின் குரல்” என்ற ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி அருளிய அருள் வாக்குகள் என்னும் தொளாயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட முதற் பாகத்தை வாசிக்கும்படி கொடுத்திருந்தார்.

இதை எப்படி வாசிப்பது “போர்” அடிக்குமே. அதுவும் தொளாயிரம் பக்கங்கள் இந்நதப்பிறப்பில் முடியுமா என்றெல்லாம் சிந்தித்தவள். அதில் ஒரு சில பக்கங்களை வாசித்தவுடன் முழுதையும் வாசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகியது. ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் புத்தகத்தைக் கையில் எடுப்பாள். அதை எடுத்தால் மூட விரும்பாமல் மனமொன்றிப் படிப்பாள். ஒவ்வொரு இந்து மதத்தவரும் படிக்க வேண்டிய அற்புதமான நூல் தனக்குக்

கிடைத்தது ஆண்டவனின் அருள் என்று எண்ணி முழுதையும் படித்து முடித்தாள்.

அதைப் படித்தபின் அவள் மனதில் இருந்த குறைபாடுகள் எல்லாமே மறைந்து ஒரு நிறைவுடன் வாழ முடியும் என்ற துணிவு ஏற்பட்டது.

இப்படித்தான் ஒரு சனிக்கிழமை அவள் சற்று காற்றோட்டமாக இருக்கட்டும் என்று எண்ணி வெளித்திண்ணையில் இருந்து “தெய்வத்தின் குரல்” இரண்டாம் பாகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

அப்போது லேசாக வெளிப்படலை திறபடும் சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தாள். யாரோ ஒரு ஆண்பிள்ளை உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தார். கம்பீரமான நடை. நல்ல தோற்றம். “யாரையாவது சந்திக்க வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணியவளாய் தன் கவனத்தை மீண்டும் புத்தகத்திற் திருப்பியபோது அந்த உருவம் அவள் மனக்கண்ணில் நிழலாடியது.

எங்கோ பார்த்த மாதிரி யாரையோ அந்த நபர் நிலைஜட்டுவது போல் இருந்தாலும் அந்த நடை... அவ்வளவு கம்பீரம் எப்படி வரமுடியும்...

அவள் சிந்தனையைக் கலைப்பது போல் அந்த நபர் திண்ணைக்கு அண்மையில் வந்துவிட்டபின் அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. தான் காண்பது கனவா நனவா என்ற ஐயத்தில் அப்படியே அமர்ந்த இடத்தில் அசைவின்றியிருந்தாள்.

ஆளைப் பார்த்தபோது அசல் விசுமாதிரியே இருந்தது... ஆனால் அந்தக் கால்... அந்த ஊனத்தைக் காணவில்லையே... ஆயினும் இடுப்புக்குமேல் விசு... விசுவே தான்... அவளுக்கு ஆச்சரியமும் அதர்ச்சியும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட்டன.

உலகில் ஒரே அச்சில் ஏழுபேர் இருப்பார்கள் என்று எங்கோ அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். ஒருவேளை அது உண்மையாய் இருக்குமோ என்றொரு சந்தேகம். யார் யாரைச் சந்திக்க வந்த பேர்வழியோ. மெதுவாக உள்ளே போய்விடலாம்... ஒருவேளை விசுவாகவே இருந்து விட்டா... இல்லை... நிச்சயமாக இல்லை. விசு இவ்வளவு கம்பீரமாக நடக்க மாட்டார். அவர் பூமியைப் பார்த்துத்தான் நடப்பார். அப்படி விசுவாகவே இருந்து விட்டால் இந்த நடைக்காக அவளை அவள் விரும்பமாட்டாள்... விரும்பவே மாட்டாள்.

இப்படி ஏதேதோ சுற்பனை செய்து கொண்டு உள்ளே எழுந்துபோக முயற்சித்த அவளை “காஞ்சனா” என்ற குரல் ஒரு கணம் திகைக்க வைத்தது. அதே குரல்தான். அதில் சந்தேகமேயில்லை. அவள் அதிர்ச்சியால் விக்கித்துப் போய் அப்படியே நின்றாள். ஒரு வேளை... ஆமாம் ஒருவேளை விசு வினுடைய ஆவியாக இருக்குமோ... அப்படி நினைத்த போது அவள் உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. நல்லவேளை அது பகலாக இருந்து விட்டது. அல்லது அவள் ஓ...வென அலறி ஓடியிப்பாள்.

குரல் வீகவினுடையதுதான்... ஆனால் அந்த அழைப்பு... காஞ்சி... என்றல்லாமல் அழைக்க மாட்டாரே... இன்று காஞ்சனா என்றல்லவா அழைத்து விட்டார். அவளுக்கு எல்லாமே குழப்பமாயிருந்தது.

“காஞ்சனா என்னைத் தெரியவில்லை? நான் விசு. கோகிலாவின் தம்பி. ரவியின் மைந்துனன். கமலத்தின் மகன்.” என்று உணர்ச்சியோடு அவன் கூறியபின்னர்தான் காஞ்சனாவுக்கு ஒரு சொட்டு நிம்மதி வந்தது.

அவள் திரும்பி அவளை மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்த போது அவள் பார்வை அவன் பாதங்களில் நிலைத்து நின்றது.

“என்ன காஞ்சனா என் காலேப் பார்க்கிறாயா... ஓ... இவ்வளவு குழப்பமும் அதனாந்தானா... நான் எல்லாம் விபரமாக ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன்... அப்போ அது கிடைக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. என் காலேப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாய்... அப்படித் தானே... அது பெரியகதை காஞ்சனா. நீ சொல்வாயே அடிக்கடி எல்லாம் நன்மைக் கென்று... அந்த வகையில் நான் பூசாவுக்குப் போனதும் ஒரு வழியில் நன்மையாக முடிந்து விட்டது. ஆமாம்! அது பெரிய கதை... உங்களுக்குத் திடீர் அதிர்ச்சியாய் இருக்கக் கூடாதென்று தான் நான் எல்லாவற்றையும் விளக்கி எழுதினேன். கடிதம் கிடைக்க வில்லைப் போலும்” என்று அவன் கூறியபோது காஞ்சனா அவளை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து நின்றாள்.

அந்தப் பார்வையில் அன்போ பச்சாதாபமோ தென்படவில்லை. மாறாக அதிர்ச்சியும் திகிலுமே நிறைந்திருந்தது.

கால் ஊனம் எடுபட்டதும் மனஊனம் ஏற்பட்டு விட்டதாக்கும்... நானும் பார்த்தேன். ஒரு தரம் கூடப் பழைய அன்புடன் “காஞ்சி” என்றோரு வார்த்தை அவர் வாயில் இருந்து வரவில்லையே. அப்படியென்றால் கடைசி என் அனுதாபத்தையாவது பெற்றுவிட வேண்டும் என்று நடித்திருப்பாரோ... எல்லாம் ஒரு குலைக்காய்தானே. கோகிலாவின் தம்பி... கமலத்தின் மகன் என்று நினைவு படுத்தினாரே... அந்தக் குணத்தில் ஒரு பங்கர்வது இருக்கத் தானே செய்யும்.

இப்படிச் சிந்தனையில் அவளைப் பார்த்து நின்ற அவளை “இவ்வளவு காலம் கழித்து வந்திருக்கும் என்னை வா... இரு என்று கூடச் சொல்லாமல் அப்படி என்ன யோசனை... ஆமாம் இப்படி உட்காரட்டுமா” என்று கூறிக்கொண்டே அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டான் அவன்.

“யோசிக்காமல் எப்படியிருக்க முடியும் விசு. ஒரு காலமாக எந்தவிதத் தகவலுமின்றி இருந்த ஆள், சொல்லாமல் கொள்ளாமல் திடீர் என வந்து நின்றால்...! அது மட்டுமா... கால் ஊனத்தோடு போன ஒருவர் கம்பீர நடையுடன் வந்து நின்றால்... தற்கால சினிமாக்களிற்றதான் இப்படியெல்லாம் வருமென்று பார்த்தால்... பிளாஸ்டிக் சேர்ஜரி மூலம் வேண்டுமென்றே உருவாக்கப்பட்ட போலி விசுவாக நீங்கள் இருக்கலாமோ என்றொரு ஐயப்பாடு...? சந்தேகம்... ஒரு திகில். ஒரு சில விநாடிகள் என்னை வாயடைக்க வைத்து விட்டன. ஆமாம்! உண்மையான விசுவாக நீங்கள் இருந்தால் முதலில் உங்கள் கால் பற்றிக் கூறுங்கள்...”

“ஓ... அதுவா... அதுதான் கதையென்று ஆரம்பத் திலேயே சொன்னேனே... பூசாமுகாழுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட பின் அங்கே நோயாளி, ககவாளி என்ற பேதம் காட்டாமல் என்னையும் மண்முடை தூக்கும்படி கூறினார்கள். மறுக்க முடியுமா? மறுவார்த்தையின்றி முதல் மூடையை தூக்கினேனோ இல்லையோ என்பலன் தவறி மூட்டை காலில் விழுத்ததுதான் தெரியும். கண்விழித்த போது நான் ஒரு வைத்தியசாலையில் இருப்பதை உணர்ந்தேன்.”

அங்கே எனக்கு வைத்தியம் செய்த டாக்டரும் ஒரு பெரும் பான்மையினத்தவர்தான் என்றாலும் தங்கமான குணம் படைத்தவராகக் காணப்பட்டார். எனது அங்கவீணம் குறித்து எனக்காக அவர் பரிதாபப்பட்டார். என் ஊனமான காலின் எலும்பு முறிந்து விட்டதாகவும் கூடிய விரைவில் அதைச் சரியாக்கி முடிந்தால் என் ஊனத்தையும் போக்கி விடுவதாகவும் கூறினார்.

அவர் கூறியபடியே நான் வைத்தியசாலையில் இருந்து புறப்படும் போது என் பாதங்களைப் புதிய பாதங்களாக்கி என்னை ஒரு முழு மனிதனாக வெளியே அனுப்பி வைத்தார். இப்போது நான் ஒரு புது மனிதன்” என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு கூறிநின்ற விசுவைப் பார்த்த காஞ்சனா அவன் பேச்சிலும் ஒரு மாற்றம் இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

“நான் பூஸா முகாமில் இருக்கும் போதே என் தாயாரின் மறைவு பற்றி அறிந்தேன். ரவி எல்லாவற்றையும் எவ்வித குறையுமின்றிச் செய்து முடிப்பான் என்றொரு நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. ஆயினும் பெற்ற தாயின் ஈமச் சடங்கிற் கூடப் பங்குபற்ற முடியாத பாவியாகி விட்டேனே என்று நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்தேன். என்ன செய்வது எல்லாம் விதிப்பயன்.

ஆமாம்! நான் வீட்டுக்குச் சென்றதும் கோகிலா கூட என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள். நீ ஹாஸ்ட் லுக்குப் போய் விட்டதாக அறிந்தேன். எமக்கு வயதும் வசதியும் இருந்தால் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும் என்பது தான் என் அபிப்பிராயமும். ஆனாலும் நீ தனிமையில் வாழக் கூடாது. உனக்கொரு நல்லவனைத் தேடித் தர வேண்டும் என்று ரவி துடிக்கிறான். அதில் எனக்கும் ஒரு பங்குண்டு காஞ்சனா” என்று அவன் முடிக்கவில்லை.

“சொறி” விசு... தயவு செய்து என் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் யாரும் தலையிடாமல் அதைத் தீர்த்து வைக்கும் பொறுப்பை என்னிடமே விட்டு விடுங்கள். நான் முன்பு கூறியது போல காலம் வரும்போது என் உள்ளக் கிடக்கையை உங்களிடம் கூறுவேன். அதுவரை தயவு செய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். நீங்கள் சுகமாக வெளியே வந்ததே போதும்’ என்றாள் காஞ்சனா.

'நான் இரண்டொரு வாரத்தில் வெளிநாடு செல்ல இருக்கிறேன். இனி இங்கிருப்பது என் உயிருக்கு உத்தர வாசதமற்றதாகி விட்டது. இன்னுமொரு முறைக்கு அந்த சுவர்க்கவாசலைப் பார்ப்பதைவிட காடோ மேடோ எங்காவது சென்று கூலிவேலையாவது செய்து பிழைக்கலாம் என்பது என் நோக்கம். இப்போதான் எனக்கு காலும் நல்லபடியாகி விட்டதே... அதனால் மனத்துணிவும் கூட. உன்னை இவ்விடயமாகப் பார்த்துப் பேசிப் போகத்தான் வந்தேன்'

'மிக்க நன்றி விச... நீங்கள் இனியும் இங்கே இருக்காது வெளியே செல்வதுதான் நல்லது என்று நானே சொல்லலாம் என்றிருந்தேன். எங்காவது சென்று உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாற் சரிதான். 'விஷ யூ குட் லக்' சென்ற முறை குமார் என் வாழ்க்கையில் ஓர் ஏமாற்றத்தை உண்டு பண்ணினார். பாவம்! அதற்காக நான் அவரை நோக்கவில்லை. அவர் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்... இம் முறைஆமாம்! நானே உன்னை ஏமாற்றிக் கொள்கிறேன்விச... இப்போதெல்லாம் நாட்டில் நடப்பவற்றைப் பார்த்தபின் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையே உன்னை விட்டு அகன்று மாதங்களாகி விட்டன' என்று அவள் கூறி முடிக்கவில்லை... 'ஓ. கே. காஞ்சனா..... விஷ யூ ஹப்பி பியூச்சர்' உனக்கு நல்ல எதிர்காலம் அமையட்டும்' என்று கூறி விடைபெற்றுச் செல்லும் விசவையே பார்த்து நின்ற அவள் கண்கள் பனித்தன. அந்தக் கண்ணீரில் அவன் நினைவும் கரைந்து மறைந்தது.

அவள் மனதும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டது. இனி விசவுக்கும் அவளுக்கும் எந்த உறவும் இல்லை. இது காலவரை அவளுக்கு அவனிடம் ஏற்பட்டிருந்தது வெறும் அலுதாபமே தவிர வேறெதுவும் இல்லை என்பதை

உணர்ந்து தன்னுடைய இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுக்கும் ஆசிரியை நிர்மலாவிடம் தன் உள்ளத்தின் உள்ளேயிருந்ததைக் கூறப்பறப்படுகிறாள். அப்போது அவள் அறையின் மூலையில் பூலாவுக்குக் கொண்டு செல்ல என்று வாங்கி வைத்த பொருட்கள் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

எழுதிச் செல்லும்	விதியின் கை
எழுதி எழுதி	மேற் செல்லும்
தொழுது போற்றி	நின்றாலும்
கும்ச்சி பலவும்	செய்தரீலும்
அழுது கண்ணீர்	விட்டாலும்
அபயம் அபயம்	என்றாலும்
வழுவிப் பின்னால்	ஏகியொரு
வார்த்தை மாற்றம்	செய்திடுமோ?...?

(முற்றும்)

(யாவும் கற்பனை)

இலக்கியச் செய்திகள்

“மத்திய தீபம்”

தொகுப்பு:- மணி

மட்டக்களப்பின் முன்னோடிப் பாடசாலை யான மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி 29 - 11 - 1989ல் 175வது வருடத்தைப் பூர்த்தி செய்தது. இதை ஒட்டி முத்திரை வெளியீடு, மலர் வெளியீடு முதலிய விரிவான நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கிய விழா கொழும்பிலும், மட்டக்களப்பிலும் (2 - 12 - 89) நடைபெற்றது. சுமார் 230 பக்கங்களைக் கொண்ட நினைவுமலர் “மத்திய தீபம்” ஒரு வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாக்கக் கருதும் வகையில் கனதியான கட்டுரைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஏற்கனவே வெளிவந்த அர்ச். மைக்கேல் கல்லூரி நூற்றாண்டு மலர், இராமகிருஷ்ண மிஷன் நூற்றாண்டு மலர்கள் வரிசையில் நிறைவான வரலாற்றுச் செய்திகளுடன் “மத்திய தீபம்” சேர்ந்து கொள்கிறது. மலர் வெளியீட்டுக் குழுவில் கல்லூரி அதிபர் திரு. ஏ. அருளன்னராஜா, மலர் ஆசிரியர் திரு. கே. ஜி. அருளானந்தம், பழம்பெரும் எழுத்தாளர் திரு. ஈ. பாக்கியநாயகம் ஆகியோர் இடம்பெற்று ருப்பது, மலரின் சிறப்பான அமைப்புகளுக்கு ஒரு காரணம் எனலாம்.

“எல்லாம் எங்கள் தாயகம்”

மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் கலாசாலைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பிரபல கவிஞருமான கவிமணி திமிலைத் துயிலன் அவர்களின் “எல்லாம் எங்கள் தாயகம்” என்ற கவிதை நூலின் வெளியீட்டு விழா 21 - 11 - 89ல் மட்ட ஆசிரிய கலாசாலையில் நடைபெற்றது. ஆசிரிய கலாசாலையின் முத்தமிழ் மன்றம் ஒழுங்கு செய்திருந்த இந்த விழாவில், மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரி அதிபர்

திரு. ஏ. அருளன்னராசா, அன்புமணி ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினர். கடல் கொண்ட தென்னாடு குமரிக்கண்டம் (லெமூரியா) என ஆராய்ச்சியாளர் நிறுவியுள்ளனர். அந்நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பற்றிய கவிதையைக் கற்பனையாகக் கூறுவது இந்நூல்.

ஆரையூர்க் கோவை

பிரபல தமிழறிஞர், இலக்கியமணி ஆரையூர் நல். அழகேச முதலியார் இயற்றிய ‘ஆரையூர்க்கோவை’ என்னும் செய்யுள் நூலின் வெளியீட்டு விழா 6-1-90 மட்டி-ஆரையம்பதி மகா வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்றது. தலைமையக உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. இரா. நாகலிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில், மட்டக்களப்பு ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கத் தலைவர் சுவாமி ஜீவானந்தா அவர்கள் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டு ஆசியுரை வழங்கினார். பிரபல நாடக ஆசிரியர் ஆரையூர் இளவல், சட்டத்தரணி வினோபா இந்திரன், திரு. சி. க. பொன்னம்பலம், பண்டிதர் நாகலிங்கம், அதிபர் செல்வநாயகம் ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

சீமந்தினி புராணம்

மட்டக்களப்பின் முன்னோடித் தமிழறிஞர் வித்துவான் ச. பூபாலப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய பலநூல்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை. அவர் இயற்றிய ‘சீமந்தினி புராணம்’ என்னும் நூலைக் கனடாவில் வதியும் இலக்கியமணி க. தா. செல்வராஜகோபால் மின்கணனியில் மறுபதிப்புச் செய்து வெளியிட்டுள்ளார். (இப்புதிய பதிப்பில் அவரது உரையும் சேர்ந்துள்ளது.) மகா வித்துவான் F. X. C. நடராசா அவர்களிடமிருந்த மூலப்பிரதியின் துணைகொண்டு இம் மறுபதிப்பு வெளிவருவது சாத்தியமாயிற்று.

இலக்கியமணிக்கு மற்றொரு கௌரவம்

இலக்கியமணி க. தா. செல்வராஜகோபால் கனடாவில் மின்கணனி அச்சுப்பதிப்பின் மூலம் இதுவரை 20 நூல்கள் வரை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் தலையாயது "தமிழழகி" என்னும் 9 தொகுதிகள் கொண்ட நூலாகும். இவற்றுள் 3 தொகுதிகள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. அவரது தமிழ்ப்பணியைக் கௌரவிக்கு முகமாக மொரிஷஸில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் மகாநாட்டில் "தமிழ் நெறிப் பாவலர்" என்னும் பட்டம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. 12 நாடுகளில் உள்ள 26 தமிழறிஞர்களுக்கு இவ்வாறு கௌரவப் பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப் பணி மன்றத்தின் ஆண்டுவிழா

2 - 11 - 89ல் மட்டக்களப்பு ஆசிரிய கலாசாலையில் நடை பெற்ற புலவர்மணி நினைவுதின விழாவைத் தொடர்ந்து 30 - 12 - 89ல் இம் மன்றத்தின் ஆண்டு விழா மட்டக்களப்பு இந்து இளைஞர் மன்ற மண்டபத்தில் சங்கத்தலைவர் மகா வீத்துவான் F. X. C. நடராசா அவர்கள் தலைமையில் நடை பெற்றது. மட்டக்களப்பு மாநகரசபை ஆணையாளர் திரு. T. அருணகிரிநாதன் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டார். இக்கூட்டத்தில், மன்றத்தின் செயற்றிட்டங்கள் பற்றிய பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. கட்டுரை, கவிதைப் போட்டிக்கான பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. 'புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை வீதி, பிரதம விருந்தினரால் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

இராமகிருஷ்ண மிஷன் விழாக்கள்

கல்லடி - உப்போடை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமிஷன் ஒழுங்கு செய்த அன்னை சாரதா நினைவுதினவிழா, சுவாமி விவேகானந்தர் நினைவுதின விழா, முதலியன மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றன. ஆன்மீகத்தலைவர் சுவாமி ஜீவானந்த அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ் விழாக்களில் நாடகம், வில்லுப்பாட்டு, உரை, முதலிய சிறப்பம்சங்கள் இடம் பெற்றன.

உதயத்தின் அடுத்த வெளியீடு:

சுமதி அற்புதராஜா
எழுதிய

“புதிய பாதை”

“நானை வரும் வசந்தம்”

ஆகிய இரு குறுநாவல்களை

உள்ளடக்கி வெளிவரும்.

Uppuveli Public Library

0008045

திருகோணமலை
பட்டினமும் சூழலும் பிரதேச சபை
பொது நூலகம்

குடாக்கரை / உப்புவிளி / சாம்பல்தீவு

வகுப்பெண்.....16.....வரவுப்பகுதிப்பெண்...8045...

இந்நூலை பதிநான்கு நாட்களுக்குள் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு தவறுமிடத்து ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஐம்பது சதம் குற்றப்பணம் அறவிடப்படும்.

மேல பணை டிவிட் டிபைரெக்டர் அனேலா ஶாப்து
ஸார்ஜிஸ் டுருடி. நொம்கினைமீ ஶை பணைக் கெடுந் சிக்
சிக் டிவிட் வெறுவென் ஶெலீமெ டிடிவீ.

--	--	--

திருமதி. ந. பாலேஸ்வரி

- இவர் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர்.
- 'பாலேஸ் மச்சர்' என எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படும் இவர் ஓய்வு பெற்ற உப அதிபரும், இந்து சமய சேவைக்கால ஆலோசகருமாவார்.
- 1954 ம் ஆண்டிலிருந்து எழுதிவரும் இவர் இதுவரை பதினொரு நாவல்களையும், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், எழுதியுள்ளார். இவரது ஆக்கங்களில் நால் வடிவம் பெறும் ஏழாவது நாவல் இதுவாகும்.
- வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்த 'பூசைக்கு வந்த மலர்' நாவல் மூன்று மாதங்களில் விற்பனையாகி இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடப்பட்டமை இவருடைய திறமைக்குச் சான்றாகும்.
- இவரது ஆக்கங்கள் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் எல்லா வற்றிலுமே வெளிவந்துள்ளது. சிறு கதைகள் சில இந்தியா, மலேசியா போன்ற வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன.
- இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பவர். தின்பதி இளம் எழுத்தாளர் அறிமுகத் திட்டத்தில் உறுப் பினராக இருந்து பல இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்துள்ளார்.
- இவர் திருகோணமலை எழுத்தாளர் சங்கத்தலை கவும், தென்னகாண சபாநிதி தலைவராகவும், இந் மகளிர் மன்றச் செயலாளராகவும், பெண் நலன்புரிச் சங்க ஆலோசகராகவும் இருந்து தொடர்ந்து வருகிறார்.

உஷா சிவதாசன்.